

Handelingen

7

VLAAMSE RAAD

ZITTING
1985 - 1986

Vergadering van januari 1986

STEUNVERLIES EUROPEES SOCIAAL FONDS WESTHOEK
SLUITING NMBS-STATION ANTWERPEN CENTRAAL
SERV-AANBEVELINGEN 20 DECEMBER 1985
INSTELLINGEN EXPORTBEVORDERING VLAAMSE BEDRIJVEN
VISSTERFTE KANAAL LEUVEN-DIJLE
MINIMUMLEEFTIJD DEELNEMERS WIELERWEDSTRIJDEN
MASSAAL ARBEIDSPLAATSENVERLIES KANTON LOKEREN
OBJECTIVITEIT BRT-JOURNAAL
SAMENSTELLING EN WERKING VLAAMSE MEDIARAAD
GEMEENSCHAPSBEVOEGDHEID GEESTELIJKE GEZONDHEIDSZORG BRUSSEL
VOORLOPIGE KREDIETEN 1986
WIJZIGING DECREET INVESTERINGSFONDS
GEBRUIK BRT-DOTATIE
INSPECTIE EN TOEZICHT ERKENDE JEUGDINSTELLINGEN
VACANTVERKLARING BETREKKINGEN INSPECTEUR-GENERAAL
OVERHEIDSBELEID VRIJE RADIO'S
EUROPEES BELEIDSINSTRUMENTARIUM ACHTERGEBLEVEN REGIO'S
INVLOED FRANSE WATERHUISHOUDING OP VLAAMSE OPPERVLAKTE-
WATERENKVALITEIT
PARTICIPATIE VLAAMS GEWEST IN EUROPEAN AEROSPACE COMPANY

Inhoud

Nr. 7 Donderdag 30 januari 1986

Berichten van verhindering, blz. 137

Onderzoek naar de taalgroep, blz. 137

Begrotingen

Indiening en verwijzing, blz. 137

Ontwerpen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 137

Voorstellen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 137

Voorstellen van resolutie

Indiening en verwijzing, blz. 139

Advies van de Raad van State

Indiening, blz. 139

Verslagen

Indiening, blz. 139

Jaarverslagen

Indiening, blz. 140

Boek van het Rekenhof

Indiening en verwijzing, blz. 140

Beraadslagingen van de Vlaamse Executieve

Indiening en verwijzing, blz. 140

Opmerking van het Rekenhof

Indiening en verwijzing, blz. 140

Mededelingen van het Rekenhof

Indiening en verwijzing, blz. 140

Aanbevelingen van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

Indiening, blz. 140

Arresten van het Arbitragehof

Indiening, blz. 141

Schriftelijke vragen (R.v.O. art. 65)

Indiening, blz. 141

Ontwerpen van decreet

Opnieuw aanhangig maken op voorstel van de Vlaamse Executieve en verwijzing, blz. 141

Voorstellen van decreet

Opnieuw aanhangig maken op voorstel van het Bureau en verwijzing, blz. 141

Samenstelling van Commissies

Wijzigingen onder de vaste en plaatsvervangende leden, blz. 143

Motie van orde

Voorstel tot spoedbehandeling, blz. 144
Sprekers : de heer H. Schiltz, Minister P. Dewael

Dringende vragen (R.v.O. art. 66, 5)

Dringende vraag van de heer P. Breyne tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsmi-

nister van Economie en Werkgelegenheid, over het mogelijk verlies van de steun van het Europees Sociaal Fonds voor de Westhoek, blz. 145

Sprekers : de heer P. Breyne, Minister P. Deprez, die antwoordt namens Minister G. Geens

Dringende vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de aanleiding tot een mogelijke sluiting van het NMBS-station Antwerpen-Centraal, blz. 146

Dringende vraag van de heer O. Van Ooteghem tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de aanbevelingen van 20 december 1985 van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, blz. 146

Dringende vraag van de heer A. Denys tot de heer P. Deprez, Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen, over instellingen ter bevordering van de export van Vlaamse bedrijven, blz. 147

Dringende vraag van de heer J. Bosmans tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de vissterfte in het kanaal Leuven-Dijle, blz. 147

Dringende vraag van de heer L. Lenaerts tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, en de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de toepassing van het decreet van 5 maart 1985 houdende bepaling van de minimumleeftijd voor deelnemers aan wielervedstrijden, blz. 148

Dringende vraag van de heer F. Willockx tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over het massaal verlies van arbeidsplaatsen in het kanton Lokeren, blz. 149

Vragen (R.v.O. art. 66)

Vraag van de heer E. Vankeirsbilck tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de objectiviteit van het BRT-journaal en meer bepaald dat van 12 januari 1986, blz. 149

Vraag van de heer J. Van Elewycck tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de samenstelling en de werking van de Vlaamse Mediaraad, blz. 151

Vraag van de heer M. Didden tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de redenen waarom Vlaamse diensten voor geestelijke gezondheidszorg te Brussel niet onder de Vlaamse Gemeenschap ressorteren, blz. 151

Ontwerp van decreet waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986
— IO-A (1985-1986) — Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 152

Sprekers : de heer M. Didden, verslaggever, Minister J. Pede, de heren M. Colla, A. Denys, H. Schiltz, J. Van Elewycck

Artikelsgewijze bespreking, blz. 162

Ontwerp van decreet houdende wijziging van het decreet van 24 januari 1985 houdende instelling van een Investeringsfonds ter verdeling van de subsidies voor bepaalde werken, leveringen en diensten die in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de gemeenten worden uitgevoerd

— 52 (1985-1986) — Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 166

Sprekers : de heren H. De Loor, verslaggever, E. Vankeirsbilck, G. Temmerman, J. Desseyn, F. Vermeiren, J. Caudron, E. Van Eetvelt, Minister J. Pede

Artikelsgewijze bespreking, blz. 176

Samenstelling van Commissies

Wijzigingen onder de vaste en plaatsvervangende leden, blz. 177

Benoeming van Commissies, blz. 177

Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen
Verdaging van de aanwijzing van 7 leden, blz. 177

Sprekers : Minister G. Geens, de heren J. Van Elewycck, A. Denys, H. Schiltz

Vaste Nationale Cultuurpactcommissie

Verdaging van de benoeming van 13 vaste en 13 plaatsvervangende Nederlandstalige leden, blz. 179

Voorstel van resolutie van de heer A. De Beul c.s. betreffende een beleidsnota inzake het cultuurbeleid van de Vlaamse Executieve
— 58 (1985-1986) — Nr. 1

Voorstel tot spoedbehandeling, blz. 179

Sprekers : de heren G. Verhaegen, H. Schiltz, Minister P. Dewael, de heer J. Van Elewycck

Ontwerp van decreet waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986

— IO-A (1985-1986) — Nrs. 1 en 2

Aangehouden stemmings, blz. 181

Hoofdelijke stemming, blz. 182

Ontwerp van decreet houdende wijziging van het decreet van 24 januari 1985 houdende instelling van een Investeringsfonds ter verdeling van de subsidies voor bepaalde werken, leveringen en diensten die in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de gemeenten worden uitgevoerd

— 52 (1985-1986) — Nrs. 1 en 2

Aangehouden stemming, blz. 183

Hoofdelijke stemming, blz. 184

Interpellatie (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer P. Chevalier tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over het gebruik van de BRT-dotatie, blz. 185

Sprekers : de heren P. Chevalier, A. Denys, Minister P. Dewael

Interpellatie van mevrouw M. Vogels tot mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnzorg, over de inspectie en het toezicht met betrekking tot erkende jeugdinstellingen, blz. 188

Interpellatie van de heer F. Willockx tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de wijze waarop twee betrekkingen van Inspecteur-generaal bij de Vlaamse Gemeenschap werden vacant verklaard en de duidelijke politieke bedoelingen die hieruit blijken, blz. 194

Sprekers : de heer F. Willockx, Minister G. Geens, de heren H. Schiltz, L. Tobback, mevrouw M. Vogels, de heer J. Van Elewyck

Indiening van moties, blz. 200

Regeling van de werkzaamheden, blz. 201

Interpellaties (R.v.O. art. 67) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer F. Willockx tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de chaotische toestand die kan ontstaan in de wereld van de vrije radio's na de recente door de Antwerpse Rechtbank gevelde vonnissen tot vrijpraak waarin de overheid beschuldigd wordt van een onsamenhangend beleid ter zake, blz. 201

Interpellatie van de heer N. De Batselier tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over het personeelsbeleid in de OVAM, blz. 204

Indiening van moties, blz. 207

Interpellatie van de heer M. Capoen tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de Westhoek en de Europese beleidsinstrumenten om achtergebleven regio's opnieuw levenskrachtig te maken, blz. 208

Sprekers : de heren M. Capoen, P. Breyne, M. Decoster, Minister G. Geens

Motie van orde

Regeling van de werkzaamheden, blz. 214

Interpellaties (R.v.O. art. 67) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer P. Tant tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de nefaste invloed van de Franse waterhuishouding op de kwaliteit van de Vlaamse oppervlaktewateren, blz. 214

Interpellatie van de heer N. De Batselier tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de participatie van het Vlaamse Gewest in de European Aerospace Company in het licht van de beroering rond het helikopterbedrijf Westland in Groot-Brittannië, blz. 217

Sprekers : de heren N. De Batselier, L. Tobback, Minister G. Geens

Indiening van moties, blz. 226

Regeling van de werkzaamheden, blz. 226

7e vergadering

Donderdag 30 januari 1986
Middagvergadering

VOORZITTER : de heer F. Grootjans

– *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

– *De vergadering wordt geopend om 14 uur.*

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

G. Cardoen, L. Van den Bossche, V. Vanderheyden, J. Verheyden ; gezondheidsredenen.

E. Beysen, E. Cooreman, J. Gabriels, P. Peeters, J.P. Pillaert ; buitenslands.

W. Claes, J. De Bremaeker, R. De Wulf, A. Schellens, J. Wyninckx ; ambtsverplichtingen.

ONDERZOEK NAAR DE TAALGROEP

De Voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het onderzoek naar de taalgroep betreffende mevrouw Mariette Buyse, Senator, opvolger van Senator Marcel Verdonck, ontslagnemend.

Conform artikel 3 van ons reglement en artikel 30 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen dienen wij er ons van

te vergewissen of mevrouw Buyse ingeschreven is op de lijst van de leden van de Nederlandse taalgroep van de Senaat.

Bij brief van 23 januari 1986 heeft de Senaat ons medegedeeld dat mevrouw Buyse op die datum de grondwettelijke eed heeft afgelegd en tot de Nederlandse taalgroep behoort.

Gelet op voormelde brief van de Senaat, stel ik voor dat de Raad er zich, zoals gebruikelijk, zou toe beperken van de gegeven omstandigheden akte te nemen en de formaliteit betreffende het onderzoek naar de taalgroep als vervuld te beschouwen.

Geen bezwaar ? (*Instemming*)

Aldus is besloten.

Met genoegen roep ik mevrouw Buyse dan ook uit tot lid van de Vlaamse Raad en heet haar namens u allen welkom in deze vergadering. (*Applaus*)

BEGROTINGEN

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende ontwerpen van decreet werden ingediend :

- Ontwerp van decreet waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986 – IO-A (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor

Financiën en Begroting.

- Ontwerp van decreet houdende aanpassing van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1985 – 9-A (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting en de verschillende ter zake bevoegde Commissies.

ONTWERPEN VAN DECREET

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Het volgende ontwerp van decreet werd ingediend :

- Ontwerp van decreet houdende wijziging van het decreet van 24 januari 1985 houdende instelling van een Investeringsfonds ter verdeling van de subsidies voor bepaalde werken, leveringen en diensten die in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de gemeenten worden uitgevoerd.
– 52 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Taaldecreefgeving.

VOORSTELLEN VAN DECREET

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende voorstel-

Voorzitter

len van decreet werden ingediend :

- Voorstel van decreet van de heer L. Hancké houdende organisatie van de prenatale preventie
- 36 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn en Gezondheid.
- Voorstel van decreet van de heer L. Hancké c.s. houdende organisatie van de natale en de neonatale geneeskundige zorg
- 37 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn en Gezondheid.
- Voorstel van decreet van de heer J. Ansoms c.s. houdende maatregelen tot toekenning van een algemeen recht op informatie aan de burgers en tot invoering van een principiële openbaarheid van het bestuur van de Vlaamse Gemeenschap en van de diensten of instellingen van de Vlaamse Gemeenschap die onder het gezag of het toezicht van een Gemeenschapsminister ressorteren
- 38 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor de Algemene Zaken, het Reglement en de Verzoekschriften.
- Voorstel van decreet van de heer G. Temmerman houdende reglementering van de jacht
- 40 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Ruimtelijke Ordening.
- Voorstel van decreet van de heer L. Vanvelthoven c.s. houdende regeling van de milieueffectrapportering in het Vlaamse Gewest
- 43 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Leefmilieu.
- Voorstel van decreet van de heer L. Vanvelthoven c.s. houdende regeling van de veiligheidsrapportering en organisatie van de preventie van milieurampen in het Vlaamse Gewest
- 44 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Leefmilieu.
- Voorstel van decreet van de heer L. Vanvelthoven c.s. houdende wijziging van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, gewijzigd bij het decreet van 23 maart 1983
- 45 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Leefmilieu.
- Voorstel van decreet van de heer L. Vanvelthoven c.s. houdende aanvulling van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, gewijzigd bij het decreet van 23 maart 1983, met regelen inzake PCB's en PCT's
- 46 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Leefmilieu.
- Voorstel van decreet van de heer L. Vanvelthoven c.s. houdende instelling van milieueffingen op de verwijdering van afvalstoffen en milieubelastende producten
- 47 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Leefmilieu.
- Voorstel van decreet van de heer L. Vanvelthoven c.s. houdende coördinatie van vergunningen waarvoor het Vlaamse Gewest bevoegd is
- 48 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Verenigde Commissies voor Leefmilieu en Ruimtelijke Ordening.
- Voorstel van decreet van de heer L. Vanvelthoven c.s. houdende coördinatie van vergunningen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is
- 49 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
- Voorstel van decreet van de heer J. Ansoms c.s. houdende oprichting van een Vlaamse Studie- en Adviesgroep voor Gemeentelijke Verkeersplanning
- 50 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Taaldecreegeving.
- Voorstel van decreet van de heer M. Desutter houdende aanvulling van artikel 70bis van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, ingevoegd bij de wet van 22 december 1970
- 51 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Ruimtelijke Ordening.
- Voorstel van decreet van de heer A. De Beul c.s. houdende verbod tot inrichting van naschoolse facultatieve taalcurssussen in schoolinstellingen voor lager onderwijs in het Nederlands taalgebied
- 53 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Onderwijs en Vorming.
- Voorstel van decreet van de heer A. De Beul c.s. houdende invoering van de tweede-taalkeuze in het lager onderwijs in het Nederlands taalgebied
- 54 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Onderwijs en Vorming.
- Voorstel van decreet van de heer A. De Beul c.s. houdende integratie van kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en instellingen die tot de Vlaamse Gemeenschap behoren
- 55 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
- Voorstel van decreet van de heer A. De Beul c.s. houdende integratie van kunstwerken in gebouwen van openbare diensten en daarmee gelijkgestelde diensten en van door de overheid gesubsidieerde inrichtingen, verenigingen en instellingen die tot het Vlaamse Gewest behoren
- 56 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
- Voorstel van decreet van de heer A. de Beul c.s. houdende oprichting van de Nationale Bibliotheek van Vlaanderen
- 57 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
- Voorstel van decreet van de heer A. De Beul houdende regeling van het gebruik van de talen in bestuurszaken voor de ontvangers der registratierechten

Voorzitter

- 59 (1985-1986) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Taaldecreegeving.
- Voorstel van decreet van de heer A. Steverlynck houdende wijziging van het besluit van de Vlaamse Executieve van 1 juli 1982 tot bepaling voor het Nederlandse taalgebied van de verdeling der kosten voor werken aan beschermde monumenten, andere dan gebouwen bestemd voor een erkende eredienst, seminaries en pastorieën, bekrachtigd bij het decreet van 17 november 1982
— 60 (1985-1986) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
- Voorstel van decreet van de heer A. Diegenant houdende oprichting en werking van de Vlaamse Interfederale voor de Representatieve Turnsport
— 61 (1985-1986) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Sport.
- Voorstel van decreet van de heer A. Diegenant houdende wijziging van artikel 25, § 5 van het decreet van 28 december 1979 houdende het statuut van de Belgische Radio en Televisie, Nederlandse Uitzendingen, gewijzigd bij het decreet van 30 juni 1982
— 62 (1985-1986) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor de Media.
- Voorstel van decreet van de heer G. Verhaegen c.s. houdende erkenning en subsidiëring van organisaties voor lectuurbegeleiding
— 63 (1985-1986) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
- Voorstel van decreet van de heer E. Vankeirsbilck c.s. houdende wijziging van het decreet van 17 november 1982 houdende de bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse Executieve van 1 juli 1982 tot bepaling voor het Nederlandse taalgebied van de verdeling der kosten voor werken aan beschermde monumenten, anders dan gebouwen bestemd voor een erkende ere-

- dienst, seminaries en pastorieën
— 64 (1985-1986) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
- Voorstel van decreet van de heer P. Tant c.s. houdende aanvulling van het decreet van 17 november 1982 houdende bescherming van het roerend cultureel patrimonium
— 65 (1985-1986) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.

VOORSTELLEN VAN RESOLUTIE

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende voorstellen van resolutie werden ingediend :

- Voorstel van resolutie van de heer L. Vanhorenbeek c.s. betreffende de verlenging van het statuut van ontwikkelingszone voor het Hage-land
— 39 (1985-1986) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Economie, Tewerkstelling en Energie.
- Voorstel van resolutie van de heer J. Gabriëls betreffende het verlenen van prioriteit aan de provincie Limburg op sociaal-economisch vlak
— 41 (1985-1986) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Economie, Tewerkstelling en Energie.
- Voorstel van resolutie van de heren J. Van Elewyck en L. Van den Bosche betreffende een mediaconventie
— 42 (1985-1986) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor de Media.
- Voorstel van resolutie van de heer A. De Beul c.s. betreffende een beleidsnota inzake het cultuurbeleid van de Vlaamse Executieve
— 58 (1985-1986) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

Indiening

De Voorzitter : Het volgende advies van de Raad van State werd ingediend :

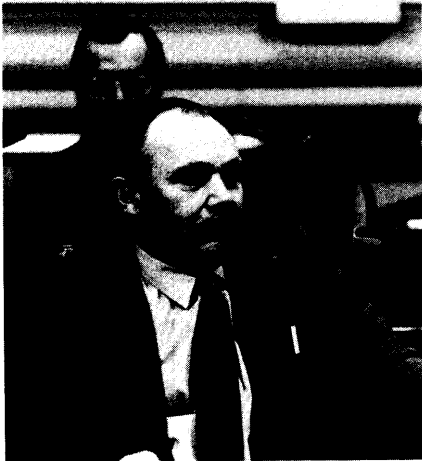
- Advies van de Raad van State over het voorstel van decreet van de heer H. Van Rompaey c.s. houdende erkenning van het Openbaar Psychiatrisch Centrum — Gezinsverpleging Geel (Stuk 212 (1982-1983) — Nr. 1, vervallen ingevolge ontbinding van de Vlaamse Raad). Dit advies ligt ter inzage bij het Secretariaat van de Raad, Afdeling Openbare Vergadering.

VERSLAGEN

Indiening

De Voorzitter : De volgende verslagen werden ingediend :

- door de heer H. De Loor namens de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Taaldecreegeving over het ontwerp van decreet houdende wijziging van het decreet van 24 januari 1985 houdende instelling van een Investeringsfonds ter verdeling van de subsidies voor bepaalde werken, leveringen en diensten die in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de gemeenten worden uitgevoerd
— 52 (1985-1986) — Nr. 2 + Bijlage.
- door de heer M. Didden namens de Commissie voor Financiën en Begroting over het ontwerp van decreet waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986
— IO-A (1985-1986) — Nr. 2.

In zijn dringende vraag i.v.m. de mogelijke sluiting van het NMBS-station Antwerpen-Centraal, verzoekt de heer H. Suykerbuyk (CVP), Ondervoorzitter van de Raad, om meer duidelijkheid m.b.t. het overleg Vlaamse Gemeenschap – Minister van Verkeerswezen

JAARVERSLAGEN

Indiening

De Voorzitter : De volgende jaarverslagen werden ingediend :

- Zesde jaarverslag van de VNC (1982).
– 106 (1985-1986) – Nr. 1.
- Zevende jaarverslag van de VNC (1983).
– 107 (1985-1986) – Nr. 1.
- Achtste jaarverslag van de VNC (1984).
– 108 (1985-1986) – Nr. 1.

BOEK VAN HET REKENHOF

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Het volgende boek van het Rekenhof werd ingediend :

- 142e Boek van het Rekenhof – Opmerkingen en documenten aan de Wetgevende Kamers voorgelegd – Deel 1.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.

BERAADSLAGINGEN VAN DE VLAAMSE EXECUTIEVE

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende beraadslagingen van de Vlaamse Executieve werden ingediend :

- Beraadslaging van de Vlaamse Executieve van 18 december 1985 tot het vastleggen, ordonnanceren en betalen van uitgaven aan te rekenen op de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986
– VE/K 57.
- Beraadslaging van de Vlaamse Executieve van 18 december 1985 houdende machtiging tot vastlegging, ordonnanciering en betaling van uitgaven aan te rekenen op de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1985
– VE/K 58.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.

OPMERKING VAN HET REKENHOF

Indiening en verwijzing

- De Voorzitter** : De volgende opmerking van het Rekenhof werd ingediend :
- Opmerking van het Rekenhof betreffende de begrotingsberaadslaging Nr. VE/K 56 van 20 november 1985 van de Vlaamse Executieve.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.

MEDEDELINGEN VAN HET REKENHOF

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende mededelingen van het Rekenhof werden ingediend :

- Mededeling van het Rekenhof van een brief aan de Vlaamse Executieve inzake de ontbinding van het Parlement – specifiek probleem wegens de niet-herverkiezing op 13 oktober 1985 van de heer K Poma, Gemeenschapsminister van Cultuur.
Verwezen naar de Commissie voor de Algemene Zaken, het Reglement en de Verzoekschriften.
- Mededeling van het Rekenhof inzake de geschilberaadslaging Nr. VE/V 22 van 20 november 1985 van de Vlaamse Executieve.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.
- Mededeling van het Rekenhof inzake de geschillenberaadslaging Nr. VE/V 21 van 20 november 1985 van de Vlaamse Executieve.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.

AANBEVELINGEN VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

Indiening

De Voorzitter : De volgende aanbevelingen van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen werden ingediend :

- Aanbeveling aan de Vlaamse Executieve over de betrokkenheid van het Vlaamse Gewest bij het driejarenprogramma voor overheidsinvesteringen 1986-1988 en bij het beleid inzake nationale overheidsbestellingen.
- Aanbeveling met betrekking tot het begrotingsbeleid van de Vlaamse Executieve.

Deze aanbevelingen liggen ter inzage

Voorzitter

bij het Secretariaat van de Raad, Afdeling Openbare Vergadering.

ARRESTEN VAN HET ARBITRAGEHOF

Indiening

De Voorzitter : De volgende arresten van het Arbitragehof werden ingediend :

- Arrest van het Arbitragehof van 20 december 1985 inzake het beroep van 7 juni 1982 van de Ministerraad teneinde door de afdeling bevoegdheidsconflicten van de Raad van State te doen vaststellen dat de Franse Gemeenschapsraad zijn bevoegdheid heeft overschreden bij het aannemen van artikel 8 van het decreet van 8 september 1981 „tot bepaling van de erkenningsvoorwaarden van de lokale zenders” (fixant les conditions de reconnaissance des radios locales), beroep dat naar het Arbitragehof is verwezen met toepassing van artikel 110 van de wet van 28 juni 1983
- Rolnummer 7.

- Arrest van het Arbitragehof van 22 januari 1986 inzake het beroep ingesteld op 24 februari 1983 door de Vlaamse Executieve bij de afdeling bevoegdheidsconflicten van de Raad van State, ertoe strekkende te horen „zeggen bij regelingsarrest dat het decreet van de Franse Gemeenschap van 2 december 1982 in verband met de Franse onderwijsinstellingen die een onderwijs vrijstellen (lees : verstrekken) buiten de grenzen van het grondgebied van de Franse Gemeenschap (relatif aux institutions françaises d'enseignement qui dispensent un enseignement en dehors des limites territoriales de la Communauté française) aangetast is door materiële, minstens door territoriale bevoegdheidsoverschrijding”, beroep dat naar het Arbitragehof is verwezen met toepassing van artikel 110 van de wet van 28 juni 1983 hou-

dende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof („organieke wet van 28 juni 1983”)

- Rolnummer 9.

Deze arresten liggen ter inzage bij het Secretariaat van de Raad, Afdeling Openbare Vergadering.

SCHRIFTELIJKE VRAGEN (R.v.O. art. 65)

Indiening

De Voorzitter : Schriftelijke vragen werden ingediend door :

- de heren J. Ansoms, G. Beerden, P. Breyne, J. Caudron, M. Colla, W. Cortois, H. Coveliers, N. De Batse-lier, A. De Beul, J. De Bremaeker, C. De Clercq, A. Denys, J. Des-seyn, M. Desutter, M. Didden, A. Diegenant, J. Gabriels, F. Ghes-quière, L. Kelchtermans, A. Lari-don, J. Leclercq, mevrouw N. Maes, de heren O. Meyntjens, G. Moens, mevrouw M. Panneels-Van Baelen, de heren R. Peeters, J.P. Pillaert, H. Suykerbuyk, P. Tant, J. Valkeniers, L. Van den Bossche, M. Vandenhove, W. Van Durme, L. Vanhorenbeek, R. Vannieuwen-huyze, O. Van Ooteghem, F. Van Steenkiste, L. Vanvelthoven, me-vrouw M. Vogels, de heer F. Wil-lockx.

ONTWERP VAN DECREET

Opnieuw aanhangig maken op voorstel van de Vlaamse Executieve en verwij-zing

De Voorzitter : De lijst met de, conform artikel 2, 2e lid van het decreet van 21 juni 1972, op voorstel van de Vlaamse Executieve opnieuw aanhangig te maken ontwerpen van de-creet werd op de banken rondgedeeld.

Zijn er daaromtrent opmerkingen ?

(Nee)

Dan zijn de volgende ontwerpen van decreet opnieuw aanhangig bij de Raad en worden zij naar de respectie-ve bevoegde Commissies verwezen :

- Ontwerp van decreet houdende goedkeuring van de Internationale Overeenkomst tot oprichting van een Europese Stichting, opgemaakt te Brussel op 29 maart 1982
- 78 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Buitenlandse en Externe Aangele-gheden.
- Ontwerp van decreet houdende wijziging van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van af-falstoffen
- 79 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Leefmilieu.

VOORSTELLEN VAN DECREET.

Opnieuw aanhangig maken op voorstel van het Bureau en verwijzing

De Voorzitter : De lijst met de, over-eenkomstig artikel 2,1 e lid van het de-creet van 21 juni 1972, op voorstel van het Bureau opnieuw aanhangig te ma-ken voorstellen van decreet werd eveneens op de banken rondgedeeld.

Zijn er daaromtrent opmerkingen ?
(Nee)

Dan zijn de volgende voorstellen van decreet opnieuw aanhangig bij de Raad en worden zij naar de respectie-ve bevoegde Commissies verwezen :

- Voorstel van decreet van de heer A. Deneir C.S. houdende het invoeren van een eenvormige medische ur-gentiekaart
- 66 (1985-1986) - Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn en Gezondheid.
- Voorstel van decreet van de heer J. Leclercq C.S. houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw
- 67 (1985-1986) - Nr. 1.

Voorzitter

- Verwezen naar de Commissie voor Ruimtelijke Ordening
- Voorstel van decreet van de heer O. Van Ooteghem houdende bevordering van de eigen muziekcultuur – 68 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
 - Voorstel van decreet van de heer O. Van Ooteghem houdende bescherming van de oevers van bevaarbare en onbevaarbare waterlopen – 69 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
 - Voorstel van decreet van de heer O. Van Ooteghem houdende wijziging van de benaming van het Uitzendingsinstituut „Belgische Radio en Televisie, Nederlandse Uitzendingen” – 70 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor de Media.
 - Voorstel van decreet van de heer J. Valkeniers c.s. houdende oprichting van subregionale vertrouwensartsencentra ter preventie en behandeling van kindermishandeling en kinderverwaarlozing – 71 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn en Gezondheid
 - Voorstel van decreet van de heer P. Peeters houdende verplichting tot mededeling van het nieuw adres aan de Nederlandse Commissie voor de Cultuur van de Brusselse Agglomeratie door het uitschrijvend gemeentebestuur bij verhuizing van een inwoner naar een gemeente van de Brusselse agglomeratie – 72 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
 - Voorstel van decreet van de heer J. Gabriëls houdende bescherming van de houtkanten, houtwallen en holle wegen – 73 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
 - Voorstel van decreet van de heer J. Gabriëls c.s. houdende bescherming van de gemeente Voeren als landschap – 74 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
 - Voorstel van decreet van de heer J. Gabriëls houdende reglementering voor ontgrondingen – 75 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Economie, Tewerkstelling en Energie.
 - Voorstel van decreet van de heer J. Gabriëls houdende wijziging van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, gewijzigd bij het decreet van 23 maart 1983 – 76 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Leefmilieu.
 - Voorstel van decreet van de heer J. Gabriëls houdende verbod van gebruik van nitraten in bepaalde drinkwaterwingebieden – 77 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Leefmilieu.
 - Voorstel van decreet van de heer L. Hancké c.s. houdende organisatie van huisartsen – 80 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn en Gezondheid.
 - Voorstel van decreet van de heer L. Van den Bossche c.s. waarbij het Vlaamse Gewest toegelaten wordt deel te nemen aan de oprichting van een Gewestelijke Maatschappij voor Coöperatieve Ontwikkeling – 81 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Economie, Tewerkstelling en Energie.
 - Voorstel van decreet van de heer L. Van den Bossche c.s. houdende regeling van de huurovereenkomsten voor sociale woningen – 82 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Huisvesting en Stadsvernieuwing.
 - Voorstel van decreet van de heren L. Van den Bossche en J. Van Elewyck tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 18 december 1979 „houdende reglementering voor het Vlaamse Gewest van het huurstelsel betreffende de woningen die aan de door de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting erkende Vennootschappen of aan de Nationale Maatschappij zelf toebehoren” – 83 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Huisvesting en Stadsvernieuwing.
 - Voorstel van decreet van de heer P. Breyné c.s. houdende wijziging van het decreet van 12 december 1974 tot regeling van de erkenning van gemeentelijke raden voor cultuur en culturele vrijetijdsbesteding – 84 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
 - Voorstel van decreet van de heer R. Peeters c.s. houdende bescherming van landschappen – 85 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
 - Voorstel van decreet van de heer J. Valkeniers houdende regeling van de opvang vóór en na de schooluren en op schoolvrije dagen van kinderen uit het basis- en secundair onderwijs – 86 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Onderwijs.
 - Voorstel van decreet van de heer J. Valkeniers houdende opschorting van de lopende ruilverkavelingsprocedures – 87 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Ruimtelijke Ordening.
 - Voorstel van decreet van de heer J. Valkeniers c.s. houdende wijziging van de wet van 22 juli 1970 op de ruilverkaveling van landeigendommen uit kracht van de wet, gewijzigd bij de wet van 11 augustus 1978 tot aanvulling van de wet van 22 juli 1970 op de ruilverkaveling van landeigendommen uit kracht van de wet met bijzondere bepalingen eigen aan het Vlaamse Gewest – 88 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Ruimtelijke Ordening.
 - Voorstel van decreet van de heer J.

Voorzitter

- Valkeniers c.s. houdende regeling van het gebruik van de talen in het onderwijs in het Nederlandse taalgebied
– 89 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Taaldecreeetgeving.
- Voorstel van decreet van de heer C. De Clercq c.s. houdende oprichting van een Regie voor infrastructuur van de Vlaamse Gemeenschap
– 90 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor de Algemene Zaken, het Reglement en de Verzoekschriften.
- Voorstel van decreet van de heer C. De Clercq c.s. houdende oprichting, beheer en werking van, alsmede toezicht op publiekrechtelijke culturele instellingen ressorterend onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap
– 91 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor de Algemene Zaken, het Reglement en de Verzoekschriften.
- Voorstel van decreet van de heer C. De Clercq c.s. houdende oprichting van de Commissie gezinsarbeid
– 92 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn en Gezondheid.
- Voorstel van decreet van de heer C. De Clercq c.s. houdende vaststelling van het statuut van de niet-taalde sportbeoefenaar
– 93 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Sport.
- Voorstel van decreet van de heer C. De Clercq c.s. houdende vaststelling van de rechten van de ziekenhuispatiënt
– 94 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn en Gezondheid.
- Voorstel van decreet van de heer C. De Clercq houdende wijziging van het decreet van 28 december 1979 houdende het statuut van de Belgische Radio en Televisie, Nederlandse Uitzendingen, gewijzigd bij het decreet van 30 juni 1982
– 95 (1985-1986) – Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor de Media.

- Voorstel van decreet van de heer C. De Clercq c.s. houdende wijziging van het decreet van 19 juli 1973 tot regeling van het gebruik van de talen voor de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en de werknemers, alsmede van de door de wet en de verordeningen voorgeschreven akten en bescheiden van de ondernemingen
– 96 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Taaldecreeetgeving.
- Voorstel van decreet van mevrouw J. De Loore-Raeymaekers c.s. houdende uitroeping van het IJzermonument en het omringende domein te Diksmuide tot Memoriaal van de Vlaamse Gedachte
– 97 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.
- Voorstel van decreet van mevrouw J. De Loore-Raeymaekers c.s. houdende oprichting van een Vlaams Planbureau
– 98 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Economie, Tewerkstelling en Energie.
- Voorstel van decreet van mevrouw J. De Loore-Raeymaekers c.s. houdende wijziging, voor het Vlaamse Gewest, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw, zoals onder meer gewijzigd bij de wetten van 22 april en 22 december 1970
– 99 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Ruimtelijke Ordening.
- Voorstel van decreet van de heer A. Laridon houdende oprichting van een pluralistisch centrum voor bijscholing van de leerkrachten
– 100 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Onderwijs.
- Voorstel van decreet van de heer A. De Beul houdende oprichting van een Filmproductiefonds
– 101 (1985-1986) – Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.

- Voorstel van decreet van de heer A. De Beul c.s. houdende voorkoming van de schadelijke gevolgen van maatregelen uitgaande van gemeenschaps- of gewestelijke overheden, andere dan de Vlaamse Raad en de Vlaamse Executieve
– 102 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor de Algemene Zaken, het Reglement en de Verzoekschriften.
- Voorstel van decreet van de heer A. De Beul c.s. houdende wijziging van het decreet van 30 juni 1982 houdende oprichting van een Cultureel Centrum van de Vlaamse Gemeenschap in Nederland
– 103 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Buitenlandse en Externe Aangelegenheden.
- Voorstel van decreet van de heer A. De Beul houdende bescherming van landschappen
– 104 (1985-1986) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur.

SAMENSTELLING VAN COMMISSIES

Wijzigingen onder de vaste en plaatsvervangende leden

De Voorzitter : Dames en heren,

– door de CVP-fractie wordt voorgesteld :

- in de Commissie voor de Algemene Zaken, het Reglement en de Verzoekschriften de heer De Seranno als plaatsvervangend lid te vervangen door de heer Moors ;
- in de Commissie voor Onderwijs en Vorming de heer Breyne als vast lid te vervangen door mevrouw Panneels-Van Baelen en mevrouw Panneels-Van Baelen als plaatsvervangend lid te vervangen door de heer Breyne ;

Voorzitter

- in de Commissie voor Ruimtelijke Ordening de heer Desutter als vast lid te vervangen door de heer Van Eetvelt en de heer Van Eetvelt als plaatsvervangend lid te vervangen door de heer Desutter ;
 - in de Commissie voor Sport mevrouw Merckx-Van Goey als plaatsvervangend lid te vervangen door de heer Breyne ;
- door de PW-fractie wordt voorgesteld :
- in de Commissie voor Financiën en Begroting de heer Cortois als vast lid te vervangen door de heer Denys en de heer Denys als plaatsvervangend lid te vervangen door de heer Cortois ;
 - in de Commissie voor Onderwijs en Vorming de heer De Groot als vast lid te vervangen door de heer Beysen en de heer Verberckmoes als plaatsvervangend lid te vervangen door de heer De Groot.

Geen bezwaar ? (*Instemming*)

Aldus is besloten.

MOTIE VAN ORDE

Voorstel tot spoedbehandeling

De Voorzitter : Dames en heren, met toepassing van artikel 34 van het reglement heeft de heer Schiltz bij motie van orde het woord gevraagd.

De heer Schiltz heeft het woord.

De heer H. Schiltz (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, bij de voorstellen van resolutie die aan de agenda worden geplaatst en normaliter naar de Commissies worden verwezen, is een voorstel van resolutie ingediend door de heer De Beul en verschillende leden van mijn fractie betreffende het cultuurbeleid.

Deze resolutie is uitermate eenvoudig, in die zin dat zij enkel en alleen

een vraag bevat dat deze Raad onverwijld een beleidsnota inzake het cultuurbeleid zou kunnen behandelen. Het is een verzoek gericht aan de Executieve desbetreffend. Naar mijn gevoel kan over een dergelijk verzoek zonder meer niet nuttig in Commissie worden beraadslaagd. Inderdaad, ofwel zegt men ja en vindt men het nuttig dat aan de Raad snel een beleidsnota wordt voorgelegd, ofwel zegt men neen en oordeelt men het bijgevolg niet nuttig.

Vandaar, mijnheer de Voorzitter, dat ik de Raad durf vragen zich uit te spreken over deze resolutie, noem ze hoogdringend in deze zin dat het geen zin heeft hieraan in de Commissie tijd te verspelen. Ik meen dit verzoek te mogen steunen op het feit - en dit houdt helemaal geen negatieve appreciaties of vooroordelen in - dat men zich in ruime kring in Vlaanderen vragen stelt. Mijnheer de Minister, u moet aannemen dat u, in alle oprechtheid en eerlijkheid, in die zin hiertoe aanleiding heeft gegeven dat men zich op dit ogenblik in de meest diverse gedingen die bij het cultuurbeleid betrokken zijn, afvraagt in welke richting dit beleid gaat en men volkomen in het duister tast.

Vandaar, mijnheer de Voorzitter, mijn vraag aan de collega's van deze Raad dat zij er zouden mee instemmen dit voorstel van resolutie hoogdringend te behandelen zonder verzending naar de Commissie.

De Voorzitter : Minister Dewael heeft het woord.

Minister P. Dewael : Mijnheer de Voorzitter, collega's, in dit verband wil ik ten eerste opmerken dat tijdens het investituurdebat Voorzitter Geens zeer uitdrukkelijk heeft gesteld dat alle vragen die door de collega's werden gericht tot de verschillende leden van de Executieve, uitvoerig zouden worden behandeld en beantwoord naar aanleiding van de bespreking van de begroting. Het komt mij inderdaad voor dat de discussie over de begroting het ideale forum is voor deze Raad om te peilen naar de beleidsintenties van de verschillende leden van de Executieve.

De heer O. Van Ooteghem : Dan zitten

wij gedurende zes maand zonder cultuur !

Minister P. Dewael : Ten tweede, is de vraag een beetje eigenaardig in die zin dat zij alleen tot de minister van Cultuur wordt gericht. Ik stel mij de vraag waarom de indieners van het voorstel van resolutie geen vragen hebben omtrent de bevoegdheden van mijn collega's, of moet ik hieruit afleiden dat hiervoor minder belangstelling zou bestaan.

Het is wellicht aangewezen het voorstel van resolutie in de Commissie te bespreken. Ik begrijp niet goed de zenuwachtigheid van de indieners omdat, ik herhaal het, Voorzitter Geens uitdrukkelijk heeft laten verstaan dat de diverse aspecten van het beleid, dus ook van het cultuurbeleid, uitermate uitvoerig aan bod zullen komen naar aanleiding van de discussie over de begroting.

De Voorzitter : De heer Schiltz heeft het woord.

De heer H. Schiltz : Mijnheer de Voorzitter, ik ben helemaal niet zenuwachtig ; ik meen dat dit trouwens is gebleken. Ik ben wel bezorgd, mijnheer de Minister, en dit is heel wat anders dan zenuwachtig. Wanneer u verwijst naar de bespreking van de begroting, bestaat er toch wel enig verschil. Inderdaad, in een aantal beleidsdomeinen van de Vlaamse Executieve zien wij vrij duidelijk in welke richting het beleid zich ontwikkelt, ten dele omdat dezelfde personen de verantwoordelijkheid dragen, ten dele omdat wij voldoende indicaties hebben, hetzij in het regeerakkoord, hetzij in het debat rond de investituur.

Inzake het cultuurbeleid zal toch niemand ontkennen dat men op dit ogenblik in Vlaanderen eigenlijk in het duister tast omtrent vrij fundamentele oriënteringen en opties. U vraagt nu het debat over de begroting af te wachten maar zoals de heer Van Ooteghem reeds heeft laten opmerken zal die bespreking in het beste geval helaas pas in het midden van dit jaar kunnen plaats hebben. U zal van mij aannemen dat er daardoor een vacuum ontstaat betreffende het inzicht van al degenen die zich met cultuurbeleid bezig houden nopens uw alge-

Schiltz

mene conceptie van wat cultuurbeleid in Vlaanderen moet zijn. Ik kan aannemen dat u geen gedetailleerd beleidsprogramma komt voorstellen en dat u daar enige tijd voor vraagt, maar wij zouden toch graag van u vernemen in welke richting uw opties gaan. Wij vragen dit niet uit zenuwachtigheid maar eenvoudigweg omdat wij in Vlaanderen bijna dagelijks worden geconfronteerd met de vraag hoe de Vlaamse Regering het cultuurbeleid ziet. Ten opzichte van de sociaal-economische toestand neemt deze vraag aan belang toe omdat meer en meer burgers in een situatie van niet-activiteit verkeren en naar dat cultuurbeleid opkijken als een eventueel element van het organiseren van hun situatie en hun bestaan. Volgens mij moet er dan toch iets meer worden gezegd dan wat wij tot dusver weten, zodat de Vlamingen weten wat hun Regering van het cultuurbeleid denkt.

De Voorzitter : Minister Dewael heeft het woord.

Minister P. Dewael : Mijnheer de Voorzitter, ik wil nog even kort repliceren. Ik kan mij niet van de indruk ontdoen dat men twee maten en twee gewichten hanteert.

Mijnheer Schiltz, ik wil verwijzen naar wat het regeerakkoord ter zake voorziet. U kan toch niet beweren dat het regeerakkoord met geen woord zou reppen over het te voeren cultuurbeleid. Integendeel, dit wordt zeer uitvoerig behandeld. Ik vrees echter dat wij dubbel werk gaan verrichten wanneer wij enerzijds een voorstel van resolutie onmiddellijk in plenaire vergadering bespreken en, anderzijds, u heel goed weet dat de begroting van cultuur binnenkort in deze Vlaamse Raad zal worden behandeld. Vandaar mijn voorstel om het in de Commissie te bespreken.

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? **(Nee)**

Ik zal de Raad straks raadplegen over het voorstel tot spoedbehandeling.

Het incident is gesloten.

DRINGENDE VRAGEN (R.v.O. art. 66, 5)

Dringende vraag van de heer P. Breyne tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over het mogelijk verlies van de steun van het Europees Sociaal Fonds voor de Westhoek

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer Breyne tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over het mogelijk verlies van de steun van het Europees Sociaal Fonds voor de Westhoek, waarop Minister Deprez namens Minister Geens zal antwoorden.

De heer Breyne heeft het woord.

De heer P. Breyne (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, begin december 1985 had ik deze vraag in deze Raad reeds ingediend, maar door de speling van onze agenda kan zij slechts vandaag aan de orde komen. Ik veronderstel dan ook dat deze lange tijdsperiode de Executieve in de mogelijkheid heeft gesteld een concreet en positief antwoord op mijn vraag voor te bereiden.

Het blijkt dat ingevolge de toepassing van een besluit van de EEG-Commissie van 30 april 1985 inzake het beheer van het Europees Sociaal Fonds gedurende de jaren 1986-1988 de provincie West-Vlaanderen - en dus ook de Westhoek, de arrondissementen Ieper, Veurne en Diksmuide - volledig de voordelen van bepaalde prioritaire acties zou verliezen van 1 januari 1986 af.

Het blijkt dat deze situatie vooral een gevolg is van het feit dat de Belgische overheid nagelaten heeft bepaalde statistische gegevens, met name de werkloosheid en het BNP, mee te delen op wat in het Europese jargon niveau 3 wordt genoemd, dat wil zeggen op arrondissementeel niveau. Mocht dit wel gebeurd zijn, dan zou de Westhoek ongetwijfeld blijven in aanmerking komen voor steun vanwege het ESF.

Het moet mijns inziens een zorg zijn

van de Vlaamse Executieve alle middelen aan te wenden om de door haar aangeduide ontwikkelingsgemeenten het voordeel te laten genieten van alle instrumenten ter bevordering van de tewerkstelling. De ESF-steun heeft inzonderheid betrekking op programma's van beroepsopleiding, zodat zij wel degelijk onder deze definitie vallen.

Daarom ben ik zo vrij de geachte Voorzitter van de Executieve te vragen welke stappen hij zal ondernemen om de nodige correcties te laten aanbrengen, zodat de Westhoek toch als prioritaire regio in aanmerking zal komen voor ESF-steun.

De Voorzitter : Minister Deprez heeft het woord.

Minister P. Deprez (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, in antwoord op zijn vraag inzake de toekenning van betoelaging uit het Europees Sociaal Fonds aan projecten in de arrondissementen Ieper, Diksmuide en Veurne kan ik het geacht lid het volgende antwoorden.

Het is inderdaad juist dat de provincie West-Vlaanderen, ingevolge de toepassing van het Besluit 85/261/EEG van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 30 april 1985 inzake de richtsnoeren voor het beheer van het Europees Sociaal Fonds gedurende de jaren 1986-1988, vanaf 1 januari 1986 niet langer tot de prioritaire regio's behoort.

Naar verluidt zou dit inderdaad het gevolg zijn van een toetsing van de provinciale gegevens inzake jeugdwerkloosheid, volwassen werkloosheid en gemiddeld bruto binnenlands produkt aan de respectievelijke Europese gemiddelden.

Het is eveneens zo dat het verstrekken van dergelijke gegevens via de nationale ter zake bevoegde Minister van Economische Zaken gebeurt. Er werd dan ook aldaar reeds aangedrongen een uitsplitsing per arrondissement te laten doorvoeren en er is reeds toegezegd dat de Europese Commissie vóór 1 mei 1986 over deze gegevens zal beschikken. De Commissie zou dan alsnog bereid zijn haar besluit van 30 april 1985 desgevallend te herzien.

Deprez

Evenwel zijn de West-Vlaamse programma's die voldoen aan de voorwaarden gesteld onder de code „N”, waar er geen regionale begroting is, nu reeds subsidieerbaar door het Europees Sociaal Fonds.

Onder deze groep van mogelijkheden ressorteert onder andere de beroepsopleiding door jongeren ter voorbereiding op geschoold werk waarbij gebruik van nieuwe technologieën nodig is, evenals de acties die deel uitmaken van een geïntegreerd programma waarvoor uit twee of meer financieringsinstrumenten van de Europese Gemeenschap bijstand verleend wordt. Een dergelijk geïntegreerd programma wordt op dit ogenblik, met de financiële steun van het Vlaamse Gewest, uitgewerkt voor de Westhoek.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Dringende vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de aanleiding tot een mogelijke sluiting van het NMBS-station Antwerpen-Centraal

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer Suykerbuyk tot de heer Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de aanleiding tot een mogelijke sluiting van het NMBS-station Antwerpen-Centraal.

De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer H. Suykerbuyk (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, bij het indienen van deze vraag was de toestand eveneens anders dan hij nu is.

Naar aanleiding van berichten hangt de mogelijke sluiting van het station Antwerpen-Centraal in de lucht. De nationale Minister van Verkeerswezen zou tevens gezegd hebben sinds maanden vanwege de Vlaamse Executieve niets meer te hebben vernomen. Graag vernam ik het standpunt

van de Vlaamse Gemeenschap, meer bepaald of er overleg heeft plaats gegrepen of zou plaatsgrijpen en wat de gevolgen daarvan zijn of zullen zijn.

De Voorzitter : Minister Dewael heeft het woord.

De heer P. Dewael (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, allereerst weet het geachte lid ondertussen reeds dat de Minister van Verkeerswezen beslist heeft de nodige herstellingswerken aan bedoeld station uit te voeren zodat het Centraal-Station van Antwerpen zeker niet zal gesloten worden.

Wat het standpunt van de Vlaamse Executieve betreft in verband met de restauratie van dit Monument, kan ik het geachte lid meedelen dat wij uiteraard gehouden zijn aan de toepassing van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stadsgezichten, meer bepaald artikel 11, § 1 dat stelt dat de eigenaar van een beschermd monument ertoe gehouden is, door de nodige instandhoudings- en onderhoudswerken, het in goede staat te behouden en het niet te ontsieren, te beschadigen of te vernielen. In toepassing van bedoeld decreet is er een Besluit van de Vlaamse Executieve getroffen van 1 juli 1982 inzake de subsidieregeling voor werken aan beschermde gebouwen dat in artikel 8 bepaalt dat uitgesloten zijn uit het toepassingsgebied van de subsidieregeling, de kosten aan beschermde monumenten, eigendom van het Rijk of van organismen van openbaar nut onder toezicht van het Rijk.

Een en ander betekent dus dat de NMBS voor het Centraal-Station Antwerpen dat bij koninklijke besluiten van 12 maart 1975 en van 19 oktober 1976 beschermd werd, de nodige instandhoudingswerken moet verrichten en dat de Vlaamse Gemeenschap daarvoor niet kan of mag tussenkomen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Dringende vraag van de heer 0. Van

Ooteghem tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de aanbevelingen van 20 december 1985 van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer Van Ooteghem tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de aanbevelingen van 20 december 1985 van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen.

De heer Van Ooteghem heeft het woord.

De heer 0. Van Ooteghem (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, op 20 december 1985 bracht de SERV enkele zeer beachtenswaardige aanbevelingen uit.

Wij menen die aanbevelingen te kunnen samenvatten als volgt.

1. Het Vlaamse Gewest wordt te weinig betrokken bij de planning en de programmering van de overheidsopdrachten.

2. De Vlaamse Regering moet op dat vlak een eigen strategie uitbouwen, zodat de nationale beslissingen doeltreffend kunnen worden beïnvloed.

3. De Commissie voor Oriëntatie en Coördinatie van de Overheidsopdrachten, de COC, moet worden hersamengesteld, rekening houdend met de gewestelijke instellingen.

4. De heroriëntering van de investeringen mag de gewestelijke bevoegdheden niet beknotten, maar moet integendeel nieuwe middelen overhevelen naar de Gewesten.

5. De spreiding van de investeringen van Openbare Werken over de Gewesten is zeer betwistbaar.

6. De COC dient een evaluatie over te leggen van de aangenomen en uitgevoerde programma's.

Mag ik de Voorzitter van de Vlaamse Regering vragen of de Vlaamse Executieve deze aanbevelingen aanvaardt

Van Ooteghem

en, zo ja, wat zij zal ondernemen om de aangeklaagde toestanden ten goede te veranderen ?

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, het is verheugend vast te stellen dat de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, zo kort na de oprichting, op eigen initiatief reeds twee belangrijke aanbevelingen heeft uitgebracht.

Een van deze aanbevelingen heeft inderdaad betrekking op de overheidsopdrachten. Deze aanbevelingen worden op dit ogenblik door mijn diensten grondig onderzocht. Te geleger tijd zal de Vlaamse Executieve ter zake haar standpunt bepalen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Dringende vraag van de heer A. Denys tot de heer P. Deprez, Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen, over instellingen ter bevordering van de export van Vlaamse bedrijven

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer Denys tot de heer Deprez, Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen, over instellingen ter bevordering van de export van Vlaamse bedrijven.

De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, de vraag naar decentralisatie van de buitenlandse handel wordt op dit ogenblik gesteld onder meer door het VEV en de Vlaamse Executieve.

Op zichzelf lijkt ons dit een goede zaak, vooral wanneer de werking van de regionale centra van de BDBH hierdoor zou worden geoptimaliseerd.

Het gevaar voor overlapping en versnippering rijst echter wanneer naast

die versterkte uitbouw van die regionale centra ook initiatieven worden genomen door de GOM's.

Bijgevolg stelt onze fractie zich vragen inzake de verschillende acties die worden ondernomen door de GOM Vlaams-Brabant. Er is een exportmarkt voor Algerije onder de naam GREBMA, een voor Iran onder de naam BEXIR, een voor Zuid-Oost-Azië onder de naam BEXASEA en ten slotte de meest recente met name BECOCHIN om de betrekkingen met China te verbeteren.

Graag hadden wij van de geachte Minister vernomen :

ten eerste, hoeveel van deze exportgroepen door de Vlaamse Executieve worden gefinancierd of gesubsidieerd ;

ten tweede, of deze afzonderlijke acties geen aanleiding geven tot overlappingen en versnipperingen van de acties die door de Vlaamse Executieven worden ondernomen ?

De Voorzitter : Minister Deprez heeft het woord.

Minister P. Deprez (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij van Vlaams-Brabant heeft voor rekening van Vlaamse bedrijven vier promotiekantoren opgericht in enkele moeilijke exportmarkten namelijk :

GREBMA in Algerije,
BEXIR in Iran,
BEXASEA in Singapore,
BECOCHIN in Peking.

Deze opereren onder de vorm van verenigingen zonder winstoogmerk die de Vlaamse Gemeenschap geen cent kosten, ook niet langs de GOM Vlaams-Brabant om.

Alleen voor BECOCHIN werd, gezien de primaire hoge kosten voor prospectie en promotie op de Chinese markt, een degressieve renteloze lening van 15 miljoen frank door de Executieve toegekend, terugbetaalbaar vanaf het vijfde werkingsjaar.

Versnipperingen en overlappingen moeten in ieder geval vermeden worden. Wij kunnen ons alleen maar verheugen dat de privé-sector op zijn kos-

ten, al of niet in samenwerking met de GOM's, initiatieven neemt om onze export te bevorderen en alle kansen aangrijpt om bijkomende markten te ontwaren. Deze privé-VZW's handelen in eigen naam en in naam van de bedrijven die er deel van uitmaken. Zij hebben hoe dan ook niets te zien met officiële missies van de Vlaamse Executieve of van de BDBH.

Het is een zuivere privé-aangelegenheid, blijkbaar met enig succes, aangezien bij voorbeeld GREBMA in Algerije in de twee jaar tijd van haar bestaan reeds kan bogen op een gerealiseerde omzet van 310 miljoen frank.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Dringende vraag van de heer J. Bosmans tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de vissterfte in het kanaal Leuven-Dijle

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer Bosmans tot de heer Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de vissterfte in het kanaal Leuven-Dijle.

De heer Bosmans heeft het woord.

De heer J. Bosmans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, op de vooravond van Kerstmis werd in het kanaal Leuven-Dijle een massale vissterfte waargenomen.

In de zomerperiode kan zuurstofgebrek een oorzaak zijn.

In de winter kan men eerder denken aan ongeoorloofde lozing van chemische produkten, te meer daar enkele kilometers verder naar Leuven toe, niets abnormaals werd vastgesteld.

Het valt echter op dat dergelijke voorvallen zich altijd tijdens weekends of feestdagen voordoen.

Graag had ik de volgende vragen gesteld aan de geachte Minister.

Bosmans

1. Wat is de oorzaak van deze massale vissterfte ?

2. Is de waakzaamheid van de milieudiensten zwakker in de weekends en op de feestdagen en, zo ja, waarom ?

De Voorzitter : Minister Lenssens heeft het woord.

Minister J. Lenssens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in antwoord op zijn vragen, kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Op 24 december 1985 werd op de Leuvense Vaart, ter hoogte van Kampenhout, een massale vissterfte vastgesteld.

De Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij was op Kerstdag ter plaatse en nam waterstalen, die naar het provinciaal laboratorium „LISEC” te Bokrijk k werden doorgestuurd voor analyse.

De resultaten van dit onderzoek tonen aan dat het water, naast een laag zuurgehalte, ook sporen bevatte van een toxisch produkt.

Het onderzoek naar de aard en de herkomst van deze stof is nog volop bezig.

2. Wat de waakzaamheid van de inspectiediensten buiten de diensturen betreft, wordt door de beide waterzuiveringsmaatschappijen gewerkt aan de uitbouw van een permanente wacht- en alarmdienst.

In dit verband wordt ook een nauwere samenwerking met de plaatselijke politie en de rijkswacht in het vooruitzicht gesteld.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Dringende vraag van de heer L. Lenaerts tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, en de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cul-

tuur, over de toepassing van het decreet van 5 maart 1985 houdende bepaling van de minimumleeftijd voor deelnemers aan wielervedstrijden

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer Lenaerts tot de heer Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, en de heer Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de toepassing van het decreet van 5 maart 1985 houdende bepaling van de minimumleeftijd voor deelnemers aan wielervedstrijden.

De heer Lenaerts heeft het woord.

De heer L. Lenaerts (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik richt mijn vraag tot twee ministers omdat het decreet waar ik naar verwijs uitgaat van twee Ministers.

Omdat de diverse fietscrossfederaties dringend hun kalenders moeten kunnen vastleggen voor 1986, zou er even dringend duidelijkheid moeten komen in deze materie.

Wij stellen vast dat de gemeentebesturen dit decreet zeer verschillend interpreteren voor de toepassing op fietsencrosjes of BMX-trosjes. De ene gemeente verbiedt deze hobby drastisch, andere burgemeesters en schepenen en ook leden van deze Raad prijken fier op de foto met de overwinnaartjes.

Daarom deze vragen.

1. Behoren BMX-ritjes, van hooguit enkele honderden meter, tot de wedstrijden zoals bedoeld in het decreet ?

2. Heeft het zin enkel één sport, eerder hobby, te verbieden voor jongeren beneden 15 jaar terwijl in andere sporten zoals zwemmen, turnen, atletiek en voetbal aan jonge kinderen harde trainingsschema's worden opgelegd ?

3. Ware het niet veel zinvoller in samspraak met de betrokken federaties voor alle sporten een reglementering op te stellen die rekening houdt met de gezonde ontwikkeling van kinderen vanaf een bepaalde leeftijd, bijvoorbeeld 7 jaar, en die – al is dit moeilijker – de al te grote invloed van de commercie op deze en andere jongerensporten aan banden zou leggen.

Ik voeg hier nog een vierde vraagje aan toe : hoe kijken de Ministers aan tegen de zeer verschillende interpretaties van onze gemeentebesturen ?

De Voorzitter : Minister Dewael heeft het woord.

Minister P. Dewael (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik antwoord mede namens Minister Lenssens.

Wat de eerste vraag aangaat, kan ik het geachte lid mededelen dat de wedstrijden met BMX-fietsen, het zogenaamde fietscrossen, wel degelijk behoren tot de wedstrijden zoals bedoeld in het decreet van 5 maart 1985. Ik kan hieraan toevoegen dat dit principe duidelijk gesteld werd, zowel in de Hoge Raad voor de Sport bij de bepaling van zijn advies als in de desbetreffende commissie van de Vlaamse Raad waar deze problematiek werd besproken.

Bovendien werden de heren Gouverneurs van onze provincies door mijn achtbare voorganger de heer Poma bij schrijven van 28 mei 1985 geïnformeerd over deze interpretatie met het verzoek de gemeentebesturen hiervan in kennis te stellen. De desbetreffende omzendbrief werd vooraf voorgelegd aan de Vlaamse Executieve.

Ik kan dus niet begrijpen dat ter zake bij de gemeenten interpretatiemoeilijkheden zouden bestaan.

In verband met de tweede vraag meen ik dat het decreet van 5 maart 1985 eenparig gestemd door de Vlaamse Raad, niet de bedoeling kon hebben een hobby te verbieden. De bezorgheid van de toenmalige initiatiefnemers zal zich eerder gesitueerd hebben op een niveau om passende voorwaarden te creëren opdat een sportdiscipline zich binnen een verantwoord ethisch, medisch en pedagogisch kader zou kunnen ontplooiën.

Wanneer de achtbare collega stelt dat er in andere sporten keiharde trainingsschema's opgelegd worden aan jonge kinderen kan ik wel stellen dat er mij op dit vlak geen excessen bekend zijn die van aard zouden zijn dat een ingrijpen wenselijk is.

Desgevallend zou ik inderdaad niet nalaten hieromtrent de nodige initia-

Dewael

tieven te nemen.

Ten slotte, met betrekking tot het opstellen van een aparte decretale regeling, wil ik er op wijzen dat een eventuele samenspraak op dit vlak in de eerste plaats dient te geschieden met mijn daartoe bevoegd adviesorgaan, de Hoge Raad voor de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en het Openluchtlevens, wat echter geenszins overlapt met de betrokken federaties uitsluit.

Ik verbind er mij dan ook toe deze aangelegenheid voor advies voor te leggen aan de Hoge Raad.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Dringende vraag van de heer F. Willockx tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over het massaal verlies van arbeidsplaatsen in het kanton Lokeren

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer Willockx tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over het massaal verlies van arbeidsplaatsen in het kanton Lokeren.

De heer Willockx heeft het woord.

De heer F. Willockx (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, het kanton Lokeren wordt de jongste maanden getroffen door een massaal verlies van arbeidsplaatsen. Het textielbedrijf La Lokeroise ontsloeg 100 werknemers ; bij het metaalbedrijf Grada konden slechts 35 van 230 arbeidsplaatsen worden gered ; op 10 januari 1986 ontsloeg het kledingsbedrijf Neiryneck-Holvoet 248 werknemers.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van de Vlaamse Regering die, wat de nationale sectoren betreft die

hierbij zijn betrokken, met de nationale Regering wordt gedeeld, zou ik drie specifieke vragen willen stellen.

1. Hoe reageert u als Vlaams Minister van Werkgelegenheid ten opzichte van deze dramatische ontwikkeling ?

2. Overweegt u het opzetten van een meer actief subregionaal tewerkstellingsbeleid ten behoeve van Lokeren ?

3. Is het ogenblik niet gekomen om na te gaan in hoeverre het kanton Lokeren als subregio van het arrondissement Sint-Niklaas alsnog zou voldoen aan de normen om als ontwikkelingsgebied door de Europese Commissie te worden erkend ?

Zijn de nieuwe ontslagen die zo massaal zijn, geen aanleiding om de procedure-aanvraag die de voorbije zomer nog is gebeurd via de nationale Regering ten behoeve van de Commissie van de Europese Gemeenschappen te hernemen ?

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ter gelegenheid van de recente herziening door de EEG van de ontwikkelingszones, in mei 1985, heeft de GERV in haar advies onder meer gesteld dat het statuut van ontwikkelingszone diende bepleit te worden in eerste orde voor de arrondissementen Oudenaarde en de kantons Geraardsbergen, Zottegem, Ninove en Avelgem en in tweede orde voor het arrondissement Dendermonde en het kanton Lokeren.

De Vlaamse Executieve heeft dit advies integraal overgenomen en bij de Europese Commissie verdedigd.

De Europese Commissie heeft echter gemeend dit advies niet te kunnen volgen.

De vraag stelt zich of er heden nieuwe elementen aanwezig zijn om de Commissie tot andere inzichten te brengen.

Hierop dient geantwoord dat de Commissie tot op heden nooit aanvaard heeft subregio's zoals een kanton Lo-

keren een bijzonder statuut te verlenen. Derhalve zijn de kansen hiertoe niet bestaande.

Inzake tewerkstellingsbeleid dient onderstreept dat bij de vernieuwing van de Subregionale Tewerkstellingscomités in begin 1984 de opdrachten van deze comités duidelijk zijn verruimd en dat zij op het vlak van het subregionale tewerkstellingsbeleid over de ruimst mogelijke bevoegdheden beschikken.

Aldus kunnen zij allerlei initiatieven nemen die de werking van de subregionale tewerkstellingsdiensten van de RVA kunnen aanvullen.

Het Subregionaal Tewerkstellingscomité bevoegd voor het kanton Lokeren is dat van Sint-Niklaas.

Op initiatief van mevrouw Smet, Staatssecretaris voor Leefmilieu en Maatschappelijke Emancipatie, werd zopas een Wase Werkgroep opgericht met als bijzonder doel de tewerkstelling in de betrokken subregio te bevorderen.

De verschillende kabinetten, zowel van de nationale als van de regionale Regering die effectief tot deze problematiek kunnen bijdragen, maken deel uit van deze werkgroep. De eerste vergadering is voorzien maandag aanstaande.

De heer F. Willockx : Een werkgroep opgericht door een CVP-minister ! Dat is een echt schandaal.

Mevrouw N. Maes : Wij zullen daarop ook uitgenodigd worden zeker ?

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

VRAGEN (R.v.O. art. 66)

Vraag van de heer E. Vankeirsbilck tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de objectiviteit van het BRT-journaal en meer bepaald dat van 12 januari 1986

De Voorzitter : Aan de orde is de mon-

Voorzitter

delinge vraag van de heer Vankeirsbilck tot de heer Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de objectiviteit van het BRT-journaal en meer bepaald dat van 12 januari 1986.

De heer Vankeirsbilck heeft het woord.

De heer E. Vankeirsbilck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, op zondag 12 januari 1986 had in het BRT-programma Confrontatie een debat plaats tussen geneesheren en ziekenfondsen. Aan dit debat namen vertegenwoordigers deel van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten, van het Nationaal Verbond der Socialistische Mutualiteiten, van de Confederatie der Geneesheren en van de Vereniging van Artsensyndicaten.

Tijdens het BRT-journaal van dezelfde datum om 19.45 uur en 22.45 uur werd zoals meestal een flits uitgezonden van dit debat. Tijdens deze flits werden terecht zowel de twee vertegenwoordigers van de artsen als de vertegenwoordiger van het socialistisch ziekenfonds in beeld gebracht en aan het woord gelaten. De vertegenwoordiger van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten werd noch in beeld gebracht noch aan het woord gelaten. Ook bij de inleiding tot deze flits werd er door de nieuwslezer niet de minste melding van gemaakt dat ook de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten aan dit debat deelnam. Op een ogenblik van een zeer grote kijkdichtheid in Vlaanderen werd de objectiviteit niet geëerbiedigd. Bij mijn weten werden in het verleden tijdens dergelijke flits altijd alle deelnemers aan het debat in beeld gebracht en aan het woord gelaten.

Dergelijk vertekend beeld kan de kijkers de indruk bijbrengen dat de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten geen standpunt heeft of de belangen van zijn zieken niet verdedigt. Dit strookt niet met de werkelijkheid en is een voorbijgaan aan de zeer grote groep van christelijke mutualisten in Vlaanderen.

Mag ik de geachte Minister verzoeken mij een antwoord te willen verstrek-

N.a.v. een mondelinge vraag van de heer E. Vankeirsbilck (CVP) herinnert de heer P. Dewael (PVV), Gemeenschapsminister van Cultuur, eraan dat de objectiviteitsnorm bij de BRT, naar het voorbeeld van de BBC, niet naar één maar naar een in de tijd beperkt aantal uitzendingen wordt gemeten.

ken op de volgende vragen ?

1. Om welke reden werd de woordvoerder en deelnemer van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten aan het debat Confrontatie in het BRT-journaal van zondag 12 januari 1986 om 19.45 uur en 22.25 uur noch afzonderlijk in beeld gebracht noch aan het woord gelaten ?

2. Welke maatregelen kan de Executieve nemen opdat de objectiviteit van het BRT-journaal zou gewaarborgd worden ?

De Voorzitter : Minister Dewael heeft het woord.

Minister P. Dewael (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, in antwoord op de vraag van het geachte lid wil ik als mening vooropstellen dat het de Vlaamse Executieve niet toekomt op enige manier in te grijpen in de informatie-uitzendingen van de BRT. Artikel 23 van het Omroepdecreet van 28 december 1979 is ter zake zeer duidelijk waar het stelt dat de „nieuwsuitzendingen in een geest van strenge objectiviteit worden gegeven en zonder enige voorafgaan-

de censuur van de regering". Ik meen dat ter zake de uitvoerende macht zeer omzichtig moet tewerk gaan en dat het de Raad van Beheer van de BRT, door deze Vlaamse Raad op pluralistische basis aangesteld, is die eventuele maatregelen moet treffen om de objectiviteit te waarborgen.

Uit inlichtingen ingewonnen bij de BRT blijkt dat, voor het stofferen van de avond-nieuwsuitzendingen, beroep werd gedaan op fragmenten uit Confrontatie van die morgen. Men moest ook rekening houden met de uitzending „Faire le point" van de RTBF die eveneens de heren Claes en Wynen hadden uitgenodigd.

Ze hebben aan elkaars adres vrij ernstige beschuldigingen geuit die de volgende dagen druk becommentarieerd werden in de pers. Het was derhalve noodzakelijk bij de samenstelling van het journaal ook met „Faire le point" rekening te houden, waardoor er nog strenger moest worden geselecteerd dan in normale omstandigheden. Een en ander verklaart dat de woordvoerder van de Christelijke ziekenfondsen pas op 21 januari 1986 in

Dewael

het journaal aan het woord is gekomen, namelijk na het tot stand komen van een nieuw akkoord artsen-ziekenfondsen.

Refererend naar deze laatste bedenkings *weze* eraan herinnerd dat, naar het voorbeeld van de BBC, bij de BRT steeds de norm geldt dat de objectiviteit niet naar één maar naar een in de tijd beperkt aantal uitzendingen wordt gemeten.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer J. Van Elewyck tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de samenstelling en de werking van de Vlaamse Mediaraad

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Van Elewyck tot de heer Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de samenstelling en de werking van de Vlaamse Mediaraad.

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren Ministers, collega's, bij decreet van 2 mei 1985 werd de Vlaamse Mediaraad opgericht, die tot taak heeft de Executieve en de Raad te adviseren over alle aangelegenheden die het mediabeleid betreffen.

Bij besluit van de Vlaamse Executieve van 30 juli 1985 werden een reeks verenigingen en instellingen uitgenodigd binnen twee maanden na deze datum hun kandidaten voor de Algemene Vergadering van deze Mediaraad voor te dragen.

Kan de Vlaamse Executieve de samenstelling van de Mediaraad en van het Comité van Experts bekendmaken ?

Welke problemen werden door de Vlaamse Executieve reeds aan de Me-

diaraad voorgelegd ? Wanneer worden deze adviezen, ingevolge het engagement van de Executieve, aan de Raad medegedeeld ?

De Voorzitter : Minister Dewael heeft het woord.

Minister P. Dewael (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de Vlaamse Mediaraad is op dit ogenblik nog niet samengesteld om volgende redenen :

— op 7 augustus 1985 werden door mijn achtbare voorganger een aantal verenigingen en instellingen uitgenodigd binnen de twee maanden kandidaten voor te dragen voor de Algemene Vergadering van de Mediaraad. Ze werden verzocht per aangeduid lid 3 kandidaten voor te dragen, waarvan niet meer dan twee van hetzelfde geslacht. Dit alles om te kunnen voldoen aan artikel 7 van het decreet van 2 mei 1985, houdende oprichting van de Vlaamse Mediaraad, dat voorschrijft dat niet meer dan tweederde van de leden van de Mediaraad van hetzelfde geslacht mogen zijn ;

— verscheidene verenigingen droegen uitsluitend mannelijke kandidaten voor, waardoor het praktisch onmogelijk werd de Mediaraad samen te stellen conform het decreet. Zij werden een tweede, en sommige een derde maal aangeschreven. Ik wacht nog op een antwoord van 7 verenigingen. Zodra dit antwoord, waar ik nogmaals op zal aandringen, ingestuurd is kan ik overgaan tot de oprichting van de Mediaraad.

Er staan mij ook geen sanctiemiddelen ter beschikking. Enerzijds zegt het decreet van 2 mei 1985 dat de samenstelling slechts kan gebeuren op voordracht van aangeduide verenigingen of instellingen en anderzijds dat maximum 2/3 van de leden van hetzelfde geslacht moeten zijn. Als de voordragende verenigingen niet de nodige medewerking verlenen, kan aan artikel 7 niet voldaan worden.

Gelet op het voorgaande is het antwoord op de andere vraag van het geachte lid negatief. De Vlaamse Executieve kan de samenstelling dus nog niet medelen en uiteraard heeft de Vlaamse Executieve nog geen advie-

zen kunnen vragen aan de Mediaraad.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer M. Didden tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de redenen waarom Vlaamse diensten voor geestelijke gezondheidszorg te Brussel niet onder de Vlaamse Gemeenschap ressorteren

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Didden tot de heer Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de redenen waarom Vlaamse diensten voor geestelijke gezondheidszorg te Brussel niet onder de Vlaamse Gemeenschap ressorteren.

De heer Didden heeft het woord.

De heer M. Didden (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, u hebt reeds deels gezegd welke de inhoud van mijn vraagstelling is.

Het is uiteraard de bedoeling de verdere regionalisering en de vorming van de instellingen in onze Gemeenschappen — meer bepaald in Brussel, waar een zestal instellingen bestaan voor geestelijke gezondheidszorg — volledig onder de Vlaamse Gemeenschap te doen ressorteren. Zowel het bestuur als de personeelsleden van die instellingen wensen dit uitdrukkelijk.

Bovendien wordt door deze situatie aan de Vlaamse Gemeenschap te Brussel jaarlijks minimaal 15 miljoen frank aan toelagen onthouden.

Mijnheer de Minister, graag zou ik vernemen waarom deze diensten nog niet onder de Vlaamse Gemeenschap ressorteren.

Vervolgens, komt er in deze toestand spoedig een wijziging en kan ter zake een concrete datum worden vooropgesteld ?

De Voorzitter : Minister Lenssens heeft het woord.

Minister J. Lenssens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, collega's, bij gebrek aan criteria om te beslissen tot welke Gemeenschap de in Brussel gevestigde diensten voor geestelijke gezondheidszorg behoren, werd bij de uitvoering van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ervan uitgegaan dat al deze diensten als bi-communautair dienen te worden beschouwd en derhalve tot het bevoegdheidsdomein van de nationale Regering blijven behoren. Door de vorige Vlaamse Executieve werd een ontwerp-besluit houdende vastlegging van deze criteria voor advies aan de Raad van State voorgelegd.

In een recent advies stelt de Raad van State dat het niet tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen behoort dergelijke criteria die een interpretatie zouden inhouden van de Grondwet vast te leggen maar dat enkel de grondwetgever zelf, met name het nationale parlement zelf, bevoegd is dergelijke interpretaties te geven.

De Vlaamse Executieve zal, in het licht van dit advies van de Raad van State, in de komende maanden het toekomstig beleid in deze materie definiëren.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

ONTWERP VAN DECREET waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986 — 10-A (19851986) — Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is het ontwerp van decreet waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Didden, verslaggever, heeft het woord.

De heer M. Didden, verslaggever (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, op vijftien januari 1986 heeft de Commissie voor Begroting en Financiën een onderzoek gewijd aan het voorliggend ontwerp van decreet. Dat onderzoek is begonnen met een inleiding van de bevoegde Gemeenschapsminister die uitvoerig handelde over de filosofie en de historiek van de voorlopige kredieten. Door de Executieve werd op 18 december 1985 een begrotingsberaadslaging gehouden op basis van artikel 24 van de wet op de rijkscomptabiliteit. Conform aan de wet stemde de Executieve een week later, op 23 december 1985, in met een ontwerp van decreet inzake voorlopige kredieten. Het ontwerp heeft enkel betrekking op drie voorlopige twaalfden, berekend op de initieel ingediende en goedgekeurde begroting 1985.

Op 8 januari 1986 werd het ontwerp bij de Vlaamse Raad ingediend. De Gemeenschapsminister was van mening dat het ontwerp van decreet tijdig aan de Raad werd overgemaakt vermits de commissievergadering gepland was voor de week van 13 tot 18 januari.

Er zijn bovendien drie grondige redenen waarom wordt overgegaan tot voorlopige kredieten en waarom geen definitief ontwerp van decreet werd ingediend met betrekking tot de begrotingsvoorstellen van dit jaar. Ten eerste is er het probleem van de hernummering en de herlibellering van de secties voor de kabinetsuitgaven ingevolge het feit dat een nieuwe Executieve is aangetreden begin december. Ten tweede waren er problemen gerezen met betrekking tot het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme. Ten derde was er de problematiek in verband met het Investeringsfonds waarvoor wij straks trouwens een gewijzigd ontwerp-decreet behandelen.

Door de afgevaardigden van het Rekenhof werd de opmerking gemaakt dat een budgettair-technisch probleem is gerezen in het ontwerp, vooral betrekking hebbende op de artikelen 7 en 19. In artikel 7 is de samenvoeging voorzien van twee prefinan-

cieringsmachtigingen van verschillende aard. De beraadslaging van de Executieve voorzag nochtans in twee afzonderlijke artikelen namelijk de artikelen 7 en 8 die betrekking hebben op het uiteindelijke ontwerp-decreet, van respectievelijk een bedrag van 50 miljoen frank voor leningen voor de bouw van ziekenhuizen en een krediet van 35 miljoen frank voor leningen voor bejaardenflats en -woningen.

Daarenboven werd door de afgevaardigden van het Rekenhof een opmerking gemaakt voor artikel 19. De controle die is bedoeld in dit artikel, heeft slechts betrekking op een gedeelte van een samengevoegd krediet. Derhalve verzocht de vertegenwoordiger van het Rekenhof om tot een wijziging over te gaan. Hij stelde voor de artikelen 7 en 19 te amenderen.

De Minister antwoordde dat ingevolge het standpunt van de Executieve van 18 december 1985 en het onderzoek van de werkgroep voor financiën en begroting van 23 december 1985 artikel 8 uit het ontwerp werd gelicht.

Ingevolge de opmerkingen van de vertegenwoordiger van het Rekenhof werd staande de vergadering van de Commissie besloten om overleg te plegen en na te gaan op welke manier aan de opmerkingen kon worden tegemoetgekomen.

Vervolgens hebben meerdere leden kritiek uitgebracht op de toepassing van artikel 24 van de wet op de rijkscomptabiliteit met betrekking tot het indienen van voorlopige kredieten. De Gemeenschapsminister heeft deze kritiek beantwoord door onder meer te herinneren aan wat hij noemde een loodzware activiteitenkalender sedert 10 december 1985. U vindt een schriftelijke weergave hiervan in het verslag.

Verscheidene leden maakten opmerkingen over de bijbladen of aanpassingen van de kredieten, over de kritieken van het Rekenhof en over de kredieten inzake eerste Kabinetsuitrusting. De leden van de Commissie en de Gemeenschapsminister hebben vervolgens uitgebreid van gedachten gewisseld over het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme en over het Investeringsfonds. Eén lid

Didden

vroeg ook nadrukkelijk informatie over de opmerkingen van het Rekenhof in zijn 142ste boek aangaande de oprichting en subsidiëring van instellingen, onder meer VZW, die buiten elke decretaal gezag worden gesubsidieerd.

In de rand van de besprekingen omtrent de voorlopige kredieten werd afgesproken in de Commissie voor Financiën en Begroting een subcommissie op te richten bestaande uit één lid van elke fractie, die zich zal bezighouden met het voorbereidend werk en die in ieder geval overleg zal plegen met het Rekenhof.

De artikelsgewijze bespreking werd daarna gesloten. De stemming leverde volgende resultaten op : over de artikelen 1 tot en met 5 gingen 8 leden akkoord, 1 lid stemde tegen en 4 leden onthielden zich ; artikel 6, dat betrekking heeft op de eerste kabinetsuitrustingskredieten werd door 8 leden aangenomen terwijl 5 leden tegenstemden ; voor de artikelen 7 tot en met 23, was de verhouding : 8 ja-stemmen, 1 neen-stem en 4 onthoudingen. De eindstemming ten slotte gaf hetzelfde resultaat als de stemming over deze laatste artikelen.

Tot daar het verslag waarvan u schriftelijk een meer uitvoerige weergave in uw documenten vindt. **(Applaus bij de meerderheid)**

De Voorzitter : Minister Pede heeft het woord.

Minister J. Pede (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik wil vooreerst de Vice-Voorzitter van de Executieve en Gemeenschapsminister voor Begroting en Financiën, de heer Waltniel, verontschuldigen die wegens gezondheidsredenen hier vandaag niet kan aanwezig zijn. Hij heeft mij gevraagd het ontwerp van decreet betreffende de voorlopige kredieten voor het begrotingsjaar 1986 voor u te introduceren.

Vooraf dank ik zeer graag de verslaggever, de heer Didden, voor zijn uitstekend en getrouw verslag waarin hij in feite alle voorgaande feiten heeft geschetst. Dat vergemakkelijkt mijn taak om even in te gaan op de beraad-

slaging over de begroting die door de Executieve werd gehouden op 18 december 1985. Wij hebben gemeend te moeten gebruik maken van artikel 24 van de wet op de rijkscomptabiliteit van 28 juni 1963 omdat wij er zeer gerust in waren dat onvoorziene omstandigheden maar vooral **uitzonderlijke** omstandigheden konden worden ingeroepen ingevolge de ontbinding van het parlement en de wetgevende verkiezingen van 13 oktober 1985, met de daarop volgende wijziging van de samenstelling van de Executieve. Daar is men van het proportionele stelsel van vertegenwoordiging overgestapt naar het meerderheidsstelsel. Dat heeft een zekere verschuiving te weeg gebracht in de bevoegdheden van de diverse Gemeenschapsministers en dat heeft ook enkele specifieke problemen veroorzaakt. Ten eerste, de herlibellering en de hernummering van de sectie voor de kabinetsuitgaven ;

ten tweede, wat men reeds op voorhand wist, het opstarten van het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme op 1 januari 1986 maar dat in feite slechts vanaf 1 juli 1986 operationeel zal zijn ;

ten derde, de hele problematiek — daar zullen wij straks over uitweiden — betreffende het verdagen van het in werking treden van het Investeringsfonds.

Wij hebben gemeend over de wettelijke basis te beschikken voor de machtiging tot vastlegging, ordonnancering en betaling van uitgaven vanaf 1 januari 1986. Daardoor meent de Executieve de continue werking van de openbare diensten van de Vlaamse Gemeenschap te hebben verzekerd.

De enige voorwaarde die volgens het koninklijk besluit van 7 april 1978 moet worden vervuld is dat wij onverwijld de resultaten van onze beraadslaging bij de Vlaamse Raad moeten indienen onder de vorm van een ontwerp van decreet waaromtrent wij de goedkeuring moeten vragen. Dat is tijdig gebeurd. Wij konden dat trouwens moeilijk vroeger doen. De kalender werd door de verslaggever aangegeven. Ik wil er nog aan toevoegen dat wij er in elk geval van op de hoogte waren dat de week van 13 januari 1986

zou worden voorbehouden voor de commissievergaderingen en dat vandaag, 30 januari, de eerste openbare vergadering van de Vlaamse Raad zou plaatsvinden. Wij konden bezwaarlijk vóór de Vlaamse Raad onverwijld de regularisatie vragen.

Ik wil nog een kleine opmerking maken aan de verslaggever. Deze heeft gezegd dat het ontwerp van decreet door de Vlaamse Executieve werd goedgekeurd op 13 december 1985. Dat moet wel degelijk 27 december 1985 zijn. Ik denk dat dit een lapsus is van zijnentwege.

Voor het overige kan ik mij aansluiten bij al wat de verslaggever daarnet heeft gezegd. Hij heeft ook de opmerking vanwege de afgevaardigde van het Rekenhof weergegeven. Wij hebben daarover in de Executieve beraadslaagd. Met betrekking tot het bedrag van 85 miljoen frank als totaal voor toegestane leningen, ingeschreven in artikel 7 voor de Gemeenschapsminister van Gezins- en Welzijnzorg, moet een onderscheid worden gemaakt tussen de 50 miljoen frank en de 35 miljoen frank omdat het ene bedrag een parastatale A betreft en niet onderworpen is aan het visum en het andere bedrag op een andere categorie slaat.

Daarom zijn wij zo vrij tengevolge van de opmerking van de afgevaardigde van het Rekenhof namens de Executieve een amendement in te dienen. Dit amendement wijzigt niets ten gronde, maar geeft een onderverdeling aan. Het totale bedrag aan leningen blijft 85 miljoen frank zoals aangestipt in het tweede lid van artikel 7, maar na de woorden „hier inbegrepen de verbintenissen”, komt nog „ten belope van 35 miljoen frank...“. Er wordt dus een duidelijk onderscheid gemaakt tussen die 50 en die 35 miljoen frank omdat de 50 miljoen frank bestemd zijn voor het fonds voor de bouw van ziekenhuizen en medisch-sociale inrichtingen — een instelling van openbaar nut, gerangschikt in categorie A — en de 35 miljoen frank onderhevig zijn aan het visum en de controle van het Rekenhof.

Als artikel 7 wordt gewijzigd, moet ook artikel 19 logischerwijze worden gewijzigd. Wat het visum in artikel 19

Pede

betreft, mogen wij in het eerste lid niet meer refereren naar artikel 7. In artikel 19 wordt artikel 7 geschrapt, in de eerste regel van het eerste lid. Maar tussen het eerste en het tweede lid wordt een nieuw lid ingevoegd dat luidt als volgt : „Hetzelfde geldt voor de verbintenissen aangegaan krachtens de machtiging verleend bij artikel 7, laatste zin, ten belope van 35.000.000 frank”. Met deze wijziging komen wij tegemoet aan de opmerkingen van het Rekenhof. De Executieve meent door dit amendement, dat louter technisch is, voldaan te hebben aan de verplichting om ingevolge de voorschriften van het koninklijk besluit van 1978 onverwijld onze beraadslaging mee te delen aan de Vlaamse Raad. Wij hopen dan ook dat de Vlaamse Raad dit ontwerp vandaag zal goedkeuren.

De lijst van de verenigingen zonder winstbejag — waarover ook vragen werden gesteld — die door de Vlaamse Executieve worden gesubsidieerd werd door de Vice-Voorzitter van de Executieve aan de Administratie opgevraagd. Dit is slechts onlangs kunnen gebeuren, omdat de commissievergadering pas plaats had op 15 januari. Tot nog toe beschikken wij nog niet over alle antwoorden, maar zodra dit het geval is zal de Executieve die lijst aan de bevoegde Commissies meedelen. De bevoegde Commissies zullen over die aangelegenheid kunnen beraadslagen en indien nodig kan dit ook in Openbare Vergadering ter behandeling komen.

Mijnheer de Voorzitter, bij deze gelegenheid dien ik de amendementen in bij het ontwerp van decreet waarbij voorlopige kredieten worden geopend en hoop dat uw Raad dit ontwerp zal willen goedkeuren. **(Applaus bij de meerderheid)**

De Voorzitter : De heer Colla heeft het woord.

De heer M. Colla (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, bij de discussie over de voorlopige kredieten voor 1986 meen ik dat het goed is in eerste instantie stil te staan bij een aantal besprekingen en resultaten naar aan-

leiding van het debat ter zake in de Commissie. Hierbij zijn, naar mijn oordeel, een aantal positieve en een aantal negatieve elementen aan te stippen, die in elk geval de moeite waard zijn om te worden vermeld.

Ten eerste, wat de commissiewerkzaamheden zelf betreft, verheugen wij ons over het feit dat de Commissie is kunnen ingaan op een dubbel voorstel dat wij hebben geformuleerd, namelijk dat de Commissie voor Begroting van de Vlaamse Raad, in navolging van de analoge Commissie in de Kamer, besloten heeft een subcommissie op te richten, die op een bestendige en systematische wijze de opmerkingen van het Rekenhof met betrekking tot de begrotingsproblematiek zou onderzoeken, daarin begrepen uiteraard de briefwisseling die aan de Vlaamse Raad wordt toegezonden en aan de leden van de Executieve wordt overgemaakt met betrekking tot de problemen die dit Rekenhof meent te ontwaren. Ik meen dat het voor de Vlaamse Raad en voor de Commissie voor Begroting een positieve beslissing is om bestendig te waken en te discussiëren over de opmerkingen van het Rekenhof, gedaan aan de Executieve met betrekking tot de begroting.

Een tweede punt dat het onderstrepen waard is, is de beslissing van de Begrotingscommissie om — en wij hadden voorgesteld driemaandelijks, maar er hoeft niet per se een termijn te worden bepaald — op geregelde tijdstippen in de Commissie bijeen te komen om de stand van de uitgaven te onderzoeken en de toestand van de thesaurie na te gaan. Indien de Begrotingscommissie zich aan deze principiële beslissing houdt, vind ik dit een positief element van controle en van inspraak van de Vlaamse Raad.

Wij wensen deze twee elementen te onderstrepen omdat wij menen dat zij een echte verbetering kunnen inhouden wat betreft onze controle-opdracht en onze opdracht in het algemeen.

Mijnheer de Voorzitter, wij hadden nog een derde voorstel geformuleerd. Ik breng dit voorstel hier opnieuw ter sprake omdat het niet zo duidelijk was of de Executieve, en inzonderheid de

Minister van Begroting, hierop wil ingaan. Het betreft het probleem dat reeds zeer dikwijls door het Rekenhof is aangehaald ten aanzien van de Executieve en van de Vlaamse Raad, met name de opmerkingen met betrekking tot aangelegenheden en uitgaven waarop het Cultuurpact betrekking heeft.

Kort gesteld, is het probleem het volgende. Volgens artikel 10 van de Cultuurpactwet moeten de normen via een decreet worden bepaald. Indien dit niet het geval is, moeten de uitgaven nominatum in de begroting worden ingeschreven. Wat heeft men in de praktijk kvastgesteld ? Men stelt vast dat de nieuwe nominatums door de Executieve worden geïntroduceerd of dat van de bestaande nominatums de kredieten worden verhoogd. Dit is in strijd met de Cultuurpactwetgeving. Tijdens de vorige legislatuur heeft Voorzitter Geens dit probleem onderkend. Tijdens een bijeenkomst van de Begrotingscommissie heeft Minister Geens voorgesteld dat, indien zich op dat vlak een probleem zou stellen, hij onmiddellijk de Commissie voor Begroting zou bijeenroepen en nagaan of eventueel een consensus kan worden bereikt. Dit ware een pragmatische middenweg.

Wij hebben aan de Begrotingscommissie en aan de Executieve voorgesteld het voorstel van de heer Geens tenminste als regel te handhaven. Wij kregen daarop geen duidelijk antwoord. Vandaar dat wij de vraag hier herhalen en aandringen op een antwoord.

Een derde element dat belangrijk genoeg is om aan te stippen als gevolg van onze discussie in de Begrotingscommissie is dat de Minister voor begroting heeft gesteld — en hij had daar de steun van de leden van de Begrotingscommissie over de partij en heen — dat deze voorlopige kredieten tot drie maanden moesten worden beperkt. Hij heeft daar zijn slag thuis gehaald en niemand in de Begrotingscommissie heeft daartegen bezwaren geuit, integendeel. De Minister heeft echter tegelijkertijd gezegd dat wij hier binnen de kortste tijd zullen worden geconfronteerd met een tweede ontwerp van voorlopige kredieten. De Minister stelde in de Commissie en ik

Colla

citeer : „Ik geloof nooit dat wij de werkelijk ke begroting 1986 kunnen gepresenteerd en gestemd krijgen vooraleer de termijn van deze drie maanden zijn afgelopen.” Ik dring aan opdat dit procédé niet zou worden toegepast en vind het normaal dat de Executieve binnen die termijn ook het ontwerp van de begroting 1986 niet alleen zal indienen maar dat het eveneens besproken en gestemd zal worden in de Vlaamse Raad. Ik ken het argument dat er ook aandacht dient besteed aan de inkomsten omdat wij voor de exacte cijfers afhankelijk zijn van beslissingen op nationaal vlak. De heer Schiltz zal mij hier zeker niet tegenspreken wanneer ik beweer dat dit probleem zich ook in het verleden heeft gesteld. Een begroting is ten slotte een raming. Mits de noodzakelijke aanpassingen, die eventueel als gevolg van nationale beslissingen kunnen worden getroffen, zou het toch de regel moeten zijn dat wij binnen de drie maanden de werkelijke begroting voor 1986 bespreken en goedkeuren. Ik vind het nogal jammer dat wij vandaag een ontwerp van voorlopige kredieten debatteren en in feite al weten dat er nog een tweede ontwerp van voorlopige kredieten zal worden ingediend.

Vierde element : ik dacht dat een aantal uitspraken van de Minister in de Commissie voor Begroting niet onbelangrijk waren. Ik wil dit onderstrepen en er vooral bevestiging voor krijgen. Zo is er zijn uitspraak om op een minimale wijze beroep te doen op het fameuze artikel 24 uit de Rijkscomptabiliteit en zijn principiële afwijzing om dat artikel te hanteren als voorloper van een ontwerp van voorlopige kredieten. Tevens is er zijn principiële uitspraak tot het vermijden van voorlopige kredieten en zijn uitspraak inzake het bijblad 1985 waarbij hij aanstipte niet te zullen wachten tot de begroting 1986 ter tafel wordt gelegd.

Ik hoop dat de Executieve deze elementen tijdens dit debat krachtadig zal bevestigen en zij het bijblad 1985 zo spoedig mogelijk zal indienen. Zoals wij tijdens de bespreking in de Commissie reeds hebben aangehaald is dit heel belangrijk omdat sinds de goedkeuring van de begroting 1985 in

de Vlaamse Raad op 21 februari 1985, er in de loop van 1985 verscheidene malen beroep werd gedaan op artikel 24. Die beslissingen moeten worden geregulariseerd bij middel van een bijblad waarover hier dient beslist. Tijdverlies is hier onaanvaardbaar om de eenvoudige reden dat het Rekenhof nu terecht een aantal uitgaven blokkeert. Als voorbeeld gaven wij het Ballet van Vlaanderen, waarvoor het Rekenhof 24 miljoen frank heeft geblokkeerd.

Deblokkeren is alleen maar mogelijk indien wij over een bijblad beschikken en wanneer de Vlaamse Raad ter zake een beslissing treft. Mijnheer de Minister, wij dringen dus aan op het spoedig indienen van dat bijblad.

Wat het ontwerp aangaande de voorlopige kredieten zelf betreft, hadden wij in de eerste plaats een bezwaar dat ik hier wil herhalen. Het gaat inzonderheid om artikel 6, specifieke kredieten, uitgaven kabinet, die in totaal 32,5 miljoen frank belopen. De verdediging van de Minister aangaande de omvang van dit bedrag is dat bij de installering van de Vlaamse Executieve een gelijkaardig bedrag was voorzien. Toen ging het echter om de eerste installatie, hetgeen normaal wegens de installatiekosten een hogere uitgave met zich brengt. Wij kunnen ons dus niet verzoenen met de hoogte van dit bedrag zoals dat nu is ingeschreven.

Ten slotte, mijnheer de Minister, geachte collega's, wil ik nog even inhaken op wat wij noemen een fundamenteel probleem.

De werkwijze die door de Vlaamse Executieve werd toegepast kwam erop neer in eerste instantie de uitgaven voor de Vlaamse Gemeenschap te vrijwaren door beroep te doen op artikel 24 van de wet op de rijkscomptabiliteit en daarover te delibereren, vervolgens een ontwerp tot voorlopige kredieten in te dienen om dan op een later tijdstip tot de uiteindelijke begroting te komen.

Ik wil de discussie niet toespitsen op de huidige situatie, hoewel ik daar heel wat over zou kunnen opmerken. Deze discussie is ook voor de toekomst van belang en daarover dienen wij afspraken te maken. Ook wanneer

de Executieve heeft gedelibereerd op basis van artikel 24, was zij in feite nog niet in staat om één frank uit te geven. Mijn redenering is de volgende. Het gebruik maken van artikel 24 als het ware als voorloper naar een ontwerp van voorlopige kredieten, betekent dat men een „oneigenlijk” gebruik maakt — ik meen dat dit de juiste term is — van dat artikel, want artikel 24 zit in de wet op de rijkscomptabiliteit en die spreekt niet over voorlopige kredieten, dat is als het ware een zo gegroeide parlementaire traditie. Maar in de wet op de rijkscomptabiliteit is een uitzondering vervat en die mag als dusdanig niet sowieso verlengd worden naar het systeem van de voorlopige kredieten. Ik meen dat dit fundamenteel is, ook met betrekking tot de begrotingsbevoegdheid van deze Vlaamse Raad. Wij leggen daar de nadruk op, opdat op die manier misschien in de toekomst dergelijke praktijk niet meer zou worden gehanteerd.

Toch meen ik dat, zelfs wanneer men over dat fundamentele bezwaar zou heen stappen, er toch geen correct gebruik is gemaakt van artikel 24, want dat voorziet hoogdringendheid en onvoorziene omstandigheden. Door lang te wachten creëert men zelf de hoogdringendheid. Dat is de situatie waarin de Vlaamse Executieve terecht is gekomen. De onvoorziene omstandigheden waren er evenmin. Daarover hebben wij in de Commissie op een bepaald ogenblik aan „gehakketak” gedaan. Ik meen, mijnheer Denys, dat u ook niet gelukkig was met de gevolgde procedure, dat hebt u althans in de Commissie voor Begroting laten blijken.

Laten wij een eenvoudige vergelijking maken. Per 10 december 1985 heeft de nationale Regering het vertrouwen in de Senaat gekregen en vooraf in de Kamer. Per 12 december, twee dagen nadien, was de Kamer reeds in het bezit van het werkelijke ontwerp van financiewet op de voorlopige kredieten en voordien konden wij reeds beschikken over een drukproef die door de Regering was overgemaakt en naar de leden van de Commissie voor Begroting was overgezonden. Ik zal hier de nationale Regering niet verdedigen, integendeel, ik geef haar geen vertrouwen en dit wegens een hele

Colla

reeks argumenten. Wel dient gezegd dat wat dit betreft de nationale Regering alert was.

De Vlaamse Executieve daarentegen krijgt op 13 december het vertrouwen, treft op 18 december een deliberatie op basis van artikel 24, die in de Vlaamse Raad op 6 januari te 17 uur toekomt. Op 23 december wordt een beslissing getroffen wat het ontwerp van voorlopige kredieten aangaat, dat op 8 januari in de Vlaamse Raad wordt ingediend. Ik heb begrip voor de redenen die men heeft opgegeven. Toch blijf ik erbij dat men inzake deze fundamentele bevoegdheid van de Vlaamse Raad laks was en zeker niet alert. Men is er van uitgegaan dat dit allemaal wel zou geregeld worden en dat het niet zo belangrijk was. Men heeft de bevoegdheden van de Vlaamse Raad genegeerd, waartegen wij dan ook blijven protesteren.

In de Commissie hebben wij ons bij de stemming over het geheel van het ontwerp onthouden. Wat artikel 6 betreft, stemden wij tegen. Ditzelfde stemgedrag zullen wij thans handhaven. Wij hebben ons over het geheel van het ontwerp onthouden omdat ook wij er ons van bewust zijn dat via de voorlopige kredieten een normale werking wat de uitgaven van de Vlaamse Gemeenschap betreft, moet mogelijk zijn. Wij hebben niet ja gestemd omdat dit bij een begrotingsontwerp voor een deel het vertrouwen zou inhouden ten opzichte van de Vlaamse Executieve. Dat vertrouwen hebben wij niet, zoals wij dit reeds vroeger verduidelijkten. Tevens zijn wij tegen de gevolgde procedure, het oneigenlijk gebruik van artikel 24 en tegen het zeer ongelukkig behandelen van de Vlaamse Raad door de Vlaamse Executieve met betrekking tot een ontwerp dat met de begroting te maken heeft. Een begroting is juist een fundamentele opdracht, een fundamentele taak van een parlement en een Vlaamse Raad. **(Applaus bij de SP)**

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik wil in de eerste plaats inhaken op de bedenking

van collega Colla, waar hij zegde dat ik mij ook reeds kritisch heb opgesteld ten overstaan van het probleem van de voorlopige kredieten. Ik meen dat het onze taak en onze plicht is als Parlementslid, zowel behorend tot de minderheid als tot de meerderheid, ons kritisch op te stellen wanneer een Regering voorlopige kredieten vraagt. Er staat daarover trouwens niets in de wet op de Rijkscomptabiliteit. Het is eerder een parlementaire traditie en het moet een uitzondering blijven.

Niettemin voeg ik eraan toe dat de uitleg over de chronologie van de gebeurtenissen, die ons werd verschaft door Minister Waltniel, mij ervan heeft overtuigd dat er een noodzaak was om voorlopige kredieten te vragen en een noodzaak om via een beraadslaging in de Executieve en deze Raad de financiële problemen ter zake te proberen op te lossen. De discussie heeft zich dan ook geconcentreerd rond de vraag waarom dit ontwerp niet ingediend werd voor het einde van 1985 en niet zoals nu, in het begin van 1986.

De Vlaamse Executieve verwijst hiervoor naar de gemotiveerde beraadslaging die zij heeft genomen, en die haar rechtsgrond vindt in het artikel 24 van de Wet op de Rijkscomptabiliteit. Een beraadslaging die inderdaad machtiging geeft om de begrotingskredieten te overschrijden, of bij ontstentenis van kredieten, te ordonnanceren en bepaalde uitgaven te betalen. De voorwaarde die echter gesteld wordt is, dat het moet gaan om dringende gevallen, veroorzaakt door uitzonderlijke of onvoorziene omstandigheden. Hier ook verschil ik van mening met de heer Colla, die steeds maar blijft wijzen op onvoorziene omstandigheden. Men kan hier niet spreken over onvoorziene omstandigheden, maar niemand kan ontkennen dat wij ons in een vrij uitzonderlijke situatie bevinden. Immers, de Vlaamse Executieve werd pas geïnstalleerd op 10 december 1985 en had, buiten dit ontwerp, geen enkele andere reden om te vergaderen, zowel in Commissie als in openbare zitting.

Men kan een hele polemiek voeren over deze procedure, zoals ook is gebeurd in de pers, maar in feite gaat het

om niets meer dan een storm in een glas water.

Wat ons belangrijker lijkt om te weten is de vraag op welke wijze de Vlaamse Executieve van deze voorlopige kredieten gebruik zal maken. Met andere woorden, zal zij haar uitgavenbeleid voor de eerste vier maanden volledig afstemmen op het stramien van de uitgaven volgens de begroting 1985, of zal men nu reeds de krachtlijnen volgen, zoals voorzien in het regeerakkoord ?

Zo wordt er in het huidig regeerakkoord opnieuw gesproken over de zero-base-budgettering, een techniek die wij ten zeerste appreciëren.

Het grote voordeel van de ZBB-techniek ligt ongetwijfeld in de mogelijkheid, die aan de beslissers geboden wordt, om het totale budget van de organisatie elk jaar opnieuw in vraag te stellen. Minder efficiënte activiteiten komen dan al gauw aan de oppervlakte. Door het schrappen of vervangen van deze activiteiten, wordt vermeden dat er in de begroting uitgavenposten voorkomen die niet meer verantwoord kunnen worden. Concreet vraag ik dan ook of de uitgaven nu reeds getoetst zullen worden volgens deze methode in het kader van een gezond begrotingsbeleid. Ook stel ik me de vraag of men nu reeds zal aanvangen met nieuwe financieringsvormen voor de investeringsuitgaven die een beter budgettair beheer moeten toelaten en die vermeld worden in het regeerakkoord.

Zal het ritme van de vastleggingen en de ordonnanceringen ook gevolgd worden tegenover een typisch profiel van elke uitgave, zoals men ook voorneemt te doen in de nationale Regering ?

Wij stellen deze vragen nu, mijnheer de Minister, omdat we niet alleen geschrokken maar ook een beetje bevreesd zijn naar aanleiding van de laatste berichten omtrent de uitvoering van de begroting 1985. Zoals blijkt uit het bijblad 1985 zou het totale begrotingstekort voor 1985 opgelopen zijn tot 4,2 miljard frank, zonder rekening te houden met de verschuldigde aflossing inzake huisvesting waardoor het werkelijk tekort rond de

Denys

8 miljard frank zou schommelen.

Oorspronkelijk was een tekort van 1,6 miljard frank vooropgesteld.

Ook een artikel in een Vlaams weekblad, waarbij door de Eerste Minister beweerd wordt dat de Vlaamse Regering voor om en bij de 26 miljard frank in het krijt zou staan bij de nationale thesaurie, wakkert bij ons de vrees aan dat een niet streng beoordelen van iedere uitgave wel eens zou kunnen leiden tot de slechte „Belgische gewoonte” inzake begrotingsdeficiten, die wij in het verleden hebben meegemaakt.

Mijnheer de Voorzitter, daar dit een kort begrotingsontwerp is, zullen wij ook kort zijn in onze betogen. Wij weten dat de Minister van Begroting en Financiën, de heer Walt Niel, een groot voorstander is van een orthodox begrotingsbeleid. Wij zijn ervan overtuigd dat hij ook alles in het werk zal stellen om in de toekomst geen voorlopige kredieten meer te moeten vragen en een sluitende begroting in te dienen.

Daarom zal onze fractie met vertrouwen dit ontwerp goedkeuren. (**Applaus bij de meerderheid**)

De Voorzitter : De heer Schiltz heeft het woord.

De heer H. Schiltz (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren Ministers, geachte collega's, vooreerst zou ik over het tijdsce­nario een woord willen zeggen.

Ik kan begrijpen dat de Executieve niet in staat is, hoewel dit erg jammer is, nu reeds een volledig ontwerp van begroting neer te leggen. Ik zou zeggen dat men bijna zou moeten in staat zijn, zelfs in het licht van een opvolging en dergelijke, toch een begroting voor te bereiden, zeker wanneer men vast besloten is met dezelfde meerderheid in de Executieve verder te regeren.

Mijnheer de Minister, mijn grote bekommernis is dat u erg lang zou wachten met het opmaken van de definitieve begroting 1986, want de ervaring heeft ons gedurende de voorbije vier jaar geleerd hoe moeilijk het is die tijd

opnieuw in te winnen naar de volgende jaren toe. Wij hebben er ongeveer vier jaar over gedaan om eindelijk tot een situatie te komen waarin wij het ontwerp van begroting minstens vóór het begin van het begrotingsjaar bij de Vlaamse Raad konden deponeren — dat is nog niet goedkeuren — zoals het hoort.

Indien de pronostieken juist zijn en u slechts in het midden van het jaar de begroting voor 1986 zou indienen, dan vrees ik dat wij opnieuw voor een periode van vier jaar vertrokken zijn vooraleer het normale tempo van het opmaken, het indienen en het goedkeuren van de begroting wordt bereikt. Wij zouden dan bijna moeten vaststellen dat wij in een vicieuze cirkel zijn terechtgekomen.

Overigens, heeft collega Colla gelijk wanneer hij zegt dat u niet op de definitieve cijfers van de centrale Regering moet wachten. Vermits uw inkomstenbegroting geen fiscale bepalingen bevat en er bijgevolg een zuiver mathematische raming van de inkomsten wordt gemaakt, kan u de uitgavenbegroting perfect opstellen.

Het is natuurlijk mogelijk dat de ramingen die u van de inkomsten hebt gemaakt, nadien nadelig worden beïnvloed door datgene wat de centrale Regering beslist. Dan moet u uw uitgavenbegroting op sommige punten herzien, maar dat gebeurt anders ook wel vermits men tegen het einde van het jaar altijd een bijblad heeft. Mocht de centrale Regering de inkomsten in gunstige zin herzien dan stelt er zich ook een probleem, maar dan een zeer aangenaam, met name het opmaken van een bijblad met supplementaire uitgaven die door inkomsten worden gedekt. Dat zou, gezien de traditie, wel zeer ongewoon zijn. Maar ja, het is toegelaten even te dromen.

Het grote voordeel van het zo vlug mogelijk opmaken van de uitgavenbegroting bestaat erin dat de beleidsop­ties van de Executieve duidelijk worden want, zij zijn op sommige punten in het regeerakkoord niet zo duidelijk. Inzake het mediabeleid was het regeerakkoord wel duidelijk, op andere vlakken was het zeer vaag en sommige punten waren zelfs afwezig.

De begroting zou ons toelaten de prioriteiten ook in cijfers vertaald te zien, vandaar mijn aandringen. Bovendien stel ik de vraag, mijnheer de Minister, of men per se met het bijblad 1985 moet wachten tot de begroting 1986 is opgesteld. Ik meen niet dat dit correct zou zijn.

Niets kan u beletten het bijblad 1985 op te maken. Daar kan niets meer aan veranderd worden, dat zijn de zaken die voor 1985 beslist zijn. De kwestie is enkel dat men ze op papier moet zetten, overigens is het een vertaling van begrotingsberaadslagingen en -beslissingen die door de Executieve gevoerd en genomen zijn.

Het snel indienen van dit bijblad zou ons toelaten daarover ook een politieke discussie te houden. Die is noodzakelijk omdat dit ontwerp van voorlopige kredieten, wat zijn structuur en bedragen betreft, in grote mate vertrekt van de initiële begroting 1985.

Deze Raad moet weten, indien hij de medege­deelde begrotingsberaadslagingen heeft gelezen — maar de ervaring leert ons dat het stukken zijn die gemakkelijk ter zijde gelegd worden — dat eind 1985 de initiële begroting 1985 substantieel is gewijzigd en zelfs in zeer belangrijke mate. Het is zelfs zo dat, wat de beleidsop­ties betreft, de uiteindelijke begroting 1985 niet gelijk is op de initiële begroting 1985.

Het volume van supplementaire vast­leggingsmachtigingen, dat in die begrotingsberaadslaging toen door de meerderheid in de Executieve is ingeschreven, verandert het initieel karakter van de begroting 1985. Bijgevolg is het mededelen aan het Parlement, bij wijze van bijblad, van wat de begroting 1985 werkelijk is geworden een noodzaak, een kwestie van politieke deontologie. Wij hoeven toch niet tot juni te wachten vooraleer deze Raad, dit Vlaams Parlement, zich uitsprekt over de begroting 1985 zoals zij, bij wijze van begrotingsberaadslaging, in de maand september 1985 gewijzigd is geworden. Het ene is trouwens niet aan het andere gekoppeld. Het bijblad 1985 kan perfect als afzonderlijk stuk worden ingediend. Men hoeft niet te wachten op het indienen van de begroting 1986.

Schiltz

Ten tweede wordt er, mijnheer de verslaggever, waarschijnlijk bijna uit routine over voorlopige twaalfden gehandeld. Ik vestig de aandacht erop dat het in dit ontwerp niet gaat over voorlopige twaalfden, en dat kan ook niet. Voorlopige twaalfden zijn slechts mogelijk wanneer er reeds een ontwerp begroting bij het Parlement is ingediend maar nog niet goedgekeurd. Voorlopige twaalfden verwijzen dan naar dit ontwerp. Aangezien dit ontwerp nog niet is ingediend gaat het nu om voorlopige kredieten.

Ik maak deze opmerking niet zo maar uit pedanterie. Daar gaat het niet om. Ik wijs er evenwel op dat het ook naar de inhoud niet gaat om voorlopige twaalfden vermits hier een moduleering bestaat naargelang de materie. Via deze voorlopige kredieten wordt immers reeds een definitieve keuze gemaakt. Er worden namelijk kredieten ingeschreven voor het Commissariaat-Generaal voor Toerisme en wel voor een aangelegenheid waarvoor vroeger geen kredieten bestonden. Men zegt nu dat er alvast aparte kredieten worden voorbehouden vermits men die instelling wil opstarten.

Die kredieten zijn wel voorlopig omdat ze anticiperen op de definitieve begroting, maar het zijn geen voorlopige twaalfden.

Ik vestig hierop de aandacht omdat het blijkbaar mogelijk is bij wijze van voorlopige kredieten in te gaan op dringende beleidsbehoeften waarvoor geen kredieten waren ingeschreven in de vorige begroting.

Dit zal ook ter sprake komen bij het volgend ontwerp van decreet. Indien men voorlopige kredieten uittrekt voor het Commissariaat-Generaal voor Toerisme had men dat ook kunnen doen voor het Investeringsfonds.

Vorig jaar is hier de politieke wil tot uiting gekomen om via het Investeringsfonds een nieuw beleid te voeren ten aanzien van de ondergeschikte besturen. Indien die politieke wil door de huidige Executieve ware gerespecteerd bleven er twee mogelijkheden : ofwel zoals nu zeggen dat er geen geld is en dat het voorstel maar in de koel-

kast steken ofwel zeggen dat er geen geld is, maar dat er zal worden gezorgd voor geld.

Men zal mij nu vragen waarom ik dat durf zeggen, aangezien ik zo zeer heb gepleit voor zuinigheid en budgettaire orthodoxie.

Het gaat hier niet om een tegenstrijdigheid. Het komt er op aan wáár men het meeste geld insteekt. Wanneer er veel geld is moet men verdelen, maar als er weinig geld is ook. Wat moet het zwaarste wegen ?

Volgens mij hebben wij het gewicht nogal sterk naar één kant laten glijden tijdens het voorbije begrotingsjaar. Het zou nu perfect mogelijk zijn bij wijze van voorlopige kredieten te anticiperen op een correctie en in plaats van alles op de economie te zetten voortaan ook de ondergeschikte besturen de gelegenheid te bieden een rol te spelen bij de herneming van de economie en van de tewerkstelling. Zodoende konden bij de voorlopige kredieten reeds voldoende gelden worden ingeschreven om het Investeringsfonds te laten opstarten.

De heer J. Van Elewyck : Zeer juist.

De heer H. Schiltz : Het had gekund, maar het is niet gebeurd.

Deze voorlopige kredieten zijn geen formaliteit. Nu reeds zit er een duidelijke beleidsoptie in verwerkt. Men schrijft wel iets nieuws in voor het Commissariaat-Generaal voor Toerisme, maar niet voor het Investeringsfonds. Dat is een keuze. Bijgevolg is het uitbrengen van een stem niet zomaar iets om de continuïteit van de diensten te verzekeren, maar ook een uitspraak over bepaalde zeer duidelijke politieke beleidsopties.

Nu handel ik over de opmerkingen van het Rekenhof. Mijnheer de Minister, ik veronderstel dat deze teksten technisch in orde zijn. Dat blijkt althans de bedoeling te zijn. Daarmee hebben wij geen problemen.

De opmerkingen van het Rekenhof inzake de begrotingsuitvoering van de Vlaamse Gemeenschap komen voor in het boek van het Rekenhof. Dit boek van het Rekenhof is een document opgemaakt ten behoeve van de

Kamer van Volksvertegenwoordigers, het centrale Parlement. Welnu, wij zitten daarmee in een absurde situatie. De wet bepaalt dat het Rekenhof toezicht uitoefent op de uitvoering van onze begroting. Men kan dat goed of slecht vinden maar het is de wet.

Tijdens de vorige legislatuur is een poging gedaan om de anomalie die erin bestaat dat de uitvoering van onze begroting gecontroleerd wordt door controleurs die door de Kamer van Volksvertegenwoordigers worden aangeduid, wat volgens de filosofie van onze staatsinrichting zoals zij in 1980 werd vastgelegd compleet contradictorisch is, uit de weg te ruimen of toch minstens te milderen. Wij zijn een soeverein Parlement. De Executieve is de emanatie van dit soeverein parlement. Wij bepalen zelf onze begroting. Bijgevolg moet de uitvoering van onze begroting gecontroleerd worden door een instantie die het vertrouwen van dit Vlaamse Parlement heeft. Ik zeg niet dat het Rekenhof ons vertrouwen niet heeft, maar het is niet de emanatie van dit Parlement. De leden van het Rekenhof worden door een ander Parlement benoemd. Dit ander Parlement is weliswaar bevolkt met dezelfde mensen maar heeft geen enkel zeggenschap over onze begroting en onze financiën.

Onze poging tot aanpassing van het Rekenhof is in de vorige legislatuur helaas niet gelukt. Dat is jammer. Het feit blijft dat het natuurlijk geen zin heeft dat het Rekenhof opmerkingen over de wijze waarop de Vlaamse Regering de begroting, goedgekeurd door het Vlaamse Parlement, uitvoert, naar de Kamer van Volksvertegenwoordigers stuurt. Die heeft daarmee geen zaken.

In de Kamer van Volksvertegenwoordigers zal niet kunnen geïnterpelleerd worden over de opmerkingen van het Rekenhof, over de uitvoering van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest. Dat document wordt ook naar Waalse volksvertegenwoordigers gestuurd. Wat hebben zij te maken met de uitvoering van onze begroting ? Niets ! Wij zitten daar dus in een absurde situatie. Ik meen dan ook dat aan het Rekenhof minstens zou moeten worden

Schiltz

gevraagd dat zij de opmerkingen over de uitvoering van onze begroting exclusief naar ons, dus aan de Voorzitter en aan de leden van de Vlaamse Raad sturen en naar niemand anders.

Ik ben zo vrij geweest namens onze fractie in die zin een brief te sturen naar de Eerste Voorzitter van het Rekenhof. Ik nodig de collega's van de andere groepen uit dit initiatief na te volgen. Ik stel voor dat wij eventueel in het Bureau van de Vlaamse Raad ter zake overleg zouden plegen teneinde met het Rekenhof minimaal formeel correcte relaties te hebben. Een document van het Rekenhof is niet geheim. Procedures en formalismen hebben echter ook hun betekenis. De Vlaamse begroting moet door een Vlaamse en niet door een Belgische instantie worden gecontroleerd.

Ten slotte, mijnheer de Minister, zou ik graag hebben dat u ons onmiddellijk uitleg geeft over de beweerde enorme debetstand van de Vlaamse Gemeenschap bij de Thesaurie. De centrale Regering, bij monde van de Eerste Minister, maakt gebruik van informatie uit de Thesaurie om in een debat dat met dit niets te maken heeft maar over de bijzondere machten en over de toestand van de overheidsfinanciën gaat, te stellen dat onder meer de onverwacht ongunstige uitslag van de uitvoering van de begroting 1985 en van de openbare financiën over 1985 — het netto te financieren saldo van minimaal 553 miljard frank — in grote mate te wijten is aan de zeer grote schulden die de Vlaamse Gemeenschap bij de Thesaurie zou hebben gemaakt.

Ik vraag u dan ook ten eerste, wat de actuele debetstand is van de Vlaamse Gemeenschap bij de Thesaurie. Ten tweede, en dat is minstens even belangrijk, want ik wil bereiken dat men geen misbruik meer kan maken van deze cijfers, wat is de raming van de nog niet geboekte ontvangsten in de Thesaurie. Het is natuurlijk gemakkelijk te zeggen dat men zoveel debet staat als men daarbij vergeet te zeggen dat in dit debet een belangrijk aandeel ontvangsten zit die nog moeten worden geboekt. Dit kan worden vergeleken met een zaak waar men enkel de

min-posten zou noteren en nooit de plus-punten en dan zeggen dat er per saldo min zoveel is.

De inboeking van de ons toekomende inkomsten, en hiermee bedoel ik de volledige doorstorting van de dotaties zal wel geen problemen opleveren. Ik meen echter te weten dat er van de volledige overboeking van de belastingopbrengsten en van de eigen inkomsten, die ons uit hoofde van allerlei rechtstreekse inkomsten zoals visverloven enzovoort toekomen, een raming is die men van die nominale debetstand bij de Thesaurie kan aftrekken.

Uit ervaring weet ik dat de uitgaven bij de Thesaurie snel worden geboekt en dat de inkomsten traag worden geboekt op onze rekening. Bijgevolg zou het goed zijn te weten of het grote bedrag dat de Eerste Minister in het centrale Parlement voortdurend aanhaalt correct is en of wij ons inderdaad op financieel vlak zo onbehoorlijk hebben gedragen als hij beweert.

Ziedaar, mijnheer de Minister, mijn bedenkingen bij dit ontwerp van decreet in verband met de voorlopige kredieten.

Wij zullen tegen dit decreet stemmen, niet omdat wij vinden dat deze procedure niet correct is toegepast, want rekening houdend met alle omstandigheden denk ik dat men gehandeld heeft zoals men moest en kon handelen. Wij doen dit ook niet om de werking van de diensten te blokkeren. Integendeel, maar wij denken dat er een duidelijke meerderheid aanwezig is die de exclusiviteit van de uitvoerende macht in de Vlaamse Gemeenschap tot zich heeft getrokken, die bijgevolg als taak en als plicht heeft ervoor te zorgen dat de diensten zonder onderbreking verder kunnen functioneren. Dit is het normale politieke spel. Een andere reden is dat in verband met deze voorlopige kredieten zich reeds een beleidsprioriteitenoptie aftekent. Ik verwijs naar de vergelijking die ik heb gemaakt tussen het wél opstarten van het Commissariaat-Generaal voor Toerisme en het niet opstarten van het Investeringsfonds. Dit is dus geen louter budgettaire formaliteit. De uitspraak over deze voorlopige kredieten is reeds een politieke

positie kiezen ten aanzien van bepaalde beleidsproblemen. (**Applaus bij de VU**)

De Voorzitter : De heer Van Elewycck heeft het woord.

De heer J. Van Elewycck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren Ministers, collega's, ik zal mijn uiteenzetting tot twee punten beperken.

Een eerste punt heeft te maken met het verslag van onze commissiewerkzaamheden. Ik heb aan de Ondervoorzitter van de Executieve, met kopie voor de verslaggever, een opmerking gemaakt over één van de punten van het verslag.

Tijdens de bespreking in de Commissie heb ik de lijst gevraagd van de vzw's, door de Executieve opgericht, waar het Rekenhof bemerkings op maakte. Ik heb aan de Gemeenschapsminister voor Financiën en Begroting gezegd dat ik het vanzelfsprekend vond dat hij die lijst niet onmiddellijk kon geven en heb hem tevens gevraagd deze als bijlage aan het verslag toe te voegen. Minister Waltniel heeft dat toegezegd. Toen ik echter het gedrukte stuk kreeg las ik tot mijn verbazing dat „de Gemeenschapsminister antwoordt dat deze lijst zo vlug mogelijk ter kennis van de leden zal worden gebracht”. Dat is natuurlijk iets heel anders dan de afspraak die in de Commissie werd gemaakt.

Ik zou de verslaggever bijzonder vriendelijk, maar daarom niet minder kordaat, willen vragen in de gedrukte tekst niet unilateraal wijzigingen aan te brengen aan de betekenis van wat in de Commissie werd gezegd. Zulks bemoeilijkt immers de manier van werken van de Commissie en van de Vlaamse Raad.

Minister Pede heeft op mijn tussenkomst geanticipeerd door in zijn inleiding te zeggen dat de Executieve in verband met deze vzw's inlichtingen heeft gevraagd aan de Administratie. Daarmee is bewezen dat het Rekenhof meer dan gelijk had, want nu blijkt dat onze eigen Executieve tussen 15 en 30 januari niet in staat is de lijst voor te leggen of op te maken van de vzw's die op haar initiatief zijn opgericht en die stuk voor stuk het voor-

Van Elewycck

werp zouden moeten uitmaken van ontwerpen van decreet, voorgelegd aan onze Raad. Het is moeilijk aanvaardbaar dat de Executieve na twee weken nog geen overzicht kan krijgen van haar eigen beslissingen ter zake over een periode van nauwelijks vier jaar. Dat verbijstert mij een beetje en dat doet vragen rijzen over de wijze waarop de Administratie in de Vlaamse Gemeenschap wordt geleid.

Mijn tweede punt gaat over het volgende. Mijnheer de Minister, u heeft daarstraks amendementen aangekondigd namens de Executieve. Die amendementen werden rondgedeeld. Het is geen bewijs van goed bestuur dat een Executieve zelfs op een ontwerp van decreet betreffende voorlopige kredieten, na het indienen van het verslag, nog amendementen indient. Wij zouden een beroep kunnen doen op het reglement en na de artikelsgewijze stemming en de goedkeuring van één van de amendementen een tweede lezing vragen.

Mijnheer de Voorzitter, wij gaan dat nu niet doen om de redenen die collega Colla namens de SP-fractie heeft uiteengezet toen hij het stemgedrag van onze fractie bij de eindstemming over dit ontwerp van decreet heeft toegelicht. Ik zou de Executieve nochtans een goede raad willen geven, namelijk dat zij ervoor waakt dat de door haar ingediende teksten goed genoeg zijn zodanig dat zij niet verplicht wordt om nog te amenderen na de indiening van het verslag. Dat de Executieve de teksten amendeert tijdens de bespreking in de Commissie, ligt voor de hand. Daar dient het werk in de Commissie voor. In een Commissie kan naar aanleiding van de gedachtenwisseling de noodzaak rijzen dat bepaalde teksten en beschikkingen worden gecorrigeerd. Wij verkiezen dat dit gebeurt, daar waar het normaal moet, met name tijdens de besprekingen in de Commissie. **(Applaus bij de SP)**

De Voorzitter : De heer Didden, verslaggever, heeft het woord.

De heer M. Didden, verslaggever (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, collega's, sta mij toe op twee toespraken in te gaan.

Ten eerste, kom ik tot datgene wat de heer Van Elewycck aan het adres van de verslaggever heeft gezegd met betrekking tot zijn bemerkingsen die hij én in de Commissie maakte én mij schriftelijk overmaakte. Het betreft het probleem van de vzw's, die betoelagd worden zonder dat er een decreet aan de basis ligt.

Welnu, ik heb geen melding gemaakt van enig lid van de Commissie ; ik heb naar het schriftelijk verslag verwezen. Bovendien is datgene wat u gezegd heeft — en ook nadien schriftelijk heeft bevestigd — besproken met de diensten van de Vlaamse Raad. Uit deze besprekingen blijkt dat de Executieve inmiddels opdracht heeft gegeven tegemoet te komen aan uw vraag. Zoals de Minister reeds zei, kan hierop vandaag niet worden geantwoord. Het is echter normaal dat men noch naam noch toenaam citeert van het lid dat tussenbeide kwam of schriftelijke bemerkingsen aan de verslaggever overmaakte.

De heer J. Van Elewycck : Het was helemaal mijn bedoeling niet melding te maken van naam of toenaam ; mijn bedoeling is alleen maar, wanneer in de Commissie de Minister positief reageert op mijn verzoek om die lijst als bijlage aan het verslag te hechten, nadien in het verslag niets anders mag worden vermeld. Dat is niet de bedoeling, noch krachtens de geest, noch krachtens de letter van ons reglement in verband met het verslag.

Mijnheer de verslaggever, dat was de grond van mijn betoog.

De heer M. Didden : Mijnheer Van Elewycck, hier verschillen wij ten gronde van mening omtrent datgene wat in de Commissie tot uiting kwam. Ik meen begrepen te hebben dat de Minister daar heeft geantwoord dat er een opdracht zou worden gegeven om deze kwestie te onderzoeken en dat het resultaat daarvan te gepasten tijde aan de leden van de Commissie zal worden overgemaakt, zonder echter dat de Minister zich geëngageerd heeft dit als bijlage aan het verslag te hechten.

De heer J. Van Elewycck : Toch wel !

De heer M. Didden : Wij kunnen enkel

Een begroting, aldus SP- Volksvertegenwoordiger M. Colla, is een fundamentele opdracht van de Vlaamse Raad, waarbij de nodige alertheid van de Executieve een absolute vereiste is

vaststellen dat wij ter zake grondig van mening verschillen ; laten wij het incident besluiten.

De heer J. Van Elewycck : Neen ! „Te gepasten tijde” kan in dit geval twee à drie jaar betekenen.

De heer M. Didden : De Minister heeft aan de diensten opdracht gegeven die lijst op te vragen. Ik neem aan dat de leden van de Commissie van Financiën en Begroting voldoende waakzaam zullen zijn tijdig om bedoelde lijst te verzoeken, indien deze inmiddels niet zou zijn overgemaakt.

De heer J. Van Elewycck : De verslaggever is toch niet de verdediger van de Regering !

De heer M. Didden : Vervolgens kom ik tot het voorstel van de heer Schiltz betreffende de controle door het Rekenhof en het toezenden van documenten door het Rekenhof. Hierbij wens ik u het volgende ter overweging te geven.

Ik ben het niet met u eens waar u het hebt over het maximaliseren van onze autonomie wat dat betreft en wel om

Didden

volgende redenen.

Ik heb er vanzelfsprekend geen bezwaar tegen dat wij door het Rekenhof worden geïnformeerd over de werking van onze uitvoerende organismen. Het is trouwens het enige organisme dat de parlementsleden of leden van een wetgevend organisme ter beschikking staat. Wij zouden echter in uw systeem niet weten welke beslissingen in de Waalse Executieve in verband met het industrieel beleid zouden getroffen zijn, indien het Rekenhof ons dit niet zou hebben gesignaliseerd. Indien wij het 142ste Boek van het Rekenhof niet zouden hebben gekregen, waarin letterlijk wordt vermeld „dat er voor meer dan 100 miljoen frank uitgaven door de Waalse Executieve werden gedaan, in overtreding met de wetgeving op de economische expansie”, zouden wij dit niet hebben geweten.

Vandaar dat ik vooralsnog wens te weten welke gebruiken in Wallonië bestaan met betrekking tot de toepassing van de nationale wetgeving. Op deze wijze kan men perfect het concurrentievermogen ten opzichte van de Vlaamse bedrijven vervalsen.

Ik heb trouwens aan de Minister van Economische Zaken onmiddellijk vragen gesteld om te weten te komen over welke bedrijven het in concreto gaat. Het gaat over een bedrag van meer dan 100 miljoen frank dat buiten alle wetgevingen om wordt toegevoerd aan een aantal Waalse bedrijven waarvan wij de identiteit niet kennen. Het is mogelijk dat daardoor de concurrentie ten opzichte van Vlaanderen wordt vervalst.

Daarom ben ik het niet helemaal eens met het voorstel van de heer Schiltz om zonder meer alle controlebevoegdheid over de uitgaven in andere gewesten op te geven.

De Voorzitter : Vraagt u nog opnieuw het woord, mijnheer Schiltz ?

De heer H. Schiltz (op de tribune) : Als de verslaggever repliceert op een andere spreker, . . .

De heer J. Van Elewyck : Een nieuw soort verslaggever !

De heer H. Schiltz : Mijnheer de verslaggever, inzake uw laatste opmerking heb ik uw thesis met lichte verbijstering aangehoord. Ofwel neemt u een wettelijk standpunt in, ofwel een opportunistisch. U kunt niet „hebben en goedvinden”. Wij hebben via de Grondwet en de bijzondere wet gesteld dat Vlaanderen en Wallonië autonome entiteiten, geledingen van de Belgische Staat, worden met een soevereine wetgever en bijgevolg een soevereine uitvoerende macht binnen de grenzen van hun bevoegdheden. Of wij dat prettig vinden of niet, het is zo.

Maar een systeem waarin wij autonoom willen zijn en tegelijkertijd pottekij kers blijven bij de autonome partner, kan niet. Zo kan men geen zindelijke staat opbouwen.

Het is het een of het ander. Ofwel bent u unitair en zegt u dat het centraal Parlement alles en iedereen controleert en de baas is, ofwel bent u federalist, confederalist of iets anders.

In ons systeem zijn wij soverain : wij stellen onze begroting op en krijgen financiële middelen die wij besteden zoals wij het wensen. Als het Waalse Gewest de concurrentieregels vervalst, waakt daarover een instantie, de Europese Commissie, volgens de regels van het EG-verdrag. Wat u voorstelt, is een hutsepot, een moes van opvattingen. U wil inderdaad een stelsel creëren waarin de autonomie, de interferentie en de inmenging door elkaar worden geklutst. Als u helemaal nonsens wil maken van de Belgische Staat, moet u die weg maar opgaan.

Wat ik erger vind, is dat u bang bent van 100 miljoen oncorrectheden van het Waalse Gewest, eventueel op het vlak van de industriële politiek, ten opzichte van een gemeenschap die 65 procent van het bruto-nationaal produkt voortbrengt, 70 procent van de export, 65 procent van de belastingen en bovendien, bij God, numeriek 60 procent van de bevolking uitmaakt. Als u meent dat wij ten onder zullen gaan door enkele kleingeestige pogingen van een Waals Gewest om links en rechts enkele graantjes te pikken, als u op die manier autonomie wil en altijd opnieuw onder de unitaire paraplu wil kruipen, zeg ik dat u in het

autonoom, soverain Vlaams Parlement niets heeft verloren. (**Applaus bij de W en de SP**)

De Voorzitter : Minister Pede heeft het woord.

Minister J. Pede (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, in deze toch vrij lange discussie heb ik veel positieve zaken gehoord. Ik zal beginnen met zelf ook een positieve bijdrage te doen. Ik kan u mededelen dat de Executieve gisteren het bijblad voor 1985 heeft goedgekeurd en ingediend bij de Vlaamse Raad. Wij zijn dus tegemoetgekomen aan de vele opmerkingen, die vandaag werden gemaakt omdat de meeste leden niet op de hoogte waren van wat er intussen was gebeurd. Het probleem van het bijblad is dus geregeld, met dien verstande dat het nog aan uw goedkeuring moet worden onderworpen.

Zeer positief noem ik het betoog van de heer Colla, die zich verheugt over de oprichting van de sub-commissie. Het is inderdaad goed voor de controle dat de Parlementsleden het Boek van het Rekenhof maar ook de briefwisseling kunnen volgen om de verschillende opmerkingen van het Rekenhof te kennen. Verheugend is ook dat de Commissie voor Financiën en Begroting geregeld zal bijeenkomen om de stand van de begroting te volgen en op die manier op de hoogte te blijven van de Thesaurie-toestand.

De heer Schiltz vroeg mij de exacte debet-toestand op 31 december 1985 op te geven. Volgens inlichtingen van de Administratie was de debet-toestand op 31 december 1985 – bij benadering want het is altijd moeilijk preciese cijfers op te geven – de volgende : 5 miljard frank wat de uitgaven betreft maar wij hebben nog 3,9 miljard frank tegoed uit vorige jaren, plus 7,046 miljard frank aan *ristorno's*, volgens ramingen. Telt men deze samen, wat de heer Schiltz ongetwijfeld onmiddellijk zal doen, blijkt dat de toestand niet zo negatief is als sommigen beweren.

Een ander probleem dat door de heer Colla werd aangeraakt betreft de houding ten opzichte van de verhoging van de nominatimartikels in de culturbegroting door de Vlaamse Exe-

Pede

cutieve, dit in strijd met de Cultuurpactwetgeving. De Gemeenschapsministers van Financiën en Begroting en van Cultuur zijn zich bewust van het bestaan van dit probleem. Zij zijn evenzeer bekommerd om hieraan in de toekomst te verhelpen. Ik meen te weten dat dit het best zou gebeuren binnen de sub-commissie voor begroting en financiën precies omdat ook daar deze opmerkingen werden gemaakt en deze zaken kunnen worden besproken. Daar ook kunnen de nodige maatregelen worden genomen voor de toekomst.

Andere vragen betroffen het tijdschema. Men heeft daarover uitvoerig in de Commissie gesproken. Men kan er over blijven praten. Wij hebben op de gevolgde procedure beroep gedaan wegens onvoorzien en uitzonderlijke omstandigheden. Zoals u zeer terecht hebt gezegd, mijnheer Schiltz, gaat het niet over voorlopige twaalfden maar over voorlopige kredieten. Men kan hier van mening verschillen. Er zijn er die menen dat wij het ontwerp niet onverwijld hebben overgemaakt. Ik wil doen opmerken aan degenen die daarop kritiek menen te moeten hebben dat wij reeds op 20 december 1985 de lijst hadden met de dagen waarop de verschillende parlementen zouden vergaderen. Het zijn de Voorzitters van die parlementen samen met de fractieleiders die de data hebben bepaald. Wij wisten zeer goed dat in de week van 13 januari de commissievergaderingen zouden plaatsvinden en op 30 januari de eerste openbare vergadering. Wanneer op 6 januari te 16 uur, volgens de heer Colla, dit ontwerp werd ingediend, dan meen ik toch dat men niet kan zeggen dat dit niet onverwijld is gebeurd, rekening houdende met het Kerstverlof en andere omstandigheden. Wij hebben dan toch aan de vereisten voldaan.

De heer Colla heeft ook over het artikel 6 gesproken in verband met de kabinetsuitgaven. Hij sprak ook over de uitzonderlijke omstandigheden. Daarover werd al zoveel in de Commissie gepraat dat ik meen dat wij daarop niet moeten terugkomen. Iedereen heeft daarover zeer duidelijk zijn standpunt kunnen uiteenzetten.

Ik dank de heer Denys voor zijn positieve benadering van dit ontwerp over de voorlopige kredieten. Het is duidelijk dat wij binnen het kader van deze begrotingsposten, behalve de enkele opmerkingen die door de heer Schiltz werden gemaakt, zijnde één vierde van de initiële begroting, zoals ze bij decreet werden goedgekeurd op 21 februari 1985, ons eigen beleid kunnen voeren. Wij zijn niet verplicht dezelfde uitgaven te doen. Wij kunnen een gedeelte van die uitgaven doen. Wij kunnen natuurlijk niet verder gaan. Wij kunnen daar echter reeds de accenten leggen.

Ik dank ook de heer Schiltz voor de hulp die ik van zijnentwege heb gekregen ingevolge zijn pleidooi voor de verhoging van het Investeringsfonds. Ik zal u dat wel te gepasten tijde citeren, mijnheer Schiltz, in de omstandigheden waarin ik dat nodig acht. U kan zich wel voorstellen waar dat eventueel nodig zal kunnen blijken.

Ik meen dat mijn eerste en mijn tweede uiteenzetting een voldoende antwoord geven op al de problemen die werden naar voor gebracht, behalve op wat de heer Van Elewyck heeft gezegd, want hem mag ik zeker niet vergeten.

De heer Van Elewyck heeft gezegd dat hij het niet eens is met wat in het verslag werd gezegd wat de vzw's betreft. Ik was niet bij de besprekingen, mijnheer Van Elewyck, u kent de omstandigheden. Ik weet in ieder geval dat het de bedoeling was van de Gemeenschapsminister voor Begroting en Financiën om de lijst van de vzw's mede te delen. Hij heeft ze trouwens aan de verschillende leden van de Executieve opgevraagd en zodra de volledige lijst zal zijn bekendgemaakt zullen wij die aan de Commissie voor Begroting en Financiën overmaken. Die Commissie kan de namen dan eventueel aan de verschillende Commissies waar zij thuishoren, overmaken.

U zegt, mijnheer Van Elewyck, dat vind ik niet zo fijn, dat het indienen van een amendement getuigt van geen goed bestuur. Ik meen dat het Rekenhof een taak te vervullen heeft.

De afgevaardigde van het Rekenhof

heeft ons duidelijk gemaakt dat wij ons vergisten door die 85 miljoen frank in globo in artikel 7 te vermelden omwille van de verschillende behandeling wat het visum betreft. Ik geloof niet dat dit een bewijs is van „geen goed beheer” zoals u zei, mijnheer Van Elewyck. Het gebeurt meermaals dat een Executieve op het laatste ogenblik verplicht is om technische redenen, amendementen in te dienen. Dit mag de Raad zeker niet beletten dit ontwerp van decreet tot toekenning van voorlopige kredieten goed te keuren. **(Applaus bij de meerderheid)**

Artikelsgewijze bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986.

1. ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

Onverminderd de bevoegdheid van de Raad om zelfstandig op te treden als ordonnateur inzake het krediet ingeschreven onder artikel 0 1 .O 1 .O1 van Sectie 01 van Titel 1, worden ten behoeve van de Vlaamse Executieve, met betrekking tot de werkingskosten van de organen en de diensten van de Vlaamse Gemeenschap voorlopige kredieten geopend welke in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986 :

- a) lopende uitgaven :
 - niet-gesplitste kredieten : 947,0 miljoen frank
 - ordonnanceringskredieten : 40,0 miljoen frank
- b) kapitaaluitgaven :
 - niet-gesplitste kredieten : 12,4 miljoen frank.

De desbetreffende uitgaven worden opgesomd onder de titels I en II van de tabel gevoegd bij het decreet van 21 februari 1985 houdende de begroting van de Vlaamse Gemeenschap

Voorzitter

voor het begrotingsjaar 1985. Zij worden er aangeduid met code 01 en de vijfde en de zesde stand van het artikelnummer.

— **Aangenomen.**

Artikel 2

Met betrekking tot de bevoegdheden verleend in artikel 59bis van de Grondwet worden ten behoeve van de Vlaamse Executieve voorlopige kredieten geopend welke in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986 :

- a) lopende uitgaven :
- niet-gesplitste kredieten : 8.598,5 miljoen frank
 - ordonnanceringskredieten : 12,5 miljoen frank
- b) kapitaaluitgaven :
- niet-gesplitste kredieten : 950,4 miljoen frank
 - ordonnanceringskredieten : 473,0 miljoen frank.

De desbetreffende uitgaven worden opgesomd onder de titels I en II van de tabel gevoegd bij het decreet van 21 februari 1985 houdende de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1985. Zij worden er aangeduid met code 02 in de vijfde en de zesde stand van het artikelnummer.

— **Aangenomen.**

Artikel 3

Met betrekking tot de bevoegdheden verleend in artikel 107quater van de Grondwet worden ten behoeve van de Vlaamse Executieve voorlopige kredieten geopend welke in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986 :

- a) lopende uitgaven :
- niet-gesplitste kredieten : 4.722,2 miljoen frank
 - ordonnanceringskredieten : 25,4 miljoen frank

- b) kapitaaluitgaven :
- niet-gesplitste kredieten : 2.785,7 miljoen frank
 - ordonnanceringskredieten : 1.714,6 miljoen frank.

De desbetreffende uitgaven worden opgesomd onder titel I en II van de tabel gevoegd bij het decreet van 21 februari 1985 houdende de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1985. Zij worden er aangeduid met code 03 in de vijfde en de zesde stand van het artikelnummer.

— **Aangenomen.**

Artikel 4

Zijn van 1 januari 1986 af toegestaan, de vastleggingen betreffende de nieuwe verplichtingen waarvoor de toelating wordt aangevraagd onder Titel I — Lopende Uitgaven (gesplitste kredieten) en Titel II — Kapitaaluitgaven (gesplitste kredieten) voor het begrotingsjaar 1986.

— **Aangenomen.**

II. BEPALINGEN IN VERBAND MET DE WERKINGSKOSTEN VAN DE ORGANEN EN DIEN- STEN VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP

Artikel 5

Zijn van 1 januari 1986 af toegestaan de vastlegging, ordonnanciering en betaling van de kabinetsuitgaven van de leden van de Vlaamse Executieve op onderstaande secties :

Sectie 11 — Kabinetsuitgaven van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve en Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid

Sectie 12 — Kabinetsuitgaven van de Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting

Sectie 13 — Kabinetsuitgaven van de Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen

Sectie 14 — Kabinetsuitgaven van de Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnzorg

Sectie 15 — Kabinetsuitgaven van de Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming

Sectie 16 — Kabinetsuitgaven van de Gemeenschapsminister van Huisvesting

Sectie 17 — Kabinetsuitgaven van de Gemeenschapsminister van Cultuur

Sectie 18 — Kabinetsuitgaven van de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening

Sectie 19 — Kabinetsuitgaven van de Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu.

— **Aangenomen.**

Artikel 6

Zijn vanaf 1 januari 1986 toegestaan de vastlegging, ordonnanciering en betaling van kosten verbonden aan de eerste instelling van de Kabinetten van de leden van de Vlaamse Executieve ten belope van :

Sectie 11
— art. 12.07.01 : 3,9 miljoen frank
— art. 74.40.01 : — miljoen frank

Sectie 12
— art. 12.07.01 : 1,2 miljoen frank
— art. 74.40.01 : 2,6 miljoen frank

Sectie 13
— art. 12.07.01 : 1,5 miljoen frank
— art. 74.40.01 : 2,0 miljoen frank

Sectie 14
— art. 12.07.01 : 1,5 miljoen frank
— art. 74.40.01 : 1,0 miljoen frank

Sectie 15
— art. 12.07.01 : 2,0 miljoen frank
— art. 74.40.01 : 2,0 miljoen frank

Sectie 16
— art. 12.07.01 : 1,0 miljoen frank
— art. 74.40.01 : 0,8 miljoen frank

Sectie 17
— art. 12.07.01 : 2,0 miljoen frank
— art. 74.40.01 : 4,0 miljoen frank

Sectie 18
— art. 12.07.01 : 2,0 miljoen frank
— art. 74.40.01 : 4,0 miljoen frank

Sectie 19.
— art. 12.07.01 : 0,8 miljoen frank
— art. 74.40.01 : 0,2 miljoen frank.

Voorzitter

Deze kredieten komen in mindering van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986.

Zijn er opmerkingen bij artikel 6 ?

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, mag ik u vragen de stemming over artikel 6 te willen reserveren ? De heer Colla heeft aangekondigd dat onze fractie tegen dat artikel zal stemmen.

De Voorzitter : De stemming over artikel 6 wordt aangehouden.

III. BEPALINGEN IN VERBAND MET DE BEVOEGDHEDEN VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP HAAR VERLEEND BIJ ARTIKEL 59bis VAN DE GRONDWET

Artikel 7

Door bemiddeling van de Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnzorg en van de Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu wordt het Fonds voor de bouw van ziekenhuizen en medisch-sociale inrichtingen gemachtigd de verbintenis aan te gaan tot het betalen op de vervaldag, van de interest en de aflossing binnen een termijn van ten hoogste twintig jaar, van leningen door het Gemeentekrediet van België toegestaan ter vervanging van de toelagen bedoeld in artikel 6 van de wet van 6 juli 1973 tot wijziging van die van 23 december 1963 op de ziekenhuizen.

Tijdens de eerste 3 maanden van 1986 mogen de verbintenissen gesloten door de Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu gaan tot een totaalbedrag aan leningen van 96.250.000 frank ; deze gesloten door de Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnzorg tot een totaalbedrag aan leningen van 85.000.000 frank, hier inbegrepen de verbintenissen aan te gaan jegens de gewestelijke en lokale besturen, ter vervanging van de toelage aan de ondergeschikte openbare besturen voor uitvoering van werken die onder zijn hoog toezicht

staan.

Bij artikel 7 is een amendement van de Executieve ingediend, luidend als volgt :

„In het tweede lid op de zevende regel na het woord „verbintenissen” de woorden „ten belope van 35.000.000 frank” invoegen.

Wenst de Minister bij dit amendement nog een bijkomende toelichting te verschaffen ?

Minister J. Pede : Mijnheer de Voorzitter, ik meen dat ik dit amendement voldoende heb toegelicht.

De Voorzitter : De stemmingen over het amendement en het artikel 7 worden aangehouden.

Artikel 8

Voorlopige kredieten worden geopend ten belope van een totaal van 127,0 miljoen frank (niet-gesplitst krediet), in te schrijven onder Sectie 96 „Instellingen van openbaar nut” van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986, respectievelijk onder Titel I, art. 02.05.02 voor een bedrag van 116,7 miljoen frank met als tekst „Dotatie aan het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme”, en onder Titel II, art. 61 .01.02 voor een bedrag van 10,3 miljoen frank met als tekst „Dotatie aan het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme”.

Deze kredieten komen in mindering van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986.

— **Aangenomen.**

Artikel 9

De verbintenissen vastgelegd en/of aangegaan vóór 1 januari 1986 in de aangelegenheden bedoeld in de tekstomschrijving van de hierna opgesomde artikels mogen, met uitsluiting van elk ander krediet, slechts vastgelegd en/of geordonnanceerd worden ten laste van Sectie 49 :

Titel I

art. 12.01.02
art. 12.02.02
art. 12.03.02
art. 12.20.02
art. 12.21.02
art. 33.02.02
art. 33.03.02
art. 33.04.02
art. 33.06.02
art. 34.01.02
art. 41.01.02

Titel II

art. 51.01.02
art. 51.02.02
art. 51.11.02
art. 51.12.02
art. 63.01.02
art. 71.01.02
art. 71.02.02

— **Aangenomen.**

IV. BEPALINGEN IN VERBAND MET DE BEVOEGDHEDEN VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP HAAR VERLEEND BIJ ARTIKEL 107quater VAN DE GRONDWET

Artikel 10

De Gemeenschapsminister van Huisvesting wordt ertoe gemachtigd in naam van de Vlaamse Gemeenschap de verbintenis aan te gaan op de vervaldag en binnen een maximumtermijn van tien jaar aan de financiële instellingen de interesten en de delging te betalen van de bedragen die zij voor rekening van de Vlaamse Gemeenschap aan de bouwers en de kopers van volkswoningen en aan hen die hun woning saneren, verbeteren en aanpassen, betaald hebben als premies of als verminderingen van de interest.

Deze verbintenissen mogen voor de eerste 3 maanden van 1986 een totaal bedrag aan premies van 950.000.000 frank niet overschrijden.

— **Aangenomen.**

Artikel 11

Met betrekking tot het Fonds voor de Economische Expansie en Regionale Reconversie van Titel IV van de tabel gevoegd bij voormeld decreet worden voor het jaar 1986 nieuwe vastleggingsmachtigingen verleend tot beloop van 2.000.000.000 frank voor de sector „Economische Expansie, Handel en Nijverheid”, waarvan 1.440.000.000 frank onder de vorm van niet terugvorderbare toelagen en

Voorzitter

560.000.000 frank bestemd voor de toekenning van terugvorderbare voorschotten, en tot beloop van 500.000.000 frank voor de sector „Economische Expansie, KMO”.

– **Aangenomen.**

Artikel 12

Met betrekking tot het artikel 60.05.03.A, Sectie 75, Deel II van Titel IV, – Fonds voor Economische Expansie en Regionale Reconversie, van de tabel gevoegd bij voormeld decreet worden voor de eerste 3 maanden voor het jaar 1986 nieuwe vastleggingsmachtigingen verleend tot beloop van 50.000.000 frank voor de sector „Infrastructuur”. Het bedrag van de tussenkomsten in verband met het Europees Fonds voor de Regionale Ontwikkeling, te vereffenen tijdens het begrotingsjaar 1986 wordt bij voornoemd bedrag gevoegd.

– **Aangenomen.**

Artikel 13

Met betrekking tot artikel 60.09.03.A, Sectie 76 Deel II van Titel IV, – Fonds bestemd voor de strijd tegen de hinder (geluid en luchtverontreiniging) van de tabel gevoegd bij voormeld decreet worden voor de eerste 3 maanden van 1986 nieuwe vastleggingsmachtigingen verleend tot beloop van 2.125.000 frank.

– **Aangenomen.**

Artikel 14

Met betrekking tot artikel 60.35.03.A, Sectie 75, Deel II van Titel IV, van de tabel gevoegd bij voormeld decreet, worden voor de eerste 3 maanden van 1986 vastleggingsmachtigingen verleend tot beloop van 6.250.000 frank.

– **Aangenomen.**

Artikel 15

De Gemeenschapsminister van Huisvesting wordt ertoe gemachtigd de hieronder vermelde instellingen toe

te laten voor de eerste 3 maanden van 1986 verbintenissen aan te gaan tot het naast elke instelling aangegeven bedrag in het kader van de sociale huisvesting :

– de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting : 500.000.000 frank ;

– de Nationale Landmaatschappij : 715.000.000 frank ;

– het Vlaams Woningfonds voor de Grote Gezinnen : 740.000.000 frank .

– **Aangenomen.**

Artikel 16

De Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening en de Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu worden ertoe gemachtigd, namens het Gewest, de verbintenissen aan te gaan tot het betalen op de vervaldag aan de gewestelijke en lokale besturen, van de intrest en de aflossing, binnen een termijn van ten hoogste 20 jaar, van leningen door het Gemeentekrediet van België toegestaan ter vervanging van de toelagen aan de ondergeschikte besturen voor de uitvoering van werken die vermeld zijn in artikel 2 § 1, V en VI van het besluit van de Regent van 2 juli 1949, gewijzigd door latere Koninklijke Besluiten en bij artikel 3,4 en 5 van het Koninklijk Besluit van 23 juli 1981. Die verbintenissen mogen voor de eerste 3 maanden van 1986 gaan tot een totaal aan leningen dat niet meer mag belopen dan 404.775.000 frank.

– **Aangenomen.**

Artikel 17

Met betrekking tot het artikel 41.01.03, Sectie 70 van Titel 1, wordt de Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid ertoe gemachtigd om door het Instituut tot Aanmoediging van het Wetenschappelijk Onderzoek in Nijverheid en Landbouw (IWONL) toelageverbintenissen te laten aangaan voor onderzoekingen in de nijverheid, tot beloop van 90.825.000 frank.

– **Aangenomen.**

Artikel 18

Met betrekking tot het artikel 66.10.03.A, Sectie 70, Deel II van Titel IV, Fonds bestemd voor het toekennen van subsidies en terugvorderbare voorschotten voor de vervaardiging van prototypes en voor navorsingen inzake gevorderd technologisch onderzoek, worden voor de eerste 3 maanden van 1986 vastleggingsmachtigingen verleend voor een totaal bedrag van 172.875.000 frank.

– **Aangenomen.**

V. ANDERE BIJZONDERE BEPALINGEN

Artikel 19

Elke verbintenis, aan te gaan krachtens de artikelen 7, 10, 11, 12, 13, 14, 16 en 18 wordt onderworpen aan het visum van de Controleur der Vastleggingen en aan het Rekenhof.

Voor de tiende van iedere maand legt de Controleur der Vastleggingen aan het Rekenhof een in drievoud opgestuurde lijst met de verantwoordingsstukken voor, die eensdeels het bedrag vermeldt van de vastleggingen die tijdens de afgelopen maand geïndiceerd werden, en anderdeels, het bedrag aangeeft van de vastleggingen die geïndiceerd werden sinds het begin van het jaar.

Bij artikel 19 is een amendement ingediend door de Vlaamse Executieve, dat door Minister Pede reeds werd toegelicht. Het amendement luidt als volgt :

„In het eerste lid op de eerste regel artikel „7” weglaten en na het eerste lid een nieuw lid invoegen luidend als volgt :

„Hetzelfde geldt voor de verbintenissen aangeaan krachtens de machtiging verleend bij artikel 7, laatste zin, ten belope van 35.000.000 frank.”

De stemmingen over het amendement en het artikel 19 worden aangehouden.

Artikel 20

De machtigingen die het voorwerp

Voorzitter

uitmaken van dit decreet mogen niet aangewend worden tot lopende en kapitaaluitgaven, vroeger niet toegelaten door de Wetgevende of Decretende Macht.

— Aangenomen.

Artikel 21

De Schatkist wordt ertoe gemachtigd voorschotten toe te staan wanneer de verrichtingen in verband met de rekeningen 87.09.03.00.B en 87.09.05.00.B van de sectie „Thesaurieverrichtingen” — bezoldigingen en andere uitgaven te betalen door de Centrale Dienst der Vaste Uitgaven voor rekening van de Rijkpsychiatrische inrichtingen, respectievelijk Rekkem en Geel, een debettoestand van die rekeningen veroorzaken.

— Aangenomen.

Artikel 22

De Schatkist is gemachtigd voorschotten toe te kennen wanneer de rekeningen van fondsen, die het voorwerp uitmaken van de artikels 60.21.03, **60.28.03** en 60.32.03 van Sectie 80 — Huisvesting van Titel IV, van de tabel gevoegd bij voornoemd decreet, zich in debettoestand bevinden.

— Aangenomen.

Artikel 23

Dit decreet treedt in werking op 1 januari 1986.

— Aangenomen.

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

De hoofdelijke stemming over het gehele ontwerp van decreet zal straks worden gehouden.

ONTWERP VAN DECREET houdende wijziging van het decreet van 24 januari

1985 houdende instelling van een Investeringsfonds ter verdeling van de subsidies voor bepaalde werken, leveringen en diensten die in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de gemeenten worden uitgevoerd — 52 (1985/1986) — Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is het ontwerp van decreet houdende wijziging van het decreet van 24 januari 1985 houdende instelling van een Investeringsfonds ter verdeling van de subsidies voor bepaalde werken, leveringen en diensten die in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de gemeenten worden uitgevoerd.

De algemene bespreking is geopend.

De heer De Loor, verslaggever, heeft het woord.

De heer H. De Loor, verslaggever (op **de tribune**) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouwen en heren Ministers, waarde collega's, het Investeringsfonds zoals het werd goedgekeurd op 21 januari 1985 moest normaal in voege treden op 1 januari 1986. De gemeentebesturen hebben trouwens bij het opstellen van hun begroting voor dit jaar daarmee rekening gehouden. Aangezien echter is gebleken dat de fondsen waarover het Investeringsfonds kan beschikken ver van voldoende zijn, met name 1,619 miljard frank, is het de bedoeling de toepassingdatum te vertragen ten einde naar meer middelen te kunnen zoeken. Iedereen is het erover eens dat het Investeringsfonds een innovatie is en blijft en dat het zo vlug mogelijk zijn uitwerking zou dienen te krijgen.

Het ontwerp-decreet voorzag dat de nieuwe ingangsdatum zou worden vastgesteld door de Executieve. Hier tegen was echter algemene kritiek gezeten. Er werden dan ook amendementen ingediend waarbij de toepassingdatum verschoven werd naar 1 januari 1987 en 1 januari 1988. Ten slotte werd het amendement aangenomen dat voorziet dat de ingangsdatum op 1 januari 1988 zal liggen.

Hierbij wil ik nog aanstippen dat volgens de Minister het Investeringsfonds zou dienen te beschikken over

een budget van 3,5 miljard frank. Momenteel zijn wij daarvan nog een heel eind verwijderd. Alle commissieleden hopen dat dit bedrag zal kunnen worden voorzien bij het van start gaan op 1 januari 1988 en rekenen daarvoor op de Vlaamse Regering. Het enthousiasme is bij de commissieleden en bij de gemeentebesturen trouwens nog steeds aanwezig vooral ingevolge het bestaan van objectieve criteria voor de verdeling van de fondsen. De Commissieleden zouden het overigens allen betreuren mocht ingevolge het verdagen van de ingangsdatum naar 1 januari 1988 dit Investeringsfonds op de helling komen te staan. **(Applaus op alle banken)**

De Voorzitter : De heer Vankeirsbilck heeft het woord.

De heer E. Vankeirsbilck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouw en heren Ministers, geachte collega's, alhoewel dit ontwerp van decreet slechts twee artikelen bevat, is het een uiterst belangrijk decreet voor de lokale besturen omdat het in zijn oorspronkelijke versie het voortbestaan van het Investeringsfonds op de helling plaatst. Ik veronderstel echter dat dit niet de bedoeling van de Executieve kan zijn, vermits deze zeer goed weet dat — zoals de heer De Loor terecht heeft gezegd — de lokale besturen noch het principe van het Investeringsfonds, noch het systeem van verdeling in vraag stellen.

Bij deze bespreking zal ik ter zake een aantal bondige beschouwingen naar voren brengen.

In de eerste plaats zou ik er willen op wijzen dat dit ontwerp van decreet beantwoordt aan een door de omstandigheden veroorzaakte dwingende noodzaak.

Wegens de beperktheid aan financiële midelen is het noodzakelijk de datum van inwerkingtreding van het Investeringsfonds te verdagen. Bij de bespreking van het Investeringsfonds in deze openbare vergadering van de Vlaamse Raad heb ik er op gewezen dat dit Fonds nooit operationeel kan worden indien de Executieve op de begroting van de Vlaamse Gemeenschap niet voldoende gelden voorziet. De huidige Gemeenschapsminister heeft in de

Vankeersbilck

Commissie duidelijk gesteld dat óp zijn minst een krediet van 3,5 miljard frank noodzakelijk is om het operationeel karakter van het Investeringsfonds te kunnen waarborgen. Terzeldertijd heb ik tijdens de bespreking in januari van vorig jaar aan de toenmalige Gemeenschapsminister gevraagd er op te waken dat het Investeringsfonds op 1 januari 1986 met een prope re lei zou kunnen beginnen en niet zóu gehypothekeerd worden met nog hangende dossiers. Daar er enerzijds tot vandaag geen voldoende middelen beschikbaar zijn en anderzijds niet alle hypotheken uit het verleden zijn gelicht, is het onbetwistbaar noodzakelijk de ingangsdatum van dit decreet te verdagen.

In een tweede beschouwing wil ik er op wijzen dat de gemeentebesturen inderdaad voorstander blijven van dit Investeringsfonds omdat het objectieve verdelingscriteria in het decreet heeft ingeschreven, omdat het leidt naar een fel vereenvoudigde en versnelde procedure van betoelaging en omdat het ook de autonomie van de lokale gemeenschappen binnen onze Vlaamse Gemeenschap versterkt. Alhoewel de Vlaamse Executieve met dit decreet een bepaling van haar regeerakkoord uitvoert, hield de oorspronkelijke tekst van dit decreet een groot risico in voor het voortbestaan van het Investeringsfonds. De Vlaamse Executieve verzocht inderdaad met dit decreet de datum van inwerkingtreding van het Investeringsfonds te verdagen, zonder evenwel een nieuwe preciese datum in het decreet in te schrijven. Daarenboven ontnemt zij deze bevoegdheid aan de Vlaamse Raad door te stellen dat die nieuwe ingangsdatum zal bepaald worden door de Vlaamse Executieve. Om te voorkomen dat het Investeringsfonds in de vergetelheid van het politiek gebeuren een stille dood zou sterven, werden, behalve door mij zelf, ook nog door andere collega's in de Commissie amendementen ingediend om de ingangsdatum opnieuw duidelijk in het decreet te vermelden. Ik dank de Gemeenschapsminister omdat hij het amendement aanvaard heeft dat ertoe strekt de ingangsdatum van 1 januari 1988 in te schrijven. Dit zal meteen de

Executieve toelaten enerzijds de hypotheek van het verleden te lichten en anderzijds voldoende middelen op de begroting 1988 te voorzien opdat het Investeringsfonds op grond van het huidige decreet operationeel zou worden.

Persoonlijk ben ik voorstander van een verruiming van het toepassingsveld van dit decreet van 24 januari 1985. Niettemin ben ik tegenstander van een koppeling van deze verruiming aan het inwerkingtreden van het huidige decreet. Een geslaagde operationele verruiming van het toepassingsveld zal immers afhankelijk zijn van twee initiële voorwaarden :

— voldoende middelen om dit toepassingsveld bij verruiming operationeel te maken ;

— de noodzaak te zoeken naar andere zeer duidelijke wegingscoëfficiënten van het huidige decreet, anderzijds.

De eerste en voornaamste opdracht van de Vlaamse Executieve moet erin bestaan het huidige Investeringsfonds operationeel te maken en pas daarna met de verruiming van het toepassingsgebied te beginnen.

Ten slotte wil ik erop wijzen dat de verdaging van de inwerkingtreding van het Investeringsfonds mede bepaald wordt door de hypotheek van het verleden. Uit het uitstekend verslag van onze collega de heer De Loor kan de hiernavolgende inventaris worden opgesteld :

— 24 ontwerpdocsiers werden ingediend met het oog op het bekomen van een principiële belofte van betoelaging voor een globaal bedrag aan toelagen van 96.081.316 frank ;

— aan 121 dossiers werd de principiële belofte van betoelaging verleend voor een globaal bedrag van 591.045.000 frank ;

— 303 dossiers — dit is merkwaardig — wachten op een vaste belofte van betoelaging voor een globaal bedrag van 1.425.386.373 frank.

Wanneer wij van deze inventaris, zoals blijkt uit het verslag van de heer De Loor, de optelsom maken, dan stellen wij vast dat tot op heden door

de Vlaamse gemeenten 448 dossiers aanhangig werden gemaakt voor een totaal bedrag van 2.112.512.373 frank. Het is deze hypotheek die de Executieve moet lichten op basis van de kredieten, in te schrijven in haar begroting voor 1986 en 1987 om vanaf 1 januari 1988 met een blanco lei het Investeringsfonds op basis van de huidige criteria operationeel te maken en effectief te laten starten.

Dit waren enkele persoonlijke beschouwingen bij dit toch voor onze gemeentebesturen belangrijk ontwerp van decreet. **(Applaus bij de meerderheid)**

De Voorzitter : De heer Temmerman heeft het woord.

De heer G. Temmerman (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, bij de bespreking van het regeerakkoord van de Vlaamse Executieve had ik reeds de gelegenheid namens onze fractie te zeggen waarom wij gekant zijn tegen een uitgestelde inwerkingtreding van het Investeringsfonds.

Met de beste wil van de wereld kunnen wij niet begrijpen wat het voordeel is van een uitstel met 2 jaar van de inwerkingtreding van dit Fonds, zoals nu in het voorliggende ontwerp van decreet, na amendering door de Commissie, wordt voorgesteld.

Laat mij om te beginnen stellen, dat wij de Minister dankbaar zijn voor zijn bereidheid om het oorspronkelijke ontwerp zodanig te wijzigen, dat de inwerkingtreding van het fonds nu niet langer afhankelijk is van een beslissing van de Vlaamse Executieve, zoals oorspronkelijk was voorgesteld, maar opnieuw aan een vaste datum, zij het dan met een uitstel van 2 jaar, wordt gebonden.

Deze bereidheid siert de Minister, omdat ze een bewijs is van het belang, dat hij aan een beslissing van de Vlaamse Raad hecht. Het zou alleszins een verzwakking van onze beslissingsmacht zijn als de inwerkingtreding van alhier genomen decreten uiteindelijk zou afhangen van de al of niet goede'wil van de Executieve.

Ik onderstreep dus graag dat wij dit

Temmerman

gebaar, zowel vanwege de Minister als vanwege de meerderheid in de Commissie, zeer op prijs hebben gesteld. Dit neemt nochtans ons fundamenteel bezwaar tegen het voorgestelde decreet niet weg.

Het is duidelijk, dat de huidige CVP-PW-meerderheid reeds onder de vorige Regering met dit decreet enige moeilijkheid heeft gehad.

Men zal zich immers herinneren, dat de initiatiefnemer van het Investeringsfonds, de Gemeenschapsminister Marc Galle, oorspronkelijk had voorgesteld dat het in werking zou treden **Op** 1 januari 1985.

Men kwam toen voor een nogal zonderlinge toestand te staan : in zowat alle partijen werd het initiatief tot oprichting van een Investeringsfonds geprezen. Iedereen vond het een goede zaak, dat voortaan voor de gemeenten een automatisch recht op betoelaging van bepaalde openbare werken zou ontstaan, recht, waarvan de omvang van tevoren kon worden berekend.

Ook de mogelijkheid de trekkingsrechten voor drie jaar op te sparen om aldus belangrijke werken te kunnen aanvatten, genoot ieders goedkeuring.

Terzelfdertijd vreesden bepaalde gemeentebestuurders duidelijk, dat zij niet langer zouden kunnen genieten van sommige prioriteiten, die in het verleden nog al eens met milde hand werden toegekend. De cijfers, die ter gelegenheid van de bespreking van het oorspronkelijk ontwerp van decreet tot instelling van het Investeringsfonds werden verstrekt hebben dit duidelijk geïllustreerd. Sommige gemeenten hadden in de voorbije jaren eigenlijk veel meer gekregen dan hen normaal mocht toekomen, terwijl anderen slechts zeer karig waren be-deeld.

Het heette toen, dat de dynamische gemeentebestuurders de vruchten hadden geplukt van hun werk, terwijl degenen, die geen initiatieven namen daar logischerwijze de gevolgen hadden van gedragen.

Hoe dan ook bleek toen al duidelijk,

dat sommige gemeentebestuurders en bepaalde politieke beleidsmensen er de voorkeur aan gaven het systeem van willekeur bij de toekenning van de toelagen in stand te houden ten nadele van een werkwijze, die voor geen politieke beïnvloeding meer vatbaar was.

Uiteindelijk werd tussen voor- en tegenstanders een compromis bereikt, waarbij Minister Galle zich noodgedwongen moest neerleggen. Het zou dan zo zijn, dat het decreet in werking zou treden op 1 januari 1986, wat, volgens de voorstanders van dit uitstel, zou toelaten om een aantal zaken in 1985 te regulariseren.

Nu wij zo ver staan, gelden wij als het ware dezelfde motieven om een nieuw uitstel te bepleiten.

Wij horen sedert geruime tijd zeggen, dat de 1,6 miljard frank, die voor het jaar 1986 aan het Investeringsfonds kunnen worden toegekend, niet volstaan om de vele dossiers, die hetzij reeds afgewerkt, hetzij in voorbereiding zijn, de normale betoelaging toe te kennen. Het werd hier voldoende aangetoond door de heer Vankeirs-bilck.

Wij onderschrijven deze stelling, die ten andere ook wordt gedeeld door de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten.

Deze laatste, belangrijke vertegenwoordiger van de gemeentebesturen, heeft reeds tijdens de Regeringsvorming een memorandum opgesteld waarin de aandacht op de veel te geringe kredieten voor het Investeringsfonds werd gevestigd.

Het is evenwel gebleken, dat van een verhoging van krediet geen sprake kon zijn.

Alle gemeentebesturen hebben, tenminste toch in de provincie Oost-Vlaanderen, reeds einde vorig jaar vanwege de provinciale overheid vernomen welk bedrag zij voor hun betrokken openbare werken in hun begroting 1986 verplicht moesten inschrijven.

Deze bedragen zijn inderdaad niet denderend, maar ze laten toch toe dat elke gemeente bepaalde initiatieven

zou uitwerken met de absolute zekerheid van er ook toelagen voor te ontvangen.

Het geringe beschikbare krediet zijn nu zowel voor de Minister als voor de meerderheid een alibi om de inwerkingtreding van het Investeringsfonds met liefst 2 jaar te verdagen.

Wij komen hierbij echter voor een nogal zonderlinge situatie te staan : in plaats dat zowel de teleurgestelde gemeenten als de protesterende parlementsleden zich naar de Executieve keren om een hoger bedrag voor het door allen bewimpelde en bezongen Investeringsfonds los te krijgen, wordt nu eenvoudig voorgesteld het Fonds zelf in de ijskast te stoppen.

Zonderling genoeg levert dit voor het jaar 1986 geen enkele frank meer kredieten op. Uiteindelijk komen wij dus voor hetzelfde resultaat te staan : er blijft even weinig geld beschikbaar en de gemeenten mogen dus even weinig hoop koesteren op een behoorlijke betoelaging van hun projecten.

Het enige wat dus manifest zal wijzigen is de verdeling van de 1,6 miljard frank. Met andere woorden, het zal weer zijn zoals vroeger, van het nu reeds al te geringe bedrag zullen sommige gemeenten aan hun trekken komen terwijl andere helemaal niets zullen krijgen.

Verre van een resultaat te bereiken met het uitstel van het Investeringsfonds zal men in een groot aantal gemeenten mogenvaststellen dat de Minister geen frank meer beschikbaar heeft om de door hen aangevraagde werken te betoelagen.

De heer P. Tant : Wanneer u de lijst, voorgelegd door de Minister van Binnenlandse Aangelegenheden bekijkt, dan zult u vaststellen dat wat u nu aanklaagt zeker niet aan één bepaalde politieke familie kan worden toegeschreven.

De heer G. Temmerman : Mijnheer Tant, ik verzoek u een beetje geduld te hebben want mijn toespraak is nog niet beëindigd. U maakt deze opmerking een beetje te vroeg. Ik ken uw kritiek en onderschrijf ze trouwens. U dient ook eens na te gaan wie de laat-

Temmerman

ste decennia over openbare werken de bevoegdheid heeft gehad. Dat mag van mij gerust gebeuren. Daartegen heb ik geen enkel bezwaar.

De heer P. Tant : Mijnheer Temmerman, laten wij de cijfers bekijken die thans voorliggen.

De heer G. Temmerman : U schuift het probleem gewoon voor u uit en het zal daardoor niet worden opgelost. Dat zit mij dwars !

Ik wil thans mijn betoog verder zetten.

Geachte collega's, het voordeel — mijnheer Tant, wil u dit even aanhoren — dat een gezamenlijke druk vanwege gemeenten, Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten, en van ter zake geïnteresseerde parlementsleden ten overstaan van de Executieve, kon opleveren gaat hierdoor compleet verloren en de Minister heeft inmiddels de zekerheid dat hij de eerstvolgende 2 jaar desbetreffend niet onder druk kan worden gezet.

Nochtans is de Minister, blijkens zijn eigen verklaring in de Commissie, van goede wil. Tijdens zijn toelichting van het ontwerp van decreet in de Commissie verklaarde hij namelijk dat hij niet beter vraagt dan het Investeringsfonds zo vlug mogelijk operationeel te zien worden en dat hij zelfs bereid was dit reeds op 1 januari 1987 te doen voor zover dit in de praktijk mogelijk zou blijken.

Daar waar de Minister blijkbaar vrede neemt met een ingangsdatum van 1 januari 1987 heeft de meerderheid er zelf nog een jaar aan toegevoegd en de ingangsdatum naar 1 januari 1988 verschoven.

Daartegenover heeft de Vlaamse Raad — mijnheer Vankeirsbilck, ik onderschrijf volledig wat u ter zake heeft gezegd — geen enkele zekerheid dat de nodige kredieten dan beschikbaar zullen zijn.

Men kan zich dus evengoed aan een nieuw uitstel verwachten eenmaal de termijn van 2 jaar verstreken.

Een ander argument, dat ten voordele

van het uitstel wordt aangevoerd is de bedoeling van de Vlaamse Regering om het Investeringsfonds te verruimen naar andere materies die voor be-toelaging vanwege de Vlaamse Rege-ring in aanmerking komen, wat op zichzelf een totale herziening van de bepalingen van het Investeringsfonds impliceert. (**Instemend gebaar van de heer Vankeirsbilck**)

Ik verheug er mij over dat de heer Vankeirsbilck daar ook afstand van neemt en dat hij zegt : het ene na het andere, maar niet tegelijkertijd.

Uiteindelijk komt men dus tot het resultaat dat wij van in den beginne hebben vooropgesteld : een aantal leden van deze Vlaamse Raad zijn in wezen tegen het Investeringsfonds gekant maar zoeken allerlei redenen uit om dit niet openlijk hoeven te zeggen.

Per slot van rekening zal de stemming van het voorliggende decreet doodgewoon als resultaat hebben dat de Minister opnieuw naar eigen goedge-dunnen kredieten voor bepaalde werken kan toekennen en dat hij eens te meer het slachtoffer zal zijn van onophou-dende politieke druk bij het bepalen van zijn keuze.

Want laat ons eerlijk zijn, collega's, geen enkele Minister, tot welke poli-tieke strekking hij ook behoort, is er ooit in geslaagd deze druk uit de weg te gaan, wat precies de aanleiding was vanwege Minister Marc Galle om het Investeringsfonds, op basis van objec-tieve criteria, tot stand te brengen.

Wij begaan allen samen een zeer grote fout door deze objectieve regeling thans van de hand te wijzen. Daardoor bewijzen wij dat kritiek op bepaalde systemen, die op willekeur steunen, slechts een schijnmaneuver is en dat, als het erop aankomt, de besturende meerderheid er toch maar liever de voorkeur aan geeft het politieke laken naar zich toe te halen.

Het spijt mij derhalve oprecht, mijnheer de Minister, dat wij het eerste de-creet dat u aan deze Raad voorstelt niet zullen kunnen goedkeuren, al hebben wij waardering opgebracht, ik herhaal het nogmaals, voor de demo-cratische reflex, waarvan u ten op-zichte van het amendement inge-

diend door diverse fracties, hebt blijk gegeven.

Tot besluit, mijnheer de Voorzitter, wens ik te stellen, dat onze fractie een absoluut voorstander blijft van de on-middellijke inwerkingtreding van het Investeringsfonds, ongeacht het feit dat de kredieten momenteel te gering zijn. Men zal — en daar ben ik het eens met de heer Vankeirsbilck — inderdaad een middel moeten vinden om de hypotheek van het verleden te lichten onafgezien de inwerkingtreding van het Fonds, want dat probleem zal zich in 1988 opnieuw stellen gezien de geringe kredieten waarover de Minis-ter beschikt.

Er is vandaag een achterstand van meer dan 2 miljard frank en er is maar 1,6 miljard frank beschikbaar. Hoe kan men dan hopen dat voor een uitstel, alles vanzelf in orde zal komen ?

De heer E. Vankeirsbilck : Ik wil het nogmaals duidelijk stellen. Mijn voorstel moet toelaten die ganse hypotheek te lichten om dan vanaf 1 januari 1988 met een schone lei te kunnen starten.

De heer G. Temmerman : Mijnheer Vankeirsbilck, ik ben het volkomen met u eens, maar u moet realist zijn. Indien men met de beschikbare gel-den de hypotheek van het verleden moet lichten zal men de eerstkomende twee jaar geen enkel nieuw werk kunnen aanvaarden, tenzij men geld vindt om de lasten van het verleden op te ruimen en dan kan men nu al, zelfs met het gering bedrag van 1,6 miljard frank, starten.

Indien u hoopt de eerstvolgende twee jaar geld te vinden om de lasten van het verleden weg te werken en terzelf-dertijd voor dossiers waarmee men nu reeds bezig is, of die nog moeten worden aangelegd, dan is zulks een complete illusie.

De heer E. Vankeirsbilck : Er zijn 448 dossiers hangende.

De heer G. Temmerman : Ik heb dit cijfer ook in het verslag gelezen en ben het volkomen met u eens.

Mijnheer de Voorzitter, het lijkt ons realistischer te rekenen op een verhoging van deze kredieten onder druk

Om de operationaliteit van het Investeringsfonds te verzekeren, werd gevraagd de inwerkingtreding van het decreet ter zake, dat volgens Gemeenschapsminister J. Pede (PVV) zeer veel positieve punten omvat, naar een latere datum te verschuiven

van de omstandigheden, waarvoor de Executieve niet blind kan blijven, liever dan de gemakkelijke weg te zoeken in het uitstel met al de gevolgen van dien, waarover ik het daarnet heb gehad.

De Voorzitter : De heer Desseyn heeft het woord.

De heer J. Desseyn (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, het ligt niet in mijn aard vanaf dit spreekgestoelte mijn commentaar met lyrische volzinnen te omkleden.

Toch zou ik dit keer met enige pathos willen aanvangen : het bescheiden mini-decreet waarover wij het thans hebben is in feite een bedroevende uitstalling van Vlaamse onmondigheid en machteloosheid.

Vertegenwoordigers van alle partij en hebben hun tevredenheid uitgedrukt over het tot stand komen van het decreet tot het instellen van het Investeringsfonds.

Tijdens de besprekingen in de Com-

missie en in de openbare vergadering van 23 januari 1985 werd het ontwerp weliswaar grondig en kritisch ontleed, maar er was vrijwel unanimité om het decreet te beschouwen als een belangrijke verbetering van de subsidiëeringsverschaffing ten behoeve van de gemeenten : de procedure verloopt sneller en soepeler, zowel wat de toekenning als de afrekening betreft ; de criteria zijn objectief, zodat de politieke manipulaties worden uitgeschakeld ; de gemeentebesturen verkrijgen door het automatisme van de trekkingsrechten een ruimere zelfstandige beslissingsmacht.

Toch was naderhand bij de lokale besturen de ontgoocheling groot toen bleek dat wij wel een interessante innovatie hadden uitgekend maar dat de toverhoed ontbrak waaruit de onontbeerlijke centen te voorschijn moesten komen.

Eigenlijk heeft het Investeringsfonds al dié grote verdienste gehad dat de ogen van de gemeentebestuurders geopend werden. Men realiseerde

zich voordien niet eens hoe belachelijk weinig armslag deze Vlaamse Regering biedt om via het Departement van Binnenlandse Aangelegenheden de plaatselijke besturen financieel bij te staan in hun realisaties.

De spreiding van het globaal bedrag over alle Vlaamse gemeenten legt de wonde bloot. Het betekent zeer concreet dat de gemeentebegrotingen waarin volgens het traditionele systeem de toelagen worden ingeschreven een totaal misleidend beeld geven. Het Investeringsfonds leidt immers niet tot een beperking maar alleen tot een rechtvaardige verdeling van de beschikbare middelen. Wanneer de 308 gemeenten in Vlaanderen nu hun programma's voor uitvoering van subsidieerbare werken in de begrotingen opnemen, wil dit zeggen dat slechts enkele gelukkigen die cijfers in centen zien veranderen. Al de overigen blijven in de kou staan met illusoire budgettaire verwachtingen.

De beleidsopties van de Vlaamse Executieve zouden verder reiken dan papieren wensen, mochten de gemeenten opnieuw een rol kunnen spelen als belangrijke opdrachtgevers.

Wij produceren maar decreten en kunnen ze nauwelijks uitvoeren.

Ook wat het Investeringsfonds betreft verzaakt de Executieve nu aan de beleidsbeginselen die door de vorige Vlaamse Regering eenparig waren aangenomen.

Er drong zich een herziening van prioriteiten op waardoor men over de nodige kredieten had moeten kunnen beschikken.

Ondanks de verschuiving van het economisch en intellectueel zwaartepunt naar Vlaanderen toe, ondanks de eigen politieke instellingen die wij hebben gecreëerd, kunnen wij dus opnieuw onze macht niet uitoefenen.

Dat is de uitdaging aan de Vlaamse meerderheid, door de Volksunie in publikaties en vanop deze tribune vaak zo indringend doorgelicht.

Nu leggen wij opnieuw een beschamend getuigenis af van onze onmacht door het Investeringsfonds op te doe-

Desseyn

ken. Het ontwerp van decreet zoals het werd ingediend loog er niet om : de Executieve zou de bevoegdheid naar zich toe halen om de datum van de inwerkingtreding te bepalen. De vrije hand geven aan de Executieve vonden de Commissieleden al te risikant, zodat het geamendeerd artikel 10 uiteindelijk toch een dwingende termijn stelt. De meerderheid koos voor 1 januari 1988. Het blijft voor mij een ongelukkige keuze. Is het denkbaar dat in het verkiezingsjaar 1988 met het Fonds zal worden gestart ? Ik betwijfel het ten zeerste !

Er zullen wel voldoende argumenten uit de mouw worden geschud om het operationeel worden van het Fonds te beletten. Is het trouwens zinnig gemeentebestuurders te confronteren met een nieuw subsidiëringstelsel op het einde van een legislatuur ?

Zullen de gemeentelijke bevoorrechte politieke vrienden van de manna-uitdelers niet hemel en aarde bewegen om met een exclusieve beperkte groep de taart in grotere stukken op te delen, zodat ten minste hun projecten tegen oktober 1988 realiseerbaar worden ?

Ik moet u bijtreden, mijnheer de Minister, wanneer u 1,6 miljard frank als totaal onvoldoende beschouwt om de gemeenten een daadwerkelijk investeringsbeleid te laten voeren. U vraagt uitstel om naar bij komende middelen uit te zien. De hamvraag is natuurlijk waar u die zult vandaan halen en hoever de bereidheid van de Executieve strekt.

De overheveling van andere materies naar het Fonds biedt geen bijkomende budgettaire ruimte, daar uiteraard het aantal gegadigden in verhouding zal toenemen.

Door de afhankelijkheidspositie ten overstaan van de centrale Regering blijven wij opgescheept met een financiële schijnautonomie. Het noodlottige dotatiestelsel, samengaand met het afremmen van de ristömo's en het ontberen van een eigen doeltreffende fiscaliteit, vormen blijvende belemmeringen.

Hier jammeren over onze povere mid-

delen en in het centrale Parlement Vlaanderen verder helpen muilbanden zal het Investeringsfonds niet uit het slop halen.

De Vlaamse afdeling van de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten heeft het standpunt van de Vlaamse gemeenten op een persconferentie verwoord. Zij wensen een minimaal decreet van 3,5 miljard frank en de overheveling naar de Gewesten van de 7 miljard frank beschikbare kredieten die op de begroting van Openbare Werken onder het Wegenfonds staan ingeschreven voor gemeentelijke infrastructuur.

De Minister heeft reeds laten uitschijnen dat wij op die overheveling niet veel hoop meer moeten stellen. Die miljarden blijven in de nationale pot, ondanks de bijzondere wet van augustus 1980. Onderneemt de Executieve nog pogingen om die onwettelijkheid ongedaan te maken ?

Tijdens de periode 1981-1982 werd op de Gewestbegroting nog circa 4 miljard frank uitgetrokken voor de regionale betoelaging aan de gemeenten. Dit is nu afgebouwd tot 1,6 miljard frank. Enerzijds was er de drastische besparings- en bezuinigingspolitiek en anderzijds de negatieve trend bij de gemeenten in de ontwikkeling van hun investeringsprojecten.

Geleidelijk, maar dan ten koste van verzwaring van de eigen fiscaliteit - men denke maar aan het loslaten van de bovengrens van de personenbelasting - slaagden de gemeenten erin tot financieel herstel en begrotingsevenwicht te komen.

De saneringsleningen droegen daar trouwens ook toe bij. Vanaf 1985 kon dan een voorzichtige heropleving worden waargenomen in de investeringsverwachtingen. Was een gematigd optimisme gewettigd ? Laten wij het maar vergeten : er zijn momenteel reeds voor enkele miljarden principiële beloften toegekend voor werken waarvoor uit het Investeringsfonds zou moeten worden geput. Dienen de financiële lasten nu door de gemeenten zelf te worden gedragen ? Wat gebeurt er met de projecten die reeds werden aanbesteed en waarvoor de vaste belofte van toelage werd aange-

vraagd ? Kunnen de principiële beloften nog gehonoreerd worden ? Het gaat hier ook nog eens om circa 2 miljard frank. Welke oplossingen zullen daaraan worden gegeven ?

Ik zal niet uitweiden over de noodlottige gevolgen van het opnieuw opleggen van een vertragingstempo in de lokale investeringspolitiek. Iedereen kent de nefaste weerslag op de bouwsector en de bijhorende tewerkstelling.

De verdaging wordt nu gevraagd om het Investeringsfonds operationeel te maken en het met additionele stijvingsmiddelen te laten starten op een financieel en administratief verantwoorde wijze. Ik dring erop aan, mijnheer de Minister, dat wij uit uw repliek duidelijk zullen vernemen hoe wij er werkelijk voor staan en welke zeer concreet uw bedoelingen en mogelijkheden zijn.

Het loont de moeite nog even stil te staan bij de tweede beweegreden die in de Memorie van Toelichting wordt aangehaald. De Executieve wenst naar een juridische formule te streven waarbij ook andere dan werken, leveringen en diensten die tot de gewestelijke bevoegdheid behoren in het Fonds kunnen worden opgenomen. Zo staat het letterlijk in de Memorie van Toelichting te lezen.

De uiteenzetting door de Minister, gedaan in de Commissie, bevestigt deze zienswijze. Hij handelt niet alleen over andere gewestelijke materies die in het Investeringsfonds kunnen ondergebracht worden, maar eveneens over mogelijke overheveling van gemeenschapskredieten.

Het is duidelijk dat ook de Volksunie wenst dat aan de inhoud van het Investeringsfonds de meest ruime interpretatie wordt gegeven. Het samenbrengen van gewest- en gemeenschapskredieten die het gemeentelijk beleid moeten stimuleren is echter een politieke doelstelling waarvan de verwezenlijking jammer genoeg in de huidige stand van de staatshervorming zeer problematisch is.

In mijn interventie bij de bespreking van het oorspronkelijk ontwerp heb ik er reeds op gewezen dat de belemme-

Desseyn

ringen bij de juridische afbakening van de huidige bevoegdheidsgrenzen zo vlug mogelijk zouden moeten wijken voor de dwingende politieke realiteit.

Ondertussen moeten wij er ons van bewust blijven dat de gemeenschapsmateries constitutioneel hun rechtsgrond vinden in artikel 59bis van de Grondwet en de gewestelijke aangelegenheden in het grondwetsartikel 107quater. Artikel 6, § 1, VIII, 3" van de bijzondere wet van augustus 1980 leert ons dat het verstrekken van toelagen aan de ondergeschikte besturen voor uitvoering van werken zo'n gewestelijke aangelegenheid is, maar dit wetsartikel sluit de materies uit waarvoor de nationale overheid of de Gemeenschappen bevoegd zijn. Een andere beperking ligt besloten in de formulering die enkel handelt over de toelagen voor werken en geen gewag maakt van leveringen of diensten.

Een uitbreiding van de soorten toelagen die onder de regelen van het Investeringsfonds ressorteren blijft een juridisch haalbare formule, zolang niet buiten de bevoegdheidsgrenzen van artikel 6 § 1 wordt getreden. Daarin is de Raad van State duidelijk. Het wordt helemaal anders wanneer ook gemeenschapskredieten naar het Fonds zouden worden overgeheveld. De redenen zijn talrijk en zowel van formeel-juridische als van praktische aard :

1. de Gewesten laten zich in met plaatsgebonden materies. Geheel de conceptie van het decreet van 24 januari 1985 is daarop afgestemd, vooral in artikel 3, waarin de criteria worden opgesomd tot verdeling van de trekkingsrechten.
2. Ondanks de institutionele binding zijn Gemeenschap en Gewest van elkaar onderscheiden instellingen met afzonderlijke rechtspersoonlijkheid ;
3. de begrotingen zijn van elkaar gescheiden ;
4. de samenstelling van de Vlaamse Raad is verschillend voor Gemeenschap en Gewest.

Eens te meer treedt aan het licht tot

welk kluwen de halfslachtige wetten van augustus 1980 ons hebben gebracht.

Wie het goed meent met het Investeringsfonds kan dus de vermenging van gewest- en gemeenschapskredieten niet bepleiten in de huidige fase van de regionalisering.

Het ligt voor de hand dat door middel van een afzonderlijk decreet even doeltreffend een soortgelijke regeling kan worden ingevoerd door het instellen van een fonds dat de subsidiëring voor de persoonsgebonden materies omvat. Nu een globale aanpak uitwerken vergt een fundamentele hervorming van het Investeringsfonds. Men komt bovendien regelrecht in botsing met de Raad van State die de samensmelting afwijst op grond van de overwegingen hierboven onder 2, 3 en 4 bondig samengevat.

Tot slot wens ik de Minister te danken voor zijn bereidheid om het bepalen van de datum van de inwerkingtreding van het Fonds niet aan de bevoegdheid van de Raad te onttrekken. Namens onze fractie dank ik eveneens collega De Loor voor zijn degelijk verslag.

Wij zullen dit ontwerp niet goedkeuren omdat de Volksunie van oordeel is dat het uitstellen van de inwerkingtreding tot het verkiezingsjaar 1988 met de globalisering van gemeenschaps- en gewestkredieten in eenzelfde stelsel in feite de begrafenis eerste klas van het Investeringsfonds betekent.

Wij wensen als datum 1 januari 1987. Wanneer de nodige middelen niet voorhanden zijn in 1986 is het even onwaarschijnlijk dat ze plots uit de lucht zullen vallen in 1987, als de werkelijke politieke wil ontbreekt om het tij te doen keren.

Inhoudelijk stellen wij een verruiming voor tot andere gewestelijke materies en het uitwerken van een afzonderlijk fonds voor de gemeenschapsmateries, eveneens op grond van objectieve en rechtvaardige criteria.

De gemeentebesturen hebben de laatste jaren zware inspanningen geleverd om tot sanering te komen. Het zou onverantwoord zijn ze nu in de steek te laten.

De Voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer F. Vermeiren (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, het late uur, enerzijds en het feit dat wij reeds tijdens de vorige legislatuur, een zeer lange bespreking aan deze materie hebben gewijd, anderzijds en gezien het uitstekend verslag van collega De Loor, zal ik mijn uiteenzetting kort houden. Ik wil echter, mijnheer de Minister, uw aandacht vestigen op een punt waarvan ik geen spoor terugvind in het verslag en dat u blijkbaar is ontgaan. Het gaat over een onderwerp dat, naar mijn mening, in deze bespreking van zeer groot belang kan zijn.

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, de PW-fractie heeft het decreet van 24 januari 1985 aangenomen en wij hebben daar gegronde redenen voor. De vorige Gemeenschapsminister heeft voor deze materie grote inspanningen gedaan ; er waren zeer veel voordelen te vinden in het decreet. Ik denk, bij voorbeeld, aan de objectieve normen voor de subsidiëring en aan het feit dat deze objectieve criteria steunen op verschillende elementen waarin wij ons kunnen terugvinden. Ook werd bij dit decreet geen rekening meer gehouden met de vroeger gedane investeringen.

Het is ook belangrijk te onderstrepen dat men jaarlijks een bedrag kan uittrekken dat het gemakkelijker maakt om de begrotingen op te stellen en dies meer. Er kunnen daardoor cyclische begrotingen worden opgesteld, met andere woorden een gemeente kan dan worden bestuurd zoals het moet.

Het hele stelsel was bovendien, dit mag worden onderstreept, een vereenvoudiging van deze vrij ingewikkelde materie en omslachtige procedure. Dat betekent dat onze fractie zonder enige moeite gisteren, vandaag maar ook morgen een ontwerp van decreet betreffende het Investeringsfonds zal goedkeuren. Na de stemming over het decreet van 24 januari 1985 hebben wij toch ook enkele nadelen vastgesteld die ik hier vandaag zeer bondig wil onderstrepen. De vorige sprekers hebben duidelijk

Vermeiren

gezegd dat het ingeschreven krediet van 1,6 miljard frank ontoereikend is. Bij de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten werd – ook daarop hebben vorige sprekers allusie gemaakt – een studie gemaakt waaruit blijkt dat men ten minste 3,5 tot 4 miljard frank zou nodig hebben om het decreet volledige draagkracht te geven.

Maar – en de heer Temmerman heeft er reeds op gewezen – het is niet met wachten dat men deze taak zal oplossen.

Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de Minister, heren Ministers, collega's, thans wens ik een ander aspect, dat door niemand werd benaderd, aan te snijden.

Nochtans kan het zeer belangrijk zijn voor de bouwnijverheid in het bijzonder en voor het economisch bestel in het algemeen.

Ik heb vanmorgen de gelegenheid gehad enkele tabellen in te kijken, uitgaande van het Gemeentekrediet van België. Ik stel vast dat, volgens deze tabellen, tussen 1981 en 1985 de kredieten door het Gemeentekrediet van België gegeven, in dalende lijn gaan.

Ik citeer hier enkele cijfers. In 1981 heeft het Gemeentekrediet – en ik rond af – in Vlaanderen 24 miljard frank toegestaan ; in 1982 eveneens 24 miljard frank ; in 1983 : 23 miljard frank ; in 1984 : 19 miljard frank en in 1985 : 17 miljard frank.

Dat betekent, wanneer men bij voorbeeld de cijfers van 1983 en 1984 neemt – en de heer Desseyn heeft daarop gealludeerd – geëxposeerd op deze bedragen, men nog altijd 5 à 5,5 miljard frank nodig heeft. Wij allen stellen vast dat gemeenten – en ik denk hier aan gemeenten die nog enige financiële armslag hebben – door het feit dat zij tijdens de laatste jaren hebben geïnvesteerd en de bouwnijverheid werk bezorgden, door dit decreet – en dat is wellicht niet de bedoeling van de Minister – worden gepenaliseerd.

Indien het goed is dat gemeenten over een krediet kunnen beschikken en

een reserve aanleggen – en dit niet voor langer dan twee jaar – moeten wij toch concreet vaststellen dat vele gemeenten, gezien de huidige precare toestand van de begroting, daarvan geen gebruik maken. Dit heeft als onmiddellijk economisch gevolg dat de bouwnijverheid als dusdanig daar zwaar kan onder lijden.

Dit stemt onze fractie tot nadenken. Inderdaad, indien wij volledig gewonnen zijn voor het Investeringsfonds, is het zó dat niemand blind kan zijn voor deze toestand en dat niemand van ons de politieke wil kan hebben gemeenten, die de mogelijkheid hebben over financiën te beschikken om werken uit te voeren, te boycotten.

Dat is een element in het volledig pakket van de discussie dat de Minister zal moeten onderzoeken. Ik meen dat het goed is dit te onderstrepen.

Mijnheer Temmerman heeft gewag gemaakt van gemeenten die karig worden bedeed, van gemeentelijke politici die een alibi zoeken en van gemeenten die willekeurig worden behandeld. Zowel collega Temmerman als Desseyn spreken over schijnmaneuvers. Het moet mij van het hart dat ik thans ongeveer 10 jaar van een gemeentebestuur deel uitmaak, dit met een positieve medewerking vanuit alle partijen.

In mijn gemeente – misschien hebben wij geluk gehad, maar uw partij was er telkens bij, mijnheer Desseyn – heb ik nooit te klagen gehad van enig Minister, die toevallig tot een of andere partij behoorde ; ik heb trouwens ook nooit te klagen gehad over de vorige Gemeenschapsminister. Dit wens ik te onderstrepen.

Ik vraag dat wij niet de fout zouden maken ons enggeestig in te kapselen.

Ik meen dat geen enkel Minister, van welke partij ook, wanneer een gemeentebestuur over financiële middelen beschikt en rechtmatig een bevoegdheid aanvraagt, deze aanvraag zou dwarsbomen, zeker niet in een tijd waarin de bouwnijverheid zulk een steun nodig heeft.

Wordt deze materie verder behandeld, hadden wij graag bij de Minister

nu aangedrongen dat in een onmiddellijke toekomst – en ik heb duidelijk gesteld dat dit één van de pluspunten is van het decreet – dat het administratief onderzoek zou worden versneld – dit met de bedoeling de bouwnijverheid een steun te verlenen.

Wij staan positief tegenover het onderzoek en de verruimingsmogelijkheden naar andere materies, zoals cultuur en volksgezondheid.

We zijn ons ervan bewust dat het moeilijk zal zijn om objectieve criteria te vinden. Nemen wij deze uit het vorig decreet, wijs ik nu reeds op de problematiek van de kleine en grote gemeenten. Niet met de bedoeling de grote gemeenten alleen te verdedigen ; maar om te onderlijnen dat deze andere maatstaven hebben en ook de kleine gemeenten bedienen. Ik denk bijvoorbeeld aan de culturele centra, aan de sportcentra, die ook door mensen uit de kleine gemeenten worden bezocht.

Ik vraag de Minister daarmee rekening te houden, met de vaste bedoeling – en de PW-fractie twijfelt niet aan het feit dat dit uw ingesteldheid is – na deze harde studie en na in consensus met alle politieke partijen, een oplossing te hebben gevonden. Zo vlug mogelijk, tegen 1 januari 1988 of vroeger – waarom niet – een houdbaar decreet in te dienen.

Ik wens duidelijk te onderstrepen dat het initieel werk goed is geweest maar dat wij een definitieve oplossing moeten vinden. We geven u ons vertrouwen. Daarom zullen wij dit decreet goedkeuren. **(Applaus bij de PVV en de CVP)**

De Voorzitter : De heer Caudron heeft het woord.

De heer J. Caudron (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, de Volksunie zal tegen dit ontwerp van decreet stemmen om verschillende redenen.

Het bedrag van 1,6 miljard frank is totaal ontoereikend om de gemeenten toe te laten een daadwerkelijk investeringsbeleid te voeren. Samen met de Vlaamse afdeling van de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten zijn wij van oordeel dat dit

Caudron

bedrag minstens **3,5** miljard frank moet zijn en eisen wij de overheveling naar de Gewesten van de **9** miljard frank beschikbare kredieten, die op de begroting van Openbare Werken onder het Wegenfonds staan ingeschreven voor de gemeentelijke infrastructuur.

De VU bekampt de perfide filosofie van de Vlaamse Executieve die als volgt redeneert : „Er is te weinig geld beschikbaar dus laten wij het Investeringsfonds maar in de koelkast stecken”.

Wij vinden dat dit Investeringsfonds méér geld moet krijgen door een her-schikking van de prioriteiten. Zo zouden een paar miljarden frank die nu door de Voorzitter van de Executieve éénzijdig naar het bedrijfsleven worden geschoven, beter besteed worden aan het Investeringsfonds. Deze fondsen zouden gunstiger zijn voor de tewerkstelling in Vlaanderen, vooral in de bouwsector waar de toestand beneden peil blijft.

Door die ontoereikende kredieten wordt daarenboven de federale gedachte in diskrediet gebracht. Inderdaad, de doorsnee-Vlaming krijgt hier het omgekeerd beeld opgehangen van de slogan : „Wat wij zelf doen, doen wij beter”. Van dergelijke **schijnge**-westvorming, spaar ons, Heer.

En dan is er nog een probleem voor die gemeenten die hun begroting tij-dig hebben ingediend in het perspectief van de toelagen die hun door het Investeringsfonds waren beloofd en die ze nu niet zullen ontvangen om-wille van de opschorting van dit **Inv**-vesteringsfonds. Die gemeenten waren in de onmogelijkheid om met de beslissing van vandaag rekening te houden.

De vroegere langdurige procedure van aanvragen om principiële belof-ten van toelagen, die wegviel dank zij het Investeringsfonds, moet nu op-nieuw gevolgd worden. Door de op-schorting van het Investeringsfonds bestaat de vrees dat die gemeenten, die in hun begroting rekening hielden met de hun beloofde trekkingsrech-ten, nu in tijdnood komen om bepaal-de openbare werken tijdig aan te vat-

ten aangezien zij nu opnieuw de vroe-gere langdurige procedure moeten volgen. Aangezien de eerstvolgende begrotingswijziging voor de gemeen-ten wettelijk slechts vanaf 1 juli kan ingediend worden, betekent dit een bestraffing van de stipte gemeenten !

Mijn vraag is nu of geen afwijking kan toegestaan worden van deze termijn zodat kwestieuze gemeenten van nu af aan onmiddellijk hun begrotingen kunnen aanpassen aan de gewijzigde omstandigheden.

Een derde reden waarom de VU deze opschorting niet kan goedkeuren, is het feit dat de vriendjespolitiek nu twee jaar verder kan gevoerd worden en dat die gemeentebesturen, waar geen CVP of PW bij betrokken is, de slachtoffers zullen zijn. (**Applaus bij de W en de SP**)

De heer W. Luyten : Zeer juist.

De Voorzitter : De heer Van Eetvelt heeft het woord.

De heer V. Van Eetvelt (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, ik wens even kort het woord te nemen in ver-band met het Investeringsfonds.

Ik heb als nieuw lid van deze Raad niet de gelegenheid gehad de debaten te kunnen bijwonen die vorig jaar tijdens de maand januari werden ge-voerd ter gelegenheid van de goed-keuring van het decreet houdende in-stelling van een Investeringsfonds.

Ik heb de voorbije dagen echter, naar aanleiding van de neerlegging van het ontwerp van decreet, waardoor het de-creet van 24 januari 1985 wordt gewij-zigd, nauwkeurig de documenten ge-lezen die hierover bestaan.

Inderdaad, de Commissie voor Bin-nenlandse Aangelegenheden wijdde drie vergaderingen aan het oorspron-kelijk ontwerp van decreet en de Vlaamse Raad besprak deze aangele-genheden uitvoerig op 23 en 24 janua-ri 1985.

Dit ontwerp van decreet werd quasi unaniem goedgekeurd door deze Raad. Ik zou zeggen met applaus op alle banken.

Door sprekers van alle politieke par-

tijen werden er lovende woorden over uitgesproken en werden een aantal positieve punten vooropgesteld.

Ik citeer de drie belangrijkste :

– een meer rechtvaardig verdelings-systeem van de kredieten, met andere woorden de partijpolitieke beschou-wingen bij het toestaan van subsidies worden geweerd ;

– vereenvoudiging van de procedures en van de voorwaarden inzake subsi-diëring van lokale besturen voor in-vesteringen en allerlei infrastructuur-werken ;

– grotere financiële autonomie en verantwoordelijkheid voor de lokale besturen.

Toch werden een aantal kritische be-merkingen gemaakt waarvan ik de vier belangrijkste in vragende vorm citeer.

Zal het huidig toegekend bedrag van trekkingsrechten, namelijk 1.690,1 miljoen frank, te verdelen over 308 ge-meenten, volstaan om dit Investe-ringsfonds operationeel te maken ?

Zal een vlotte overgang gewaarborgd worden van het huidig systeem van principiële en vaste beloften van toe-lagen naar het nieuwe Investerings-fonds ?

Dienen de criteria tot verdeling van de trekkingsrechten niet nader om-schreven te worden, zodat ze geen aanleiding kunnen geven tot betwist-bare interpretaties of ondoorzichti-gheid ?

Waarom dient de bepaling van de we-gingscoëfficiënten een bevoegdheid van de Executieve te zijn ?

Mijnheer de Voorzitter, sinds de goedkeuring van dit decreet, meer dan één jaar geleden, werden door de Vlaamse Executieve zes uitvoerings-besluiten genomen die inmiddels door een nieuw besluit van 23 decem-ber 1985, verschenen in het Staats-blad van 23 januari 1986, werden op-geheven.

Aan de gemeenten werden in de loop van 1985 de nodige duidelijke richtlij-nen verstrekt, waarmee zij dienden

Van Eetvelt

rekening te houden bij het opmaken van de begroting 1986.

Vandaag vraagt de Vlaamse Executieve ons echter de inwerkingtreding van dit decreet te verdagen, om bij komende middelen te zoeken en naar een juridische formule te streven waarbij ook andere dan werken, leveringen en diensten die tot de gewestelijke bevoegdheid behoren, in het fonds kunnen opgenomen worden.

Inderdaad, wat baat al het voorbereidend werk dat vorig jaar werd gepresenteerd, dat is al door andere sprekers op deze tribune verkondigd, wanneer geen voldoende financiële middelen voorhanden zijn om dit Investeringsfonds daadwerkelijk te laten functioneren ?

Hiermede werd naar mijn oordeel te weinig rekening gehouden bij de vroegere besprekingen.

Met dit lage bedrag immers zullen weinig of geen werken uitgevoerd worden, omwille van het feit dat vele gemeenten de trekkingsrechten zullen opsparen.

De grotere autonomie die door dit systeem aan de gemeenten zou gegeven worden, dreigt helemaal verloren te gaan.

Ik meen eveneens dat tijdens de overgangperiode van het oude naar het nieuwe systeem een aantal overgangsmaatregelen dienden voorzien te worden. Noch in het decreet, noch in de Executievebesluiten is hiervan sprake.

Dit is gewoon ondoenbaar. De meeste gemeenten hebben een aanneming lopen welke nog niet beëindigd is, of waarvan de afrekening nog niet afgehandeld is.

De subsidies voor dergelijke werken werden gegeven in het kader van het koninklijk besluit van 23 juli 1981 betreffende de subsidiëring van bepaalde werken, leveringen en diensten.

Tot slot meen ik dat een leemte in het decreet het feit is dat het Investeringsfonds enkel geldt voor de gemeenten

of voor een intercommunale, wanneer deze in opdracht werkt van een gemeente.

Provinciale projecten of initiatieven genomen door een intercommunale zelf vallen niet onder de toepassing van het Investeringsfonds.

Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik kom tot mijn besluiten.

Verskillende voorstellen liggen ter tafel :

– ofwel kan het decreet direct in werking treden

– ofwel kan het decreet in werking treden op 1 januari 1987, zoals door sommigen wordt voorgesteld ;

– ofwel kan het decreet van toepassing gaan op 1 januari 1988, zoals anderen voorstellen ;

– ofwel kunnen we vandaag beslissen dit decreet sine die te verdagen. Sta mij toe te zeggen dat het bij gebrek aan financiële middelen onmogelijk is dit decreet vandaag in werking te laten treden. Ik meen dat ook het ingaan op het voorstel het decreet sine die te verdagen niet opportuun is, omdat het Investeringsfonds aldus definitief ongedaan wordt gemaakt.

Wanneer het decreet zou in werking treden op 1 januari 1987, meen ik dat de tijd te kort zal zijn, én om de kredieten degelijk aan te passen, én om een aantal noodzakelijke overgangsmaatregelen te voorzien.

Ik zou dan ook durven pleiten voor de goedkeuring van het amendement van collega Vankeirsbilck, dat eveneens in de Commissie werd aanvaard, en waardoor dit decreet in werking zal treden op 1 januari 1988.

De periode van twee jaar zal inderdaad de Executieve toelaten de hypotheek van het verleden te lichten en anderzijds voldoende middelen op de begroting 1988 te voorzien.

Mijnheer de Minister van Binnenlandse Aangelegenheden, naar mijn oordeel wacht u een zware opdracht. In het jongste document dat ons werd toegezonden lezen wij op bladzijde 10 : „Het algemeen totaal op 1 januari

1986 aan vaste beloften die nog moeten worden gehonoreerd, namelijk 1,4 miljard frank”. Wij lezen daarbij dat die gelden alleen dienen voor infrastructuurwerken. Quid wanneer de Minister in het begrotingsjaar 1986 over, 1,6 miljard frank zal beschikken. Hij heeft al voor meer dan 1,4 miljard frank te honoreren. Wil dit decreet ook over twee jaar niet opnieuw ten dode worden opgeschreven dan zal in de begroting 1986 meer dan 1,6 miljard frank moeten worden uitgetrokken.

Mocht men denken aan een verruiming van het toepassingsveld van het decreet van 24 januari 1985, dan dient het decreet zelf nog te worden gewijzigd, en zou ik aan Gemeenschapsminister Pede willen vragen van deze gelegenheid gebruik te maken om nog enkele verbeteringen aan te brengen, zonder aan de basisideeën van het decreet te raken.

De Voorzitter : Minister Pede heeft het woord.

Minister J. Pede (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dit ontwerp van decreet houdende wijziging van het decreet van 24 januari 1985 werd reeds uitvoerig in deze Raad – en trouwens ook in de Commissie – besproken. Ik maak van deze gelegenheid gebruik om de verslaggever, de heer De Loor, te danken voor zijn zeer degelijk verslag dat een juiste weergave is van de besprekingen die hebben plaatsgehad. Eerst en vooral wil ik zeer duidelijk stellen dat ik een voorstander ben en blijf van het decreet zoals het op 24 januari 1985 werd goedgekeurd, omdat het volgens mij zeer veel positieve punten bevat.

Ten eerste bevat het een objectieve wijze van subsidiëring – en ik ga er niet verder op in ; wij weten allemaal waarover wij spreken ; ten tweede brengt het een verhoogde autonomie voor de gemeenten mee, aangezien aan de gemeenten een bepaald bedrag aan trekkingsrechten wordt toegewezen en zij hiervan gebruik kunnen maken voor de werken – voor zover zij binnen de materie van het decreet vallen – die door de gemeenteraad worden bepaald ; ten slotte – en niet het onbelangrijkste – is er de aanzienlijke versoepeling van de administratieve

Pede

procedure ter goedkeuring. Ingevolge het decreet zou de procedure erin bestaan eerst een principiële beslissing te nemen in de gemeenteraad binnen de negentig dagen, door de gouverneur goed te keuren ; daarna volgt aanbesteding en goedkeuring binnen de veertig dagen. Het zou alleen op het niveau van de Executieve komen voor zover conflictsituaties zouden ontstaan. Afgezien van dit feit gaat het om een zeer soepele procedure.

De redactie is gekomen op het ogenblik dat de gemeenten kennis hebben genomen van het bedrag van de trekingsrechten, die aan iedere gemeente worden toegewezen. Dit wil zeggen dat 1 miljard 619 miljoen frank zeker niet volstaat om dit Fonds operationeel te maken. Dit is één van de redenen, zoniet de voornaamste reden, waarom wij hebben gevraagd de inwerkingtreding van dit decreet, voorzien op 1 januari 1986, tot een latere datum uit te stellen. In de Commissie werd beslist, zoals uit dit decreet valt af te lezen, dat het op 1 januari 1988 in werking zal treden.

Welke is als het ware de strategie die zou moeten worden gevolgd van zodra dit decreet in Openbare Vergadering wordt goedgekeurd ? Ik zie het als volgt. In de eerste plaats zouden wij ervoor moeten zorgen dat het Fonds operationeel wordt. De Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten vindt dat wij in plaats van 1 miljard 619 miljoen frank over 3 miljard 500 miljoen frank moeten beschikken opdat een operationeel Fonds tot stand zou komen. Ik zal over dit dossier waken wanneer de begroting 1986 wordt behandeld ten einde zoveel mogelijk deze dotatie te laten verhogen. Dit zal noodzakelijk zijn in 1986, in 1987 en zeker vanaf 1 januari 1988.

Een tweede maatregel die moet worden genomen, is een verruiming van de materies waarvoor dit decreet van toepassing wordt.

Misschien kunnen wij twee zaken tegelijkertijd doen, maar dit is niet noodzakelijk. Voor zover ik natuurlijk de medewerking krijg van de Executieve – ik kan mij persoonlijk daartoe niet verbinden – zouden wij de mate-

ries vervat in artikel 107quater van de Grondwet kunnen toevoegen. Wanneer het echter gaat over materies vervat in artikel 59bis van de Grondwet – culturele en persoonsgebonden materies – die kunnen worden behandeld zullen eveneens toenemen. Bijgevolg, de autonomie van de gemeenten zal er zeker worden mee gediend.

Er stelt zich een derde probleem, met name de overgangsbepalingen. U heeft kennis genomen van de lijst – in de bijlage bij het commissieverslag – van de werken waarvoor principiële beloften werden gedaan. In feite is in ons administratief recht „een principiële belofte” niet zo duidelijk omschreven ; ik zou bijna durven zeggen dat zij niet bestaat. Met principiële beloften wordt zelfs toelating tot aanbesteding gegeven. Normaliter zou men maar een aanbesteding mogen toepassen na een vaste belofte. De bedragen zijn wel bekend.

Het zal ongetwijfeld moeilijkheden met zich brengen om met een blanco lei, zoals mijnheer Vankeirsbilck heeft gezegd, op 1 januari 1988 te kunnen starten. Dit moet in ieder geval toch het streefdoel zijn.

Ik vraag aan de Raad niet in te gaan op het amendement dat erin voorziet dit decreet operationeel te maken op 1 januari 1987 omdat wij niet over de nodige tijd zullen beschikken om met een blanco lei te kunnen starten.

De heer Desseyn heeft allusie gemaakt op een krediet van 7,5 miljard frank uitgaande van het Wegenfonds, dat volgens hem naar ons zou moeten toevloeien. U blijkt daarvan allen overtuigd maar ik kan alleen constateren dat het om een krediet gaat dat van Openbare Werken komt, dat gespreid is over 4 jaar, dat er een wetsontwerp werd ingediend om dit te realiseren doch dat het alleen is goedgekeurd in de Commissie voor Openbare Werken van de Senaat. Die 7,5 miljard frank zijn ons dus nog helemaal niet toegewezen.

De heer W. Luyten : Regel dat met volmachten !

Minister J. Pede : Mijnheer Luyten, het verwondert mij dat u zo lang uw mond heeft gehouden. Die 7,5 miljard

frank betekent volgens de verdeelsleutel slechts 52,75 procent voor Vlaanderen, gespreid over 4 jaar. Trouwens was er op nationaal vlak voorzien dat er provinciale commissies zouden worden ingesteld met een vertegenwoordiger van de Vlaamse Executieve in ieder van die provinciale commissies om bepaalde werken voor 100 procent te subsidiëren. Voor zover deze wet wordt doorgevoerd – ik weet niet of zij ontheven is van caduciteit ofwel of er een nieuw ontwerp zal worden ingediend – zal ik contact opnemen met de Minister van Openbare Werken om te trachten deze gelden naar ons te laten toevloeien zodat wij voor de verdeling kunnen zorgen.

Intussen kan ik u meedelen dat de zes beraadslagingen, die werden getroffen ingevolge het decreet van 24 januari 1965, door nieuwe beraadslagingen van de Executieve werden ingetrokken. Als wij de inwerkingtreding van dit decreet verdagen – op dat ogenblik wisten wij niet voor hoelang – moeten wij natuurlijk ook de uitvoeringsmaatregelen intrekken. Dat is verschenen in het Staatsblad van 23 januari 1986. Het spreekt voor zich dat eenmaal het decreet waarbij het Investeringsfonds wordt uitgesteld tot 1 januari 1988 is goedgekeurd, ik de Gouverneurs een omzendbrief zal sturen ten einde aan de Deputaties te vragen niet op te treden tegen de gemeenten die geen gevolg hebben gegeven aan de vorige omzendbrief en die in feite geen trekingsrechten hebben voorzien in de begroting, maar dt ik tegelijkertijd via de Gouverneurs aan de Deputaties zal vragen om met een zekere soepelheid de begrotingswijzigingen toe te laten, zodat zij naar het vorig systeem kunnen terugkeren tijdens het begrotingsjaar 1986.

Tot slot vraag ik u dit ontwerp van decreet, zoals in de Commissie, ook in Openbare Vergadering goed te keuren. **(Applaus)**

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? **(Nee)**

Aangezien niemand meer het woord vraagt, verklaar ik de algemene bespreking gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet houdende wijziging van het decreet van 24 januari 1985 houdende instelling van een Investeringsfonds ter verdeling van de subsidies voor bepaalde werken, leveringen en diensten die in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de gemeenten worden uitgevoerd.

De tekst aangenomen door de Commissie wordt als basis voor de bespreking genomen.

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

– **Aangenomen.**

Artikel 2

Artikel 10 van het decreet van 24 januari 1985 houdende instelling van een Investeringsfonds ter verdeling van de subsidies voor bepaalde werken, leveringen en diensten die in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de gemeenten worden uitgevoerd, wordt vervangen door de volgende bepaling :

„Artikel 10

Dit decreet treedt in werking op 1 januari 1988.”

Bij artikel 2 is er een amendement van de heren Temmerman en De Loor luidend als volgt :

„Artikel 2 wijzigen als volgt :

„Artikel 10

Dit decreet treedt in werking op 1 januari 1987”.

De stemmingen over dit amendement en over artikel 2 worden aangehouden.

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

Wij zullen zo dadelijk de hoofdelijke stemming over het gehele ontwerp

van decreet houden.

SAMENSTELLING VAN COMMISSIES

Wijzigingen onder de vaste en plaatsvervangende leden

De Voorzitter : Dames en heren, door de CVP-fractie wordt voorgesteld :

– in de Commissie voor Financiën en Begroting de heer Verdonck als effectief lid te vervangen door mevrouw Buyse ;

– in de Commissie voor Onderwijs en Vorming de heer Verdonck als plaatsvervangend lid te vervangen door mevrouw Buyse ;

– in de Commissie voor Welzijn en Gezondheid de heer Verdonck als plaatsvervangend lid te vervangen door mevrouw Buyse.

Geen bezwaar ? (**Instemming**)

Aldus is besloten.

BENOEMING VAN COMMISSIES

De Voorzitter : Aan de orde is de benoeming van de leden van de Commissie voor Samenwerking en de Interparlementaire Commissie van de Nederlandse Taalunie.

Het Bureau stelt voor die twee Commissies voor de duur van de zittingsperiode op te richten met de volgende bevoegdheid en samenstelling.

De Commissie voor Samenwerking zou naast haar taak ten opzichte van de Franse en de Duitstalige Gemeenschap ook als overlegorgaan tussen de Vlaamse Raad en de Conseil régional wallon optreden en zou uit 15 vaste leden en evenveel plaatsvervangers zijn samengesteld.

De Interparlementaire Commissie van de Nederlandse Taalunie zou te-

vens de opdracht van de vroegere Permanente Contactcommissie Vlaamse Raad – Nederlandse Staten-Generaal waarnemen en zijn samengesteld uit 7 vaste leden en evenveel plaatsvervangers.

Is de Raad het daarmee eens ? (**Instemming**)

Dan is aldus besloten.

De lijsten met de kandidaten van de verschillende fracties voor voormelde Commissies zijn op de banken rondgedeeld.

Vraagt iemand daaromtrent het woord ? (**Neen**)

Er zijn geen andere voorstellen.

Daar het aantal kandidaatstellingen voor elke Commissie gelijk is aan het aantal te begeven mandaten, verklaar ik alle leden die op de lijsten voorkomen, verkozen tot lid van de respectieve Commissie waarvoor zij werden voorgedragen.

De voorgestelde twee Commissies van de Raad zijn aldus samengesteld.

SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

Verdaging van de aanwijzing van 7 leden

De Voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de aanwijzing van de op grond van de evenredige vertegenwoordiging door de fracties voorgedragen 7 leden van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, overeenkomstig artikel 3,§ 1,2e lid van het decreet van 27 juni 1985 op de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en conform de Bureaubeslissing ter zake van 17 december 1985.

De lijst met de door de fracties voorgedragen namen werd in de zaal rondgedeeld.

Vraagt iemand daaromtrent het woord ? (**Neen**)

De Voorzitter van de Vlaamse Execu-

Voorzitter

tieve heeft het woord.

Minister G. Geens : Mijnheer de Voorzitter, de heraanuiding van de leden van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen is niet nodig. Het decreet bepaalt dat deze leden voor een periode van vier jaar worden benoemd. Hieromtrent was een duidelijke afspraak en een duidelijke interpretatie in de Commissie. Ik heb trouwens verwezen naar de BRT waar de mandaten niet automatisch na de verkiezingen worden hernieuwd of bekrachtigd, maar waar gewoon de termijn van vier jaar verder loopt. Bijgevolg vraag ik dit punt niet verder te behandelen. De aanduiding van de zeven leden, door politieke fracties van de Vlaamse Raad van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen gebeurde in het najaar van 1985. De mandaten vervallen dus eerst in het najaar van 1989.

De Voorzitter : Mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, het Bureau heeft zich gesteund op het rapport van collega Olivier. Dit rapport werd opgesteld naar aanleiding van de bespreking van het ontwerp van decreet. In dat rapport leest men herhaalde malen dat de fracties overgaan tot de aanduiding, maar dat de benoeming door de Vlaamse Raad geschiedt. In het kader van deze tekst heeft het Bureau gemeend deze aan gelegenheid toch aan de agenda van deze vergadering te moeten brengen. Ik denk niet dat hieruit grote problemen kunnen ontstaan, vermits de fracties hun kandidaten hebben voorgesteld. Ik nodig de Raad uit deze voorstellen te bekrachtigen.

Minister G. Geens : Mijnheer de Voorzitter, de Raad beslist wat hij wenst te beslissen. Ik heb in de Commissie verklaard en het is aldus opgenomen in het verslag : „De Gemeenschapsminister wijst erop dat voor de leden van de Raad van Bestuur van de BRT, die eveneens op basis van evenredige vertegenwoordiging door de fracties van de Vlaamse Raad worden aangeduid, de duur van het mandaat ook vier jaar bedraagt, los van een eventuele nieuwe samenstelling van de Vlaamse Raad.”

Deze interpretatie werd door iedereen bijgetreden. De heer Van Elewyck heeft mij een brief geschreven waarin hij protesteert tegen het feit dat deze aanduidingen nog plaatsvonden onder de vorige legislatuur. Hij heeft uiteindelijk zich erbij neergelegd en zijn kandidaten voorgedragen, schrijvende : „Om te voorkomen dat de SP-fractie niet vertegenwoordigd zou zijn in de SERV, deel ik u, onder sterk protest, mede dat wij wensen vertegenwoordigd te zijn door licentiaat Etienne Mangé, wonende te Gent, met als plaatsvervanger licentiaat Maria Christina Van Acker-De Gryse, wonende te Overijse.” Dus, de aanduiding van deze leden is gebeurd. De Raad heeft herhaaldelijk vergaderd in zijn samenstelling van 20 door de sociale gesprekspartners aangeduide leden en de zeven leden die door de politieke fracties van de Vlaamse Raad werden aangeduid.

De Voorzitter : De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, ik vraag het woord omdat de heer Geens mijn naam heeft genoemd. Ik heb inderdaad op zeker ogenblik een brief geschreven aan Minister Geens omdat hij mij bij herhaling had gevraagd naar het lid dat de SP moest voordragen.

Ik wil toch u erop wijzen, Minister Geens, dat de Voorzitter van deze vergadering gelijk heeft wanneer hij stelt dat de voordracht moet gebeuren door dé Vlaamse Raad. De procedure die u destijds heeft toegepast, namelijk dat u zelf aan elk van de fracties een voordracht vroeg, is fout. De voordracht behoort integendeel tot het prerogatief van de Raad, zoals het nu op en correcte wijze gebeurt. Pas na voordracht door de Raad kan de Executieve overgaan tot de benoeming van de leden voorgedragen door de fracties.

Ik meen dat wat de Voorzitter van deze Raad nu als procedure hanteert, compleet correct is.

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens : Mijnheer de Voorzitter, de heer Van Elewyck heeft twee

elementen aangehaald. Ten eerste, het is juist dat ik aan de fracties heb gevraagd dat de kandidaturen zouden worden ingediend. Dat is normaal omdat ik in mijn hoedanigheid van Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid met de uitvoering van het decreet ben belast. Ten tweede, de tekst zegt zeer uitdrukkelijk dat deze leden worden toegevoegd door de fracties van de Vlaamse Raad op basis van de evenredige vertegenwoordiging. Het betreft artikel 3, paragraaf 1, tweede lid. Artikel 3, paragraaf 3 zegt duidelijk dat de duur van het mandaat van de leden vier jaar bedraagt. Bijgevolg is deze procedure volledig normaal. De leden hebben dat trouwens als dusdanig geïnterpreteerd. Zij hebben zitting genomen in de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen. Ik meen dat dit punt ten onrechte is ingeschreven op de agenda en dat deze zaak geregeld is tot in 1989.

De Voorzitter : Minister Geens, het is juist, wanneer u naar de tekst van artikel 3 verwijst, dat de zeven leden die toegevoegd worden, aangeduid worden door de fracties van de Vlaamse Raad op basis van de evenredige vertegenwoordiging, maar de instantie die moet nagaan of dat allemaal in orde is, is precies de Vlaamse Raad. Het is vanuit deze visie dat het Bureau gemeend heeft deze aangelegenheid aan de agenda te moeten brengen. Het is naar analogie met wat gebeurt wanneer men moet overgaan tot de aanwijzing van de leden van de Raad van Beheer van de BRT. In het debat ter zake heeft Voorzitter Pede gezegd : „Er hoeft niet te worden gestemd ; wij zullen straks de te benoemen leden aanwijzen aangezien ze voorgedragen zijn door de fracties.” Ik denk dat wij op een analoge manier moeten te werk gaan.

De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, als nieuwe fractieleider en ingevolge het feit dat hier door Minister Geens werd aangehaald, met name dat de vorige fractieleiders op basis van artikel 3 van het decreet inzake de SERV reeds kandidaturen hebben voorgedragen, wens ik mij vandaag over die zaak niet uit te spreken. Ik

Denys

verzoek u dat punt van de agenda af te voeren opdat ik aldus de kans zou krijgen precies na te gaan wat er in de Handelingen ter zake staat.

Ik vraag u dat punt opnieuw in het Bureau te willen bespreken en dan een definitieve beslissing te nemen.

De Voorzitter : Mijnheer Denys, is dat een voorstel tot verdaging ?

De heer A. Denys : Inderdaad, mijnheer de Voorzitter. Ik vraag dit punt van de agenda af te voeren ten einde het opnieuw in het Bureau te kunnen bespreken.

De Voorzitter : Dan moeten wij daarover de Raad bij zitten en opstaan raadplegen.

De heer Schiltz heeft het woord.

De heer H. Schiltz : Mijnheer de Voorzitter, ik wens dat de vraagstelling inzake de redenen tot verdaging precies gebeurt. Ofwel gaat het om een procedurekwestie om te weten hoe de Sociaal-Economische Raad tot stand komt en wordt samengesteld en hoe de voordracht van kandidaten moet geschieden, ofwel betreft het de discussie of het mandaat voor een vaste termijn is en niet na iedere verkiezing moet worden gewijzigd ingeval er binnen vier jaar op parlementair vlak een andere verkiezing plaatsgrijpt.

Naar mijn mening zijn dit twee verschillende problemen die zorgvuldig uit elkaar moeten worden gehouden. Zoniet heerst er verwarring en weten wij niet precies waarover we discussiëren.

Gaat het om de kwestie zoals de heer Van Elewyck ze heeft naar voren gebracht, met name dat er slechts benoemingen kunnen gebeuren nadat de Raad in plenum kandidaten heeft voorgedragen ? Indien het alleen daarover gaat, dan is het een juridische kwestie die wel eens nader kan worden bekeken. Wanneer het gaat over de vraag of de aanstelling voor een vaste termijn is, dan meen ik dat wij daarvoor niets moeten verdagen, want naar onze opvatting is het ook zo dat eenmaal aangesteld in de Sociaal-Economische Raad hiervoor een vaste

termijn van vier jaar geldt. Zoniet zullen alle instellingen qua termijn afhangen van de verkiezingen en volgen zij allemaal het parlementair model en zal er niets meer zijn dat nog enige stabiliteit vertoont.

Bijgevolg kan ik, wat het eerste motief betreft, ermee instemmen dat het misschien de moeite loont het opnieuw gewoon rustig en juridisch te bekijken. Daaraan hoeft geen politieke betekenis te worden gehecht.

Wat het tweede geval betreft, ga ik niet akkoord met een verdaging want voor mij is dat geen discussiepunt.

De Voorzitter : Kan de Raad ermee instemmen dat deze aangelegenheid nog eens door het Bureau wordt onderzocht ?

De heer H. Schiltz : Enkel en alleen voor het eerste punt.

De Voorzitter : Mijnheer Schiltz, wat bedoelt u daarmee ?

De heer H. Schiltz : Dat het discussiepunt niet over de duur van het mandaat gaat.

De Voorzitter : Het gaat om een mandaat met een duur van vier jaar. Op dat punt is het decreet zeer duidelijk.

De heer H. Schiltz : Akkoord. Wij zijn bereid dat eerste punt, indien daarover een juridische discussie bestaat, nog eens nader te bestuderen. Dit is geen kwestie van meerderheid of minderheid.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, een stemming daaromtrent is volgens mij niet noodzakelijk. Ik wens er enkel de aandacht op te vestigen dat de agenda van deze vergadering, inbegrepen dit punt, is opgesteld in aanwezigheid van een afgevaardigde van de Executieve. Iedereen was het met het voorgestelde eens. Ik begrijp dus niet goed de moeilijkheden ter zake.

De Voorzitter : Geachte collega's, ik stel voor deze aangelegenheid door het Bureau nog eens te laten onderzoeken. Is iedereen het daarmee eens ? **(Instemming)**

Aldus is besloten. Het incident is ge-

sloten.

VASTE NATIONALE CULTUURPACTCOMMISSIE

Verdaging van de benoeming van 13 vaste en 13 plaatsvervangende Nederlandstalige leden

De Voorzitter : Overeenkomstig artikel 22 van de wet van 16 juli 1973 waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen gewaarborgd wordt en het decreet van 28 januari 1974 betreffende het Cultuurpact, is aan de orde de benoeming van 13 vaste en 13 plaatsvervangende Nederlandstalige leden van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie.

Dames en heren, ik moet vaststellen dat voor sommige kandidaten de gevraagde documenten niet zijn ingediend. Derhalve moet ik u voorstellen ons vandaag over deze aangelegenheid niet uit te spreken.

Is de Raad het daarmee eens ? **(Instemming)**

Aldus is besloten.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE van de heer A. De Beul C.S. betreffende een beleidsnota inzake het cultuurbeleid van de Vlaamse Executieve — 58 (19851986) — Nr. 1.

Voorstel tot spoedbehandeling

De Voorzitter : Dames en heren, wij dienen ons thans uit te spreken over het voorstel tot spoedbehandeling van de heer De Beul over het voorstel van resolutie van de heer De Beul C.S. betreffende een beleidsnota inzake het cultuurbeleid van de Vlaamse Executieve.

Is de Raad het eens met dat voorstel tot spoedbehandeling ?

De Voorzitter : De heer Verhaegen

Voorzitter

heeft het woord.

De heer G. Verhaegen : Mijnheer de Voorzitter, wij hebben aandachtig geluisterd naar de commentaar op deze motie. Wij kunnen moeilijk over de inhoud als dusdanig stemmen. De heer Schiltz heeft uitdrukkelijk gezegd dat het inhoudelijk alleen gaat om een oproep, maar ook over de houding van één van de leden van de Vlaamse Executieve. Wij hebben ook het antwoord van de betrokken Minister gehoord.

Ik wil een suggestie doen, want wij verzeilen hier in een soort patsituatie. Wanneer hier meerderheid tegen minderheid wordt gestemd zou dat bijna de indruk wekken dat mijn fractie er niet op uit is een duidelijke verklaring te horen over het cultuurbeleid. Dat is niet het geval !

In de regeringsverklaring staan belangrijke hoofdstukken over het cultuurbeleid en ook tijdens de behandeling van de begroting zal hierover een bespreking worden gehouden.

Wij hebben er helemaal geen bezwaar tegen dat de Minister tijdens de eerstvolgende bijeenkomst van de Commissie voor Cultuur een uiteenzetting zou geven over wat hij van plan is te doen tijdens de eerstvolgende maanden. Andere Ministers zijn trouwens van plan dit ook te doen in Commissies van de Vlaamse Raad. Ook in Commissies van het nationale Parlement hebben Ministers reeds een uiteenzetting gegeven over het beleid dat zij willen voeren.

Volgens mij moeten wij hier niet over de inhoud van die motie stemmen. Indien de Minister het hiermee eens is stel ik voor dat hij tijdens de eerstvolgende commissievergadering een uiteenzetting zou houden over zijn beleid.

De Voorzitter : De heer Schiltz heeft het woord.

De heer H. Schiltz : Als kan worden afgesproken dat de eerstvolgende vergadering van de Commissie niet in maart of april plaatsvindt ben ik bereid in te gaan op het voorstel van de heer Verhaegen. Ik ga ermee akkoord

dat de Commissie in de loop van de maand februari bijeenkomt en dat de Minister dan een eerste gedachtenwisseling met de Commissie houdt.

Toch stoort het mij als parlamentslid een beetje dat ik in La Libre Belgique een soort oriëntering van het Vlaams Cultuurbeleid moet lezen, vooraleer de Minister van onze Executieve in de Vlaamse Raad of in de Commissie zijn beleid enigszins heeft toegelicht. (**Uitroepen**)

De Voorzitter : Mijnheer Schiltz, dat zal dan toch wel een ingekorte versie zijn geweest.

De heer H. Schiltz : Mijnheer de Voorzitter, het gaat toch om een kwart van een bladzijde, en u weet wat een kwart van een bladzijde waard is in een krant.

De Voorzitter : Minister Dewael heeft het woord.

Minister P. Dewael : Mijnheer de Voorzitter, ik denk dat men moet weten wat men wil. Uit respect voor de Vlaamse Raad heb ik mij onthouden van overdadig veel commentaar naar buitenuit en zeker in de pers.

Inhakend op wat Voorzitter Geens heeft gezegd tijdens het investituurdebat, namelijk dat de concrete aspecten van het cultuurbeleid, uitvoerig aan bod zullen komen ter gelegenheid van de bespreking van de begroting, meende ik dat dit debat wellicht een geschikt ogenblik zou zijn om mijn houding kenbaar te maken.

Als ik mij dan onthoud van commentaar naar de pers, uit respect voor de Vlaamse Raad, leidt zulks tot zenuwachtigheid bij de Volksuniefractie.

Ik ben niet zinnens mijn beleidsintenties kenbaar te maken aan de pers alvorens hierover in de Vlaamse Raad een debat kan plaatsgrijpen.

Ik herhaal dat het mij verwondert dat de Volksuniefractie klaarblijkelijk alleen belangstelling heeft voor mijn departement en niet voor de bevoegdheden van de andere leden van de Vlaamse Regering. (**Protest bij de VU**)

Wij moeten natuurlijk een compromis vinden. Verwij zend naar het voor-

stel van de heer Verhaegen, verklaar ik mij graag bereid om, in de loop van de maand februari, in de Commissie, een eerste gedachtenwisseling te hebben over mijn beleid.

De Voorzitter : Ik heb de indruk dat de heer Schiltz daarmee kan instemmen.

De heer H. Schiltz : Ik kan wel instemmen met de conclusie maar niet met de voorafgaande commentaar.

De Voorzitter : In dit geval is de conclusie het belangrijkste, mijnheer Schiltz.

De heer Van Elewycck heeft het woord.

De heer J. Van Elewycck : Mijnheer de Voorzitter, ik neem aan dat wat voor Minister Dewael geldt, ook telt voor andere Gemeenschapsministers. Bepaalde collega's van Minister Dewael werden daarnet door hem figuurlijk in de kou gezet wanneer hij zei dat hij zelf nagenoeg geen interviews heeft gegeven. Anderen hebben zich niet aan deze regel van bescheidenheid gehouden. Wij wensten hierop toch even de aandacht te vestigen. Wij zouden toch graag zien dat ook zij met

Bij zijn voorstel tot spoedbehandeling van het voorstel van resolutie betreffende het cultuurbeleid van de Executieve dringt VU-fractievoorzitter H. Schiltz erop aan dat de bevoegde Gemeenschapsminister dit beleid allereerst in de Raad zou toelichten

Van Elewyck

hun beleidsverklaring en beleidslijnen naar de bevoegde Commissie zouden komen. Zijn ook zij het daarmee eens ?

De heer G. Verhaegen : Ik neem aan dat de heer Van Elewyck dit voor zeer ervaren Ministers bedoelt ?

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, ik zou toch graag weten of zij het daarmee eens zijn ?

De Voorzitter : Dames en heren, er zal gehandeld worden in de zin van het voorstel van de heer Verhaegen waarmee de heer Schiltz heeft kunnen instemmen.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, zijn zij het daarmee eens ? Ik had u dat toch graag horen bevestigen, want ik ken hen. Sommigen zullen naderhand verklaren dat zij dat niet gezegd hebben.

De Voorzitter : Mijnheer Van Elewyck, wij gaan daarover nu geen debat houden. Het ging hier over een voorstel tot spoedbehandeling uitgaande van collega De Beul en deze aangelegenheid is opgelost.

De heer J. Van Elewyck : Dit betekent dus dat wij voor de andere ook vragen tot spoedbehandeling zullen moeten indienen ten einde te bereiken dat zij de Commissies inlichten.

ONTWERP VAN DECREET waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986

— IO-A (19851986) — Nrs. 1 en 2

Aangehouden stemmingen

De Voorzitter : Aan de orde zijn de aangehouden stemmingen over artikelen 6,7 en 19 en de amendementen op de laatstgenoemde twee artikelen van het ontwerp van decreet waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begro-

ting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986.

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, wij vragen de hoofdelijke stemming.

De Voorzitter : De hoofdelijke stemming wordt gevraagd.

Wij gaan thans over tot de hoofdelijke stemming over artikel 6.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? **(Ja)**

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier de uitslag van de stemming voor de aangelegenheden bedoeld in Grondwetsartikel 59bis :

131 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
88 leden hebben ja geantwoord ;
41 leden hebben neen geantwoord ;
2 leden hebben zich onthouden.

Ziehier de uitslag van de stemming voor de aangelegenheden bedoeld in Grondwetsartikel 107quater :

129 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
86 leden hebben ja geantwoord ;
41 leden hebben neen geantwoord ;
2 leden hebben zich onthouden.

Ik kondig hiermede de uitslag van de stemming aan.

JA hebben geantwoord :

Akkermans P.
Ansoms J.
Bascour J.
Beerden G.
Bosmans F.
Bosmans J.
Brevne P.
Buchmann J.
Buyse M. (Mevr.)
Cauwenberghs F.
Chabert J.
Cortois W.
De Clercq C.
Decoster M.
De Groot E.
De Keersmaecker P.

De Loore-Raeymaekers J.
Demeester-De Meyer W.
Deneir A.
Denys A.
Depré J.
Deprez P.
De Roo J.
De Seranno J.
Desutter M.
Devolder J.
Dewael P.
D'Hondt-Van Opdenbosch P.
Dhoore L.
Didden M.
Diegenant A.
Dupré J.
Flamant E.
Geens G.
Ghesquière F.
Grootjans F.
Hermans P.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Laverge J.
Lenaerts L.
Lenssens J.
Marchand C.
Merckx-Van Goey T.
Moors C.
Neyts-Uyttebroeck A.M.
Olivier M.
Ottenburgh Y.
Panneels-Van Baelen M.
Pede J.
Peetermans E.
Peeters R.
Piot F.
Smet M. (Mevr.)
Smitt C. (Mevr.)
Sprockeels G.
Steverlynck A.
Steyaert R. (Mevr.)
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Tant P.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Uyttendaele R.
Vandebosch E.
Van den Brande L.
Van den Broeck O.
Vanderborght F.
Vandermarliere J.
Vandermeulen P.
Vandersmissen E.
Van de Velde L.
Van Eetvelt V.
Vangronsveld A.
Vanhaverbeke A.
Van Hecke J.
Van houtte M.
Vankeirsbilck E.

Voorzitter

Van Nevel A.
Vannieuwenhuyze R.
Van Parys T.
Van Rompaey H.
Van Rompaey R.
Van Rompuy E.
Van Wambeke H.
Verberckmoes F.
Verhaegen G.
Vermeiren F.
Willems G.

NEEN hebben geantwoord :

Baldewijns E.
Beckers A.
Belmans J.
Capoen M.
Caudron J.
Chevalier P.
Colla M.
Coveliers H.
De Batselier N.
De Loor H.
Desseyne J.
De Weirdt P.
Dierickx L.
Dillen K.
Geens A.
Gryp E.
Knuts H.
Laridon A.
Leclercq J.
Lefeber O. (Mevr.)
Luyten W.
Matthys P.
Meytjens O.
Moens G.
Op 't Eynde A.
Pepermans J.
Sauwens J.
Schellens A.
Schiltz H.
Seeuws W.
Temmerman G.
Van Der Niepen P.
Van Durme W.
Van Elewyck J.
Vanhorenbeek L.
Van Ooteghem O.
Van Puymbroeck M. (Mevr.)
Van Steenkiste F.
Vanvelthoven L.
Vogels M. (Mevr.)
Willockx F.

Zich ONTHOUDEN hebben :

Galle M.
Tobback L.

Artikel 6 is aangenomen.

De leden die zich hebben onthouden, worden verzocht de redenen voor hun onthouding kenbaar te maken.

De heer L. Tobback : Mijnheer de Voorzitter, ik ben afgesproken met de heer Beysen.

De heer M. Galle : Mijnheer de Voorzitter, ik ben afgesproken met de heer Waltniel.

De Voorzitter : Op artikel 7 is er een amendement voorgesteld door de Vlaamse Executieve.

De leden die het amendement wensen aan te nemen, worden verzocht op te staan.

De tegenproef.

Het amendement is aangenomen.

Wij stemmen thans over artikel 7.

De leden die artikel 7 wensen aan te nemen, worden verzocht op te staan.

De tegenproef.

Artikel 7 is aangenomen.

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, de SP-fractie wenst zich bij deze stemming en ook bij de stemming over de artikelen, te onthouden. Hoe kunnen wij dat doen bij stemmingszittingen en opstaan ?

De Voorzitter : Dat wordt genoteerd, mijnheer Van Elewyck.

Op artikel 19 is er eveneens een amendement voorgesteld door de Vlaamse Executieve.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, wij aanvaarden dezelfde uitslag van de stemming als die betreffende artikel 7.

De Voorzitter : Dan is het amendement aangenomen.

Wij stemmen thans over artikel 19.

Mag de uitslag van de stemming bij artikel 7 ook gelden voor deze stemming ? (**Instemming**)

Artikel 19 is aangenomen.

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (**Ja**)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier de uitslag van de stemming voor de aangelegenheden bedoeld in Grondwetsartikel 59bis :

130 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
87 leden hebben ja geantwoord ;
17 leden hebben neen geantwoord ;
26 leden hebben zich onthouden.

Ziehier de uitslag van de stemming voor de aangelegenheden bedoeld in Grondwetsartikel 107quater :

128 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
85 leden hebben ja geantwoord ;
17 leden hebben neen geantwoord ;
26 leden hebben zich onthouden.

Ik kondig hiermede de uitslag van de stemming aan.

JA hebben geantwoord :

Akkermans P.
Ansoms J.
Bascour J.
Beerden G.
Bosmans F.
Bosmans J.
Bourgeois A.
Breyne P.
Buyse M. (Mevr.)
Cauwenberghs F.
Chabert J.
Cortois W.
De Clercq C.
Decoster M.
De Groot E.
De Keersmaecker P.
De Loore-Raeymaekers J.
Demeester-De Meyer W.
Deneir A.

Voorzitter

Denys A.
Depré J.
Deprez P.
De Roo J.
De Seranno J.
Desutter M.
Devolder J.
Dewael P.
Dhoore L.
Didden M.
Diegenant A.
Dupré J.
Flamant E.
Geens G.
Ghesquière F.
Grootjans F.
Hermans P.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Laverge J.
Lenaerts L.
Lenssens J.
Marchand C.
Merckx-Van Goye T.
Moors C.
Neyts-Uyttebroeck A.M.
Olivier M.
Ottenbourgh Y.
Panneels-Van Baelen M.
Pede J.
Peetermans E.
Peeters R.
Piot F.
Smitt C. (Mevr.)
Sprockeels G.
Steverlynck A.
Steyaert R. (Mevr.)
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Tant P.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Uyttendaele R.
Vandebosch E.
Van den Brande L.
Van den Broeck O.
Vanderborgh F.
Vandermarliere J.
Vandermeulen P.
Vandersmissen E.
Van de Velde L.
Van Eetvelt V.
Vangronsveld A.
Vanhaverbeke A.
Van Hecke J.
Van houtte M.
Vankeirsbilck E.
Van Nevel A.
Vannieuwenhuyze R.

Van Parys T.
Van Rompaey H.
Van Rompaey R.
Van Rompuy E.
Van Wambeke H.
Verberckmoes F.
Verhaegen G.
Vermeiren F.
Willems G.
Windels R.

NEEN hebben geantwoord :

Belmans J.
Capoen M.
Caudron J.
Coveliers H.
Desseyn J.
Dillen K.
Geens A.
Gryp E.
Luyten W.
Meyntjens O.
Pepermans J.
Sauwens J.
Schiltz H.
Vanhorenbeek L.
Van Ooteghem O.
Van Steenkiste F.
Vogels M. (Mevr.)

Zich ONTHOUDEN hebben :

Baldewijns E.
Beckers A.
Chevalier P.
Colla M.
De Batselier N.
De Loor H.
De Weirdt P.
Dierickx L.
Galle M.
Knuts H.
Laridon A.
Leclercq J.
Lefeber O. (Mevr.)
Matthys P.
Moens G.
Op 't Eynde A.
Schellens A.
Seeuws W.
Temmerman G.
Tobback L.
Van Der Niepen P.
Van Durme W.
Van Elewyck J.
Van Puymbroeck M. (Mevr.)
Vanvelthoven L.
Willockx F.

Dientengevolge neemt de Raad het

ontwerp van decreet aan ; het zal aan de Vlaamse Executieve ter bekrachtiging worden overgezonden.

ONTWERP VAN DECREET houdende wijziging van het decreet van 24 januari 1985 houdende instelling van een Investeringsfonds ter verdeling van de subsidies voor bepaalde werken, leveringen en diensten die in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de gemeenten worden uitgevoerd
— 52 (19851986) — Nrs. 1 en 2

Aangehouden stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de aangehouden stemming over artikel 2 en het amendement op dit artikel van het ontwerp van decreet houdende wijziging van het decreet van 24 januari 1985 houdende instelling van een Investeringsfonds ter verdeling van de subsidies, voor bepaalde werken, leveringen en diensten die in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de gemeenten worden uitgevoerd.

Wij stemmen eerst over het amendement van de heren Temmerman en De Loor op artikel 2.

Minister J. Pede : Mijnheer de Voorzitter, om de reden die ik tijdens de bespreking heb uiteengezet, vraag ik de verwerping van dit amendement.

De Voorzitter : De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, om dezelfde reden vragen wij de Vlaamse Raad om het amendement goed te keuren. **(Gelach)**

De Voorzitter : De hoofdelijke stemming wordt gevraagd.

Wij gaan over tot de hoofdelijke stemming over het amendement van de heren Temmerman en De Loor.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? **(Ja)**

Voorzitter

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

126 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;

41 leden hebben ja geantwoord ;

83 leden hebben neen geantwoord ;

2 leden hebben zich onthouden.

Ik kondig hiermede de uitslag van de stemming aan.

JA hebben geantwoord :

Baldewijns E.

Beckers A.

Belmans J.

Capoen M.

Caudron J.

Chevalier P.

Colla M.

Coveliers H.

De Batselier N.

De Keersmaeker P.

De Loor H.

Desseyen J.

De Weirdt P.

Dierickx L.

Geens A.

Gryp E.

Knuts H.

Laridon A.

Leclercq J.

Lefeber O. (Mevr.)

Luyten W.

Matthys P.

Meyntjens O.

Moens G.

Op 't Eynde A.

Pepermans J.

Sauwens J.

Schellens A.

Schiltz H.

Seeuws W.

Temmerman G.

Van Der Niepen P.

Van Durme W.

Van Elewyck J.

Vanhorenbeek L.

Van Ooteghem O.

Van Puymbroeck M. (Mevr.)

Van Steenkiste F.

Vanvelthoven L.

Vogels M. (Mevr.)

Willockx F.

NEEN hebben geantwoord :

Akkermans P.

Ansoms J.

Bascour J.

Beerden G.

Bosmans F.

Bosmans J.

Bourgeois A.

Breyne P.

Buchmann J.

Buyse M. (Mevr.)

Cauwenberghs F.

Chabert J.

Cortois W.

De Clercq C.

Decoster M.

De Groot E.

De Loore-Raeymaekers J.

Demeester-De Meyer W.

Deinir A.

Denys A.

Depré J.

Deprez P.

De Roo J.

De Seranno J.

Desutter M.

Devolder J.

Dewael P.

Dhoore L.

Didden M.

Diegenant A.

Dupré J.

Flamant E.

Geens G.

Ghesquière F.

Grootjans F.

Hermans P.

Kelchtermans L.

Kelchtermans T.

Laverge J.

Lenaerts L.

Lenssens J.

Marchand C.

Merckx-Van Goey T.

Olivier M.

Ottenbourgh Y.

Panneels-Van Baelen M.

Pede J.

Peetermans E.

Peeters R.

Piot F.

Smitt C. (Mevr.)

Sprockeels G. .

Steverlynck A.

Suykerbuyk H.

Swaelen F.

Tant P.

Tyberghien-Vandenbussche M.

Uyttendaele R.

Vandebosch E.

Van den Brande L.

Van den Broeck O.

Vanderborgh F.

Vandermarliere J.

Vandermeulen P.

Vandersmissen E.

Van de Velde L.

Van Eetvelt V.

Vangronsveld A.

Vanhaverbeke A.

Van Hecke J.

Van houtte M.

Vankeirsbilck E.

Van Nevel A.

Van Parys T.

Van Rompaey H.

Van Rompaey R.

Van Rompuy E.

Van Wambeke H.

Verberckmoes F.

Verhaegen G.

Vermeiren F.

Willems G.

Windels R.

Zich ONTHOUDEN hebben :

Galle M.

Tobback L.

Het amendement is niet aangenomen.

Geen verdere opmerkingen meer ?

Dan is artikel 2 aangenomen.

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houdende wijziging van het decreet van 24 januari 1985 houdende instelling van een Investeringsfonds ter verdeling van de subsidies voor bepaalde werken, leveringen en diensten die in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de gemeenten worden uitgevoerd.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (**Ja**)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

121 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;

78 leden hebben ja geantwoord ;

41 leden hebben neen geantwoord ;

2 leden hebben zich onthouden.

Ik kondig hiermede de uitslag van de

Voorzitter

stemming aan.

JA hebben geantwoord :

Akkermans P.
Ansoms J.
Bascour J.
Beerden G.
Bosmans F.
Bosmans J.
Breyne P.
Buchmann J.
Buyse M. (Mevr.)
Cauwenberghs F.
Chabert J.
De Clercq C.
Decoster M.
De Groot E.
De Loore-Raeymaekers J.
Demeester-De Meyer W.
Deneir A.
Denys A.
Depré J.
Deprez P.
De Roo J.
Desutter M.
Devolder J.
Dhoore L.
Didden M.
Diegenant A.
Dupré J.
Flamant E.
Geens G.
Ghesquière F.
Grootjans F.
Hermans P.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Laverge J.
Lenaerts L.
Lenssens J.
Marchand C.
Merckx-Van Goey T.
Moors C.
Olivier M.
Ottenburgh Y.
Panneels-Van Baelen M.
Pede J.
Peetermans E.
Peeters R.
Piot F.
Smitt C. (Mevr.)
Sprockeels G.
Steverlynck A.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Tant P.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Uyttendaele R.
Vandebosch E.

Van den Brande L.
Van den Broeck O.
Vanderborcht F.
Vandermarliere J.
Vandermeulen P.
Van de Velde L.
Van Eetvelt V.
Vangronsveld A.
Vanhaverbeke A.
Van Hecke J.
Van houtte M.
Vankeirsbilck E.
Van Nevel A.
Vannieuwenhuyze R.
Van Parys T.
Van Rompaey H.
Van Rompaey R.
Van Wambeke H.
Verberckmoes F.
Verhaegen G.
Willems G.
Windels R.

NEEN hebben geantwoord :

Baldewijns E.
Beckers A.
Belmans J.
Capoen M.
Caudron J.
Chevalier P.
Colla M.
Coveliers H.
De Batselier N.
De Loor H.
Desseyn J.
De Weirdt P.
Dierickx L.
Dillen K.
Geens A.
Gryp E.
Knuts H.
Laridon A.
Leclercq J.
Lefeber O. (Mevr.)
Luyten W.
Matthys P.
Meyntjens O.
Moens G.
Op 't Eynde A.
Pepermans J.
Sauwens J.
Schellens A.
Schiltz H.
Seeuws W.
Temmerman G.
Van Der Niepen P.
Van Durme W.
Van Elewyck J.
Vanhorenbeek L.
Van Ooteghem O.

Van Puymbroeck M. (Mevr.)
Van Steenkiste F.
Vanvelthoven L.
Vogels M. (Mevr.)
Willockx F.

Zich ONTHOUDEN hebben :

Galle M.
Tobback L.

De leden die zich hebben onthouden, worden verzocht de redenen voor hun onthouding kenbaar te maken.

De heer M. Galle : Mijnheer de Voorzitter, ik bevind mij in een bijzondere situatie. Ik heb mij als het ware onthouden ten aanzien van dit ontwerp van decreet, dat tegen mijn eigen decreet, dat unaniem door de Vlaamse Raad werd goedgekeurd, ingaat. Ik onthoud mij omdat ik met de heer Walt Niel heb afgesproken, zoniet had ik vanzelfsprekend tegengestemd.

De Voorzitter : Dientengevolge neemt de Raad het ontwerp van decreet aan ; het zal aan de Vlaamse Executieve ter bekrachtiging worden overgezonden.

INTERPELLATIES (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer P. Chevalier tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over het gebruik van de BRT-dotatie

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Chevalier tot de heer Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over het gebruik van de BRT-dotatie.

Dames en heren, mag ik er u aan herinneren dat voor de interpellanten de spreektijd tot 15 minuten is beperkt en, dat na de interpellant, hoogstens vijf sprekers, gedurende vijf minuten, het woord mogen voeren.

De heer Chevalier heeft het woord.

De heer P. Chevalier (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Gemeenschapsminister, collega's, in het regeerprogramma van uw Vlaamse Regering wordt gesteld dat de

Chevalier

openbare omroep over de middelen zal beschikken om zijn gedifferentieerde opdracht volwaardig uit te voeren, zonder dat deze evenwel over een monopolie inzake omroep beschikt.

Dit houdt in — en ik citeer — „dat het privaaf initiatief de kans zal worden geboden om zich in de mediawereld te onwikkelen.” Verder — en dit is mijn laatste citaat ; ik heb inderdaad niet de bedoeling de ganse Regeringsverklaring voor te lezen — : „dat de BRT als public service over de nodige middelen zal beschikken.”

Ik veronderstel dat, wanneer u die term gebruikt en wanneer hij in de Regeringsverklaring is ingeschreven, dat u met „public service” wil zeggen dat onder meer een decent gebruik van de ter beschikking gestelde gemeenschapsmiddelen zal worden gemaakt, ook door de openbare omroep.

Het is geen geheim dat de BRT, als openbare omroep, regelmatig een beroep doet en deed op het privé-initiatief en op personen die tot de privé-sector behoren, dermate dat het aan bod komen van het privé-initiatief reeds in belangrijke mate werd verwezenlijkt.

Dat deze samenwerking gebeurt is op zichzelf niet erg. Het kan zijn dat de BRT, die een openbare instelling is en slecht een beperkt kader heeft, voor bepaalde opdrachten, die tot deze van de BRT behoren, een beroep moet doen op bepaalde personen, dit wegens hun ervaring of bekwaamheid.

Het is anders wanneer de BRT wèl over bekwame medewerkers beschikt, deze niet aanwendt en er de voorkeur aan geeft bepaalde opdrachten uit te besteden aan personen wier bekwaamheid eventueel kan worden betwijfeld. Dat is een persoonlijke appreciatie die de gemeenschap heel wat geld kost. Dit is onverantwoord omdat de BRT beschikt over mensen die gelijkwaardige produkties aankunnen.

Ik verklaar mij nader. Reeds gedurende een tiental jaren wordt een programma, „Première-Magazine”, gemaakt, geproduceerd, geregisseerd,

belicht en van klank voorzien door dezelfde figuur. Die figuur krijgt daarvoor een bedrag van ongeveer 7 miljoen frank, dat wordt aangerekend op de begroting kunstzaken van de BRT die, zoals u ongetwijfeld weet, 42 miljoen frank bedraagt. Die man krijgt ongeveer een zesde van de totale begroting.

Er rijzen een aantal vragen bij dit bedrag. Krijgen wij er veel programma's voor ? Dat is niet het geval : tien programma's zodat elk programma approximatief 700.000 frank kost. Wordt er veel tewerkstelling geschapen ? Neen, de man is lichtman, regisseur, producer, interviewer ; hij heeft heel wat handigheden in zich verenigd. Moet hij buitengewone inspanningen leveren om dat programma te realiseren ? Neen, hij kan dat in een aantal dagen doen, tijdens filmfestivals zoals die van Deauville en Cannes. Moet hij misschien buitensporige uitgaven doen ? Ook hier is het antwoord negatief, al moet ik er onmiddellijk aan toevoegen dat blijkbaar niemand, behoudens misschien de administrateur-generaal van de BRT en naar ik hoop de Gemeenschapsminister, enig inzicht heeft in de totale en werkelijke kosten van dit programma. Men heeft naar mijn weten geen inzicht in de boekhouding, in de kostenstructuur. Men kent alleen de totale kosten : 6,8 miljoen frank of ongeveer 7 miljoen frank.

Wij kunnen proberen na te gaan wat het programma precies kost. Het wordt op een beperkt aantal plaatsen gemaakt. De meeste geïnterviewden stellen zich gratis ter beschikking van de man die ze gratis publiciteit bezorgt. Ook de filmfragmenten worden gratis geleverd. Er zijn dus bijna geen kosten, en ook de arbeidskost is heel miniem.

Een bepaald programma dat bestaat uit tien afleveringen, kost de gemeenschap 7 miljoen frank of 680.000 frank per aflevering terwijl vergelijkbare programma's zoals „Première” en „Première Extra”, voor 52 uitzendingen gemaakt door BRT-vakmensen 5 miljoen frank of nog geen 100.000 frank per aflevering aan de Gemeenschap kosten. Wij stellen een grote divergentie vast.

Waarom worden mensen in vast dienstverband op dergelijke manier achteruitgesteld ? Dat brengt frustraties teweeg.

Ik doe een suggestie. Wanneer de Minister van plan is om van de BRT een public service te maken met alle decentie en integriteit vanden, kan hij een einde maken aan dergelijke toestand en de kredieten die voor dit ene programma ter beschikking worden gesteld, overhevelen naar de programma's die door vaste medewerkers worden gemaakt. Doet hij dat, neemt hij de indruk weg dat op onbehoorlijke wijze wordt omgesprongen met gemeenschapsgeld.

Mijnheer de Minister, misschien zou het interessant zijn de leden van de Vlaamse Raad de nodige documenten te bezorgen zowel aangaande de kostenstructuur als wat het contract zelf betreft. U zou ook best eens nagaan of de normale administratieve procedures werden gevolgd zoals het hoort. Als jurist moet u dit niet moeilijk valen dit alles na te gaan.

Naar mijn informatie is dit zelfs geen alleenstaand geval en krijgt ook een andere firma niet alleen soortgelijke opdrachten van de BRT maar er wordt zelfs BRT-personeel ter beschikking gesteld. Mij werd inderdaad meegegeeld dat een bepaald realisator, vast benoemd bij de BRT, reeds één jaar in dienst is bij deze firma doch nog steeds betaald wordt door de Gemeenschap. Ik zal daar in een latere interpellatie op terugkomen.

Ik besluit. In een periode waarin de budgetten en kredieten die ter beschikking worden gesteld van de BRT op angstaanjagende wijze dalen, in een periode waarin de ambtenaren op de vingers worden gekeken om na te zien of ze de kredieten op behoorlijke wijze gebruiken, in een periode waarin de mensen de meeste moeilijkheden hebben om behoorlijke programma's te maken — van BRT-zijde werd bevestigd dat bepaalde programma's, die in twee- of driemaal worden uitgezonden, op slechts één enkele namiddag moeten worden opgenomen ; de toestand is onvoorstelbaar — in dergelijke periode moet worden aangetoond dat kredieten en dotatie worden gebruikt zoals het hoort.

Chevalier

Ik stel de Minister dan ook de vraag, waarop ik een concreet antwoord wens liefst met ja of neen, of hij vindt dat de BRT-dotatie hier goed wordt gebruikt of dat hij van oordeel is dat, om een gezegde van een lid van de Executieve te gebruiken, gemeenschapsgeld zo maar als een rijpe appel in de schoot van een bepaald privé-persoon moet vallen. **(Applaus bij de SP)**

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik wens even stil te staan bij het probleem aangehaald door collega Chevalier, dat complexer is dan hij het voorstelt : de vergelijking die hij maakt tussen de kostprijs van het programma „première-magazine” enerzijds en „première-extra” anderzijds, is bijzonder eenzijdig.

Collega Chevalier maakt in zijn uiteenzetting gewag van een kostprijs van circa 96.000 frank per uitzending voor het programma „première” en vergelijkt dit bedrag met de 680.000 frank die één uitzending van „première-magazine” kost.

Deze vergelijking loopt volledig mank daar bepaalde kostenfactoren worden verwaarloosd, namelijk :

1. de wedden van de BRT-personeelsleden die aan het programma „première” en „première-extra” meewerken ;
2. de kosten van de BRT-studio's en hun onderhoud ;
3. een gedeelte van de administratiekosten van de BRT ;
4. een gedeelte van de andere werkingskosten van de BRT.

Door het feit dat „première-magazine” geproduceerd wordt door een niet aan de BRT vast verbonden persoon en bijgevolg zijn programma kant en klaar aflevert zijn er geen bij komende kosten. Daar „première” en „première-extra” worden gemaakt binnen de muren van de BRT moeten de voornoemde kosten evenwel in rekening

worden gebracht.

Dit betekent in concreto dat de gegeven kostprijsberekening van collega Chevalier een netto-kostprijs is, terwijl uiteraard alleen een bruto-kostprijsberekening, waarbij alle kosten worden ingecalculeerd relevant is.

Zo heeft de financiële dienst van de BRT de werkelijke kosten berekend en komt tot de vaststelling dat één minuut TV-produktie van „première-magazine” slechts 13.197 frank kost, terwijl dezelfde minuut voor „première” en „première-extra” 24.000 frank kost.

Deze studie werd uitgevoerd in unanieme opdracht van de Raad van Bestuur van de BRT.

Ik stel dus vast dat een programma gemaakt door een freelance medewerker in samenwerking met private organismen bijna de helft goedkoper is dan programma's gemaakt binnen de BRT.

Een programma daarenboven waarvan iedereen moet getuigen dat het creatiever en origineler is — dit is natuurlijk een persoonlijke appreciatie — aangezien alle interviews die worden gemaakt voor „première-magazine” ter plaatse zijn opgenomen, terwijl deze van „première” en „première-extra” meestal geïmporteerd zijn uit het buitenland, voornamelijk uit Amerika, en in een ware „play-back-styl” van eigen stemgeluid worden voorzien. Dat de originaliteit en creativiteit van „première-magazine” wordt gewaardeerd blijkt ook uit de kijkdichtheidscijfers die driemaal zo hoog zijn dan deze van de produkties gemaakt binnen de BRT.

Bijgevolg, mijnheer de Minister, verzoek ik u de vraag van de heer Chevalier te mogen omkeren, namelijk is het niet noodzakelijk dat de aan de BRT toebehorende middelen op behoorlijk ke wijze worden aangewend door meer programma's te laten maken door goede free-lance medewerkers.

Uit dit voorbeeld leren we nogmaals dat op deze wijze kwaliteitsprogramma's kunnen gemaakt worden met veel beperktere middelen.

Ik zou de heer Chevalier ook willen verzoeken in het vervolg geen appelen met citroenen te vergelijken daar dit bij de meeste mensen een bittere smaak achterlaat.

De Voorzitter : Minister Dewael heeft het woord.

Minister P. Dewael (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, zoals de geachte interpellant het zelf terecht heeft gesteld is het goed dat de politiek en de politici zich niet bemoeien met de inhoud van de programma's die door de openbare omroep worden verzorgd. Vanuit die door ons allen gedeelde bekommernis verwondert de inhoud van deze interpellatie mij toch wel enigszins. Ze gaat immers over de appreciatie van een bepaald programma. Het feit dat de voogdijminister via zijn Regeringscommissie eventueel had tussenbeide kunnen komen omdat een bepaald programma te veel zou kosten, doet niets ter zake. De beoordeling van een kostprijs houdt immers impliciet ook een appreciatie in van het programma zelf.

Dit gezegd zijnde wil ik ten gronde antwoorden door te stellen dat naar mijn mening de omroep er goed zou aan doen samenwerkingsverbanden met de privé-sector op te zetten, systeem dat bij het begin van de televisie veelvuldig bestond, maar intussen werd afgebouwd. De BRT-TV heeft inderdaad een traditie van samenwerking met de privé-sector. Reeksen als „Ten Huize van...” zijn erg gewaardeerde programma's geweest die nooit adequaat vervangen zijn geworden. Zij hebben, in mijn ogen althans, een leemte achtergelaten. Zij hebben ook aangetoond dat de openbare omroep en het privé-initiatief aanvullend kunnen samenwerken tot nut van de kijker.

„Première-Magazine” is een voorbeeld van een reeds lang bestaande particuliere inbreng. De producent beschikt over introducties in de filmwereld die het mogelijk hebben gemaakt topvedetten zoals Cathérine Deneuve, Yves Montant en dergelijke meer, zonder bij komende honoraria — meestal onbetaald — op het scherm te brengen. „Première-extra” dat door de BRT zelf wordt geproduceerd,

Dewael

dient in grote mate een beroep te doen op interviews, fragmenten en reportages die gratis worden aangeboden door de Amerikaanse filmindustrie maar die natuurlijk niet op dezelfde manier inspelen op het Vlaamse kijkpubliek. Beide programma's vallen onder de TV-directie Cultuur.

Uit een kostprijsberekening — en hier moet ik de heer Denys bijtreden — in september 1985 uitgevoerd per TV-directie, blijkt dat de gemiddelde kostprijs per uur uitzending in de sector „Cultuur” precies 1.499.000 frank bedraagt. Bij de opsplitsing van dit bedrag blijkt dat 40 procent daarvan rechtstreeks voor het geproduceerde programma werden gemaakt en dat 60 procent indirecte kosten zijn, namelijk toeslagen voor personeel en financiële diensten, voor technische diensten voor afschrijving van materiaal en dergelijke meer. Hieruit blijkt reeds dat de vergelijking van de geachte interpellant, in de aanhef van zijn betoog, in feite mank loopt, omdat ook rekening moet worden gehouden met de indirecte kosten. Als men dat berekent per uur uitzending, dan komt men aan 606.000 frank directe kosten en 893.000 frank indirecte kosten. In totaal geeft ons dit het reeds geciteerde cijfer van 1.499.000 frank per uur. Welnu, de aanmaak van 10 door de heer Lommé gemaakte programma's „première-magazine” van elk 40 minuten kost 6.836.768 frank om precies te zijn, want u hebt mij cijfers gevraagd, omgerekend per uur uitzending is dat 1.029.000 frank. Het verschil tussen de gemiddelde kostprijs van een uur televisie in de sector „Cultuur” en „Première-Magazine” bedraagt dus 470.000 frank. Uit hetgeen door de interpellant naar voren is gebracht, blijkt duidelijk dat de in een privé-bedrijf geproduceerde programma's, welke kant en klaar bij de televisie worden afgeleverd, per uur minder kosten dan de gemiddelde totale kostprijs van de door de BRT zelf gemaakte programma's in de sector cultuur.

Ik herhaal dat het niet opgaat, zeker niet vanop deze tribune, over de programma's van de BRT te redetwisten. Het is trouwens de door deze Raad

aangestelde Raad van Beheer van de BRT die hieromtrent over de volheid van bevoegdheid beschikt. Ik meen dat men er goed zou aan doen om de twisten die ter zake tussen de hoge ambtenaren van de BRT hebben plaats gehad in nasleep van de Raad van Beheer, hier vanop deze tribune niet over te doen. Ik weiger dan ook — en daarmee wil ik besluiten — in te gaan op de vraag van de interpellant ertoe strekkende van mij te vernemen of ik die gelden goed of slecht besteed acht. Dit komt mij als Gemeenschapsminister van Cultuur niet toe omdat, wanneer men zegt dat de kostprijs overdreven is, zulks inhoudt dat ik een appreciatie geef over de inhoud van de programma's, en dit mag ik niet.

De heer W. Luyten : Wat moeten de leden van Agaley en van het Vlaams Blok doen, vermits zij niet in de Raad van Beheer zetelen ?

De Voorzitter : De heer Chevalier heeft het woord.

De heer P. Chevalier (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, wij hebben blijkbaar dezelfde intentie te verdedigen. Ik stel vast dat de heer Denys over cijfers beschikt, die ik jammer genoeg niet heb, en blijkbaar niet aan de leden van de oppositie worden medege-deeld. Uit de door u geciteerde cijfers blijkt dat u spreekt over de berekening van de kostprijs van het programma „première” en „première-extra”, maar u zwijgt over de kostprijs van het programma „première-magazine”, waarover het in feite gaat. Men weet wat de programma's „première” en „première-extra” kosten en in de kostprijs is alles vervat, zowel de directiekosten als de produktiekosten, de afschrijvingen en dergelijke meer. Over „première-magazine” zwijgt men in alle talen. Het zou mij interesseren van deze cijfers kennis te nemen.

Wat betreft de kijkcijfers, weet u zo goed als ikzelf dat zij manipuleerbaar zijn. „Première-magazine” wordt bij voorbeeld op een beter uur uitgezonden dan „première” en „première-extra”.

Mijnheer Denys, wat ten slotte uw vergelijking betreft tussen appels en

citroenen, weet ik niet of men vanop de tribune letterlijk krantenartikels moet citeren, in casu „Het Laatste Nieuws” ; in ieder geval — en om in dezelfde sfeer te blijven — zijn uw „blauwe druiven” nog niet rijp.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van mevrouw M. Vogels tot mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg, over de inspectie en het toezicht met betrekking tot erkende jeugdin- stellingen

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Vogels tot mevrouw Steyaert, Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg, over de inspectie en het toezicht met betrekking tot erkende jeugdin- stellingen.

Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw M. Vogels (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de Minister, mijnheer de Minister, geachte collega's, in de loop van de jaren zeventig werden wij meermaals via de pers geconfronteerd met kleinere en grotere mistoestanden in de wereld van de instellingen voor bijzondere jeugdzorg. De laatste jaren verdwenen deze dossiers uit de pers en men zou hieruit kunnen concluderen dat het destijds om uitwassen ging van een systeem dat intussen is gesa- neerd. Ik vrees echter dat ik hierbij het tegengestelde moet bewijzen en geloven. Immers, in december laatst- leden werden wij geconfronteerd met een nieuw instellingsschandaal. Dit- maal ging het om „Jeugdooise”, een in- stelling uit het Levensse. De toestan- den die men daar aantreft, zijn van die aard dat geen buitenstaander gelooft dat zoiets nog mogelijk is anno 1985. Nochtans bestaat er een koninklijk besluit van november 1974 dat de erkenningsvoorwaarden voor instellin- gen regelt, het kader schetst en de nor- men bepaalt waarbinnen de instelling en de opvoeding van de toevertrouw- de kinderen moeten worden georgani-

Vogels

seerd. Er bestaat ook de inspectie van de dienst jeugdbescherming, die moet toezien op de naleving van deze normen. Dat dit alles geen garantie blijkt opdat alles foutloos zal verlopen bewijst „Jeugdoase”. Ik zou van de gelegenheid gebruik willen maken om een paar voorbeelden aan te halen en aldus aan te tonen op welke flagrante manier de normen, die in een koninklijk besluit werden bepaald, in het geval „Jeugdoase” werden overtreden. Artikel 13 bepaalt dat de lokalen gezellig en aangepast moeten zijn aan de opvoedingsdoeleinden en artikel 17 dat alle lokalen moeten worden verlucht. In „Jeugdoase” is het zo dat de meeste kinderen, behalve de oudsten, in een soort kelderverdieping leven zonder direct daglicht. De vier groepen beschikken elk over een ruimte die in feite veel te klein is en veel te weinig bewegingsruimte toelaat aan de kinderen die ze moeten opvangen. In één van de lokalen is het zelfs zo dat de afvoerbuis er uitgeeft, dat het er constant stinkt en duf ruikt. Veel kinderen klagen dan ook over hoofdpijn en meer kinderen dan normaal moeten een bril dragen vanwege het constant leven met kunstlicht.

Nog schrijnender allicht is de overtreding van artikel 41 van hetzelfde koninklijk besluit. Dit artikel bepaalt dat de nodige schikkingen dienen getroffen om bij toepassing van artikel 76 van de wet op de jeugdbescherming de minderjarigen de gelegenheid te geven hun morele vorming te verdiepen en hun eventuele godsdienst te beoefenen volgens de voorschriften en de verplichtingen ervan en dit overeenkomstig de inlichtingen die in het dossier van de minderjarigen zijn opgenomen. Wat zien we in dit verband in „Jeugdoase”? Jarenlang werd de sfeer en de mentaliteit in „Jeugdoase” beoedeld door de aanwezigheid van een extreem-katholieke sekte, met name de sekte van Theunis. Verschillende personeelsleden, waaronder de directie zelf, waren lid van deze sekte. Tot vóór enkele jaren kwamen de sekteleiden wekelijks bijeen in „Jeugdoase”. Dat betekent dat 's zondags de kinderen van 12.30 uur tot 14.30 uur de tuin en de refter moesten afstaan, zich in de kelder moesten te-

rugtrekken en zich niet mochten laten zien. Sekteleider Theunis had zelfs een eigen kamer in de instelling en ontving daar de kinderen om hen te zegenen, alhoewel hij niet eens een priester was. Onder zware druk van omwonenden en naar aanleiding van een gerechtelijk onderzoek tegen de sekteleiden is de sekte zelf uit de instelling verdwenen maar de mentaliteit die zij er achterliet spreekt nog boekdelen. Ze zijn het opvoedingskader tot op heden blijven bepalen op alle vlakken. Een paar voorbeelden daarvan.

Mens en maatschappijbeeld : in „Jeugdoase” werd de kinderen constant wijsgemaakt dat gastarbeiders en vreemdelingen weg moeten, dat ze werklozen tegen de muur moesten zetten, alhoewel wij weten dat de meeste instellingsjongeren achteraf vaak met werkloosheid worden geconfronteerd ; legerdienst is in „Jeugdoase” een plicht en afgekeurd worden een schande. Dat was de moraal die men in „Jeugdoase” verkondigde. Het ging zelfs zover dat wanneer tijdens een week van het Pausbezoek bepaalde kinderen de Paus in Leuven wilden zien, dit niet mocht omdat de Paus een Pool was en dus een communist.

Ook op het vlak van de hygiëne en de seksuele opvoeding speelden de sekte-ideeën. De kinderen kregen tweemaal per week proper ondergoed, niet meer. Buiten het wassen van handen en aangezicht mochten zij zich niet wassen omdat dit onzedelijk is. Zich eenmaal per week volledig wassen is ruimschoots voldoende, ook als je bedplast of je maandstonden hebt.

Op het vlak van de medische begeleiding was het zo mogelijk nog schandaliger. De mening van de directie ten opzichte van alle kwalen was eenvoudig. Wanneer een kind koorts heeft of pijn dan is het de duivel die eruit komt. De medische wereld bestaat uit kwakzalvers en de beste remedie tegen elke kwaal is in bed blijven zonder eten. Illustraties van medische verwaarlozing zijn dan ook legio.

Eén van de kinderen bleek bij een recent onderzoek voor dertig procent doof te zijn. De arts merkte verschillende littekens op in het oor ten-

gevolge van niet of slecht verzorgde oorontstekingen.

Schandaliger nog is het verhaal van de jongste bewoner van „Jeugdoase”. De jongste bewoner werd vaak aan zijn lot overgelaten en bovendien is hij misgroeid omdat zijn linker lichaams helft niet meegroeit. Pas na lang aandringen werd hij naar het ziekenhuis gebracht. Het bleek absoluut noodzakelijk dat hij een speciaal schoentje zou dragen. Terug in „Jeugdoase” gebeurde er echter niets vermits men vermoedde dat de kleine zou worden overgeplaatst naar een pleeggezin en het dus toch maar kosten op het sterf huis waren. De jongen is nog maandenlang in „Jeugdoase” gebleven, begon op de duur overal tegen te lopen en kreeg evenwichtsstoornissen.

Deze toestand was anno 1985 mogelijk in „Jeugdoase”. Nochtans wordt in het koninklijk besluit van november 1974 ondubbelzinnig bepaald dat de directie van de inrichting moet waken over de naleving van de medische voorschriften.

Tot daar enkele voorbeelden van de situatie in „Jeugdoase”. Dan heb ik het nog niet gehad over school- of beroepsoriëntering, het geknoei met zakgeld, het laten werken van kinderen in privé-woningen van opvoeders, seksueel misbruik, onverantwoorde straffen en lijfstraffen.

Tegen de achtergrond van deze schets zou ik u graag de vraag stellen, mevrouw de Minister, hoe het mogelijk is dat een dergelijke situatie jarenlang kan blijven bestaan zonder dat daarvan ooit melding is gemaakt door de inspectie van de Dienst Jeugdbescherming.

In verband met seksueel misbruik startte tegen een bepaalde nachtwaker een gerechtelijk onderzoek. De Inspectie Jeugdbescherming werd hiervan op de hoogte gebracht, zoals normaal in dergelijke gevallen gebeurt. Op herhaalde vraag van de actiegroep die bezig was met het dossier van „Jeugdoase” werd steeds geantwoord dat er geen inspectie kon gebeuren omwille van een administratieve afspraak die bepaalt dat zolang een gerechtelijk onderzoek loopt er ook geen inspectie kan zijn. Dan rijst

Vogels

bij mij de vraag van waar die vrij bizarre „administratieve afspraak” komt. Het gerechtelijk onderzoek richt zich immers op strafbare feiten, gepleegd in hoofde van bepaalde personen, terwijl de Inspectie Jeugdbescherming zich richt op een opvoedkundig klimaat in zijn globaliteit. Beide onderzoeken zouden dan ook als elkaar aanvullend moeten geschieden.

Ik wil van deze interpellatie gebruik maken om de zaak iets ruimer te stellen dan wat betreft „Jeugdoase”. Het is duidelijk dat „Jeugdoase” een flagrant voorbeeld is, maar zeker geen alleenstaand geval.

Naar aanleiding van de publikatie van het dossier „Jeugdoase” in de pers en nadat Pano hieraan een deel van zijn uitzending wijdde, kwamen bij de actiegroep niet minder dan driehonderd reacties binnen, vele van verbolgen kijkers of lezers, maar ook enorm veel brieven met nieuwe aanklachten en instellingservaringen. Hieruit wil ik enkele fragmenten voorlezen.

In een bepaalde brief schrijft iemand : „Vanaf mijn tweede jaar ben ik in een instelling terechtgekomen. Op 18-jarige leeftijd had ik reeds 42 instellingen, opvangtehuizen en pleeggezinnen achter de rug. Veel van de fragmenten die u toonde kwamen mij heel bekend voor, ook al heb ik niet in die instelling gezeten. Het is wel raar dat dit allemaal zomaar gebeurt zonder dat er een haan naar kraait, buiten de kinderen zelf dan, maar die gelooft men meestal toch niet. U hebt in uw programma nog niet de helft laten zien van wat er werkelijk gebeurt.”

Ook kwam ons een brief in handen van iemand die sinds 1963 voogd is over meerdere gerechtskinderen en die ons liet weten dat er wel enkele zeer goede instellingen zijn, maar dat in de meeste instellingen de toestand erbarmelijk is. Hij vraagt zich af hoe het bij voorbeeld te verklaren is dat het ene kind op zijn 21ste jaar over een spaarboekje van plus minus 250.000 frank beschikt en het andere kind niets heeft. Ook stelde hij vast dat men bij de geringste moeilijkheden de kinderen van de ene instelling naar de andere overplaatst. De brief-

schrijver geeft verder nog een lijst van allerlei aanklachten waar hij zelf alle ondervinding van heeft.

Ten slotte is er nog een getuigenis van iemand die van zijn 5de tot zijn 14de jaar in een instelling heeft gezeten en die het volgende zegt : „Diverse zaken die bij „Jeugdoase” gebeuren, gebeuren daar ook. Zo heb ik dikwijls een hele avond op mijn knieën moeten zitten in het midden van de speelzaal met mijn handen op mijn hoofd. De enige reden was : babbelen in de rij die van de eetzaal kwam. Dezelfde persoon schrijft verder dat een bepaalde opvoeder de kinderen regelmatig met het hoofd tegen de muur sloeg en als middel tegen bedplassen de kinderen lange tijd met het hoofd onder water hield.

Volgens mij moet er veel meer controle komen en die moet efficiënt zijn. Zolang er geen echte controle is en men de kinderen in kwestie niet gelooft, zal aan de toestanden die momenteel in bepaalde instellingen bestaan niets veranderen.

Mevrouw de Minister, ik vind het schrijnend dat men met dergelijke

klachten enkel bij de pers terecht kan, die niets anders kan doen dan deze klachten gewoon opzijleggen bij de andere stapels brieven. Ik weet wel dat elke jongere die geplaatst wordt ten laste van de Dienst Jeugdbescherming, gevolgd wordt door een vaste afgevaardigde van de Sociale Dienst van de Jeugdrechtbank of het Jeugdbeschermingscomité. Maar u weet allicht net zo goed als ik dat deze mensen overbelast zijn, dat vaste afgevaardigden van de Jeugdrechtbank van Antwerpen tot 250 dossiers moeten volgen, zodat de begeleiding van de geplaatste kinderen zich beperkt tot een jaarlijks bezoek naar aanleiding van het feit dat het dossier opnieuw bij de Jeugdrechtbank wordt besproken.

De meeste kinderen of jongeren kennen hun vaste afgevaardigde niet eens, laat staan dat ze er een vertrouwensrelatie zouden mee hebben. Na een klein informatief onderzoek bleek dat slechts één op tien jongeren weet wat precies de taak van die vaste afgevaardigde is. De meeste zien deze als een verlengstuk van de instelling of van de jeugdrechter. Al deze elemen-

Inzake bijzondere jeugdbijstand, zo stelt mevrouw R. Steyaert (CVP), Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg, moet de kwaliteit van het pedagogisch aanbod centraal staan

Vogels

ten wijzen erop dat er een absolute noodzaak aan een degelijke inspectie is. Meer algemeen had ik u dan ook graag volgende vragen gesteld.

Hoe verloopt momenteel de inspectie in de instellingen? Hoe dikwijls wordt er geïnspecteerd? Gebeuren inspectiebezoeken onaangekondigd? Wat wordt precies geïnspecteerd? Wordt er met de kinderen gesproken? Zijn de inspectiediensten toegankelijk voor derden? Wie kan een inspectiebezoek vragen: ouders, kinderen, vaste afgevaardigden? Welke opvolging wordt aan de inspectieverslagen gegeven? Is er in sanctiemogelijkheden voorzien en, zo ja, worden deze toegepast?

Mevrouw de Minister, ik zou willen eindigen met te zeggen dat ik veel waardering heb voor het beleid dat u de voorbije 4 jaar gevoerd heeft in de sector Jeugdbescherming. U is er ondanks de erg geringe bewegingsruimte die u had — ik denk aan de dominante positie van de residentiële instellingen en het bevoegdheidsconflict met de nationale Minister van Justitie — in geslaagd toch een aanzet te maken voor een andere kleinschalige en ambulante opvang binnen de jeugdbescherming.

De erkenning van de dagcentra voor schoolgaande jeugd en van de diensten voor begeleid wonen zijn een noodzakelijke aanvulling en een alternatief voor plaatsing. Helaas zijn deze initiatieven op dit ogenblik nog veel te weinig talrijk en is het aantal jongeren dat wordt opgevangen in de residentiële instellingen nog veruit het grootst.

Mevrouw de Minister, wanneer wij als samenleving menen dat bepaalde kinderen beter uit hun natuurlijk milieu worden onttrokken omdat zij daar in een gevaarsituatie verkeren en hen een alternatief opvoedingsmilieu moeten bieden in een instelling, dan dragen wij een enorm grote verantwoordelijkheid tegenover dit kind. Dan is het gewoon wraakroepend dat we het natuurlijk milieu van het kind omruilen voor een situatie als deze in „Jeugdooise”.

Ten slotte wens ik van u te vernemen

welke conclusies u uit dit voorval gaat trekken. Ik wens er de nadruk op te leggen dat ook kinderen en jongeren, de uiteindelijke instellingsbewoners zouden gehoord worden door uw inspectiediensten. (*Applaus bij Agalev*)

De Voorzitter : Minister Steyaert heeft het woord.

Minister R. Steyaert (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, graag wil ik ingaan op de zeer belangrijke vragen die mevrouw Vogels heeft gesteld in verband met de gesignaleerde mistoestanden in de inrichting „Jeugdooise” te Heverlee. Ik wil haar ook danken voor het woord van appreciatie dat zij heeft uitgesproken ten aanzien van het beleid dat ik sedert een viertal jaren op dit vlak mag voeren. Het is zeker mijn bekommernis, zoals de uwe, mevrouw Vogels, — ik meen dat wij mekaar daar ontmoeten — om de opvang van deze kinderen, die het soms vanaf hun geboorte zo moeilijk hebben gehad, op een pedagogisch verantwoorde manier te doen verlopen en om deze kinderen te helpen om in de toekomst als goede burgers in onze samenleving te kunnen fungeren.

Maar vooraleer in te gaan op de concrete vragen, is het goed even voor de Vlaamse Raad de procedures toe te lichten die in de jeugdbescherming tot op heden van kracht zijn.

Tot op dit ogenblik functioneert heel de sector jeugdbescherming nog steeds op basis van de wet van 8 april 1965. Het decreet inzake bijzondere jeugdbijstand, dat door de Vlaamse Raad op 27 juni 1985 werd goedgekeurd zal, bij de inwerkingtreding, een aantal nieuwe basisprincipes invoeren die onder meer het luik sociale bescherming en erkenning van voorzieningen ten gronde wijzigen. Voorlopig zijn het nog altijd de instrumenten uit de wet van 8 april 1965, die voor de werking in de jeugdzorg bepalend zijn. Wanneer ik dit zeg, is dit geen kritiek op de wet van 8 april 1965. In die tijd was het een goede wet, maar de situaties zijn geëvolueerd en het is in mijn ogen — ik dacht ook in de uwe — nodig dat wij naar andere bepalingen toegaan.

Op basis dus van de wet van 8 april 1965 moeten wij vaststellen dat er diverse partners functioneren die een

belangrijke rol spelen. De eerste hiervan zijn de plaatsende instanties, met name de jeugdrechtbanken, die autonoom beslissen, de jeugdbeschermingscomités die beslissen na akkoord van de ouders en in bepaalde gevallen zijn ook de OCMW's plaatsende instanties. Ten tweede, zijn er een aantal voorzieningen en pleeggezinnen die minderjarigen opnemen en/of begeleiden.

Ten slotte is er de Vlaamse Gemeenschap, die de instellingen erkent en subsidieert.

De plaatsende instanties vervullen in het geheel van de huidige jeugdbescherming een centrale rol: niet alleen beslissen zij over de vorm van hulpverlening die aan minderjarigen en eventueel aan hun gezinnen zal worden gegeven, maar bepalen zij ook door wie, en waar, een minderjarige zal worden geholpen. Om het duidelijk te stellen, het zijn de plaatsende instanties en hun respectieve sociale diensten die de keuze maken van een bepaalde inrichting voor een bepaalde minderjarige. Zij zijn dus bij machte om bij die keuze rekening te houden met de kwaliteit van de voorziening. Bovendien zijn de plaatsende instanties ook gehouden om de maatregel getroffen ten aanzien van een bepaalde minderjarige op te volgen en het effect van de plaatsing te evalueren.

De overheid, die instellingen inspecteert, in functie van erkenning en subsidiëring, doet dit op basis van de wet van 8 april 1965 en de daaruit voortvloeiende uitvoeringsbesluiten. Wij kunnen enkel vaststellen dat er in de uitvoeringsbesluiten prioritair aandacht werd gegeven aan de materiële infrastructuur van de voorzieningen, de diplomaveristen van het personeel en dat de pedagogische kwaliteit niet even uitdrukkelijk werd omschreven.

Daarom werden in het decreet inzake bijzondere jeugdbijstand van 27 juni jongstleden een aantal bepalingen opgenomen met de bedoeling het functioneren van voorzieningen reglementair te verbeteren en de erkenning afhankelijk te maken van een aantal minimumeisen inzake de kwaliteit van de hulpverlening.

Steyaert

Wat nu de precieze vragen betreft, die u heeft gesteld kan ik het volgende mededelen. Ten eerste, in het verband met de instelling „Jeugdooase” stelt zij de vraag hoe het mogelijk is dat de door haar omschreven situatie jaren kon blijven bestaan zonder dat daarvan ooit melding werd gemaakt door de inspectie van de Dienst voor Jeugdbescherming.

Met „dergelijke situatie” worden de omstandigheden bedoeld, zoals uiteengezet in het dossier „bijzondere jeugdzorg” en door u naar voren gebracht.

Zodra ik kennis kreeg van dit dossier liet ik navraag doen.

De aangehaalde feiten werden in ruime mate, zij het op een meer genuanceerde wijze, door de betrokken inspecteur vastgesteld en in zijn inspectieverslagen weergegeven.

Het gaat hier over vaststellingen en bedenkingen vanwege de inspecteur. Bij navraag ter staving van duidelijk geformuleerde klachten kon geen bevestiging vanwege minderjarigen, personeelsleden, vaste afgevaardigden bij de jeugdrechtbanken of magistraten belast met de jeugdbescherming bekomen worden.

De Dienst voor Jeugdbescherming heeft op eigen gezag gekozen voor de weg van overreding en geleidelijkheid, zoals blijkt uit het besluit van het inspectieverslag d.d. 26 oktober 1981, ik citeer : „... onze tussenkomsten hebben tot nadenken en bevraging geleid en de vrees voor intrekking der erkenning was niet gering... We ervaren veel goede wil bij leden van de VZW, directie en personeel... De instelling verdient respijt... We achten driemaandelijke bezoeken meer dan wenselijk”.

Uit de verslaggeving, gaande over de jaren 1981-1982, blijkt een evolutie in gunstige zin in het functioneren van de inrichting. Deze positieve kentering scheen zich door te zetten, zoals blijkt uit de inspectieverslagen van de volgende jaren, een heropflakking van religieuze activiteiten begin 1984 daargelaten. De aanvraag voor een

bijkomend huis voor 3 oudere minderjarigen en de aanvraag voor machtiging van begeleid zelfstandig wonen schenen te wijzen op luisterbereidheid en op een evolutie naar schaalverkleining.

Wat betreft het pedagogisch regime in de instelling werd dus in de periode 1981 tot 1984 een gunstige evolutie genoteerd. Het optreden van het parket in verband met eventuele strafbare feiten kwam dan ook voor de Dienst Jeugdbescherming eerder laattijdig en onverwachts over. Beide aspecten van het dossier dienen echter duidelijk onderscheiden te worden. Ik blijf bij de problemen van de inspectie door de Jeugdbescherming.

U vraagt hoe momenteel de inspectie in de instellingen verloopt. Het zou aanbeveling verdienen mochten alle tehuizen die minderjarigen opnemen in uitvoering van de wet van 8 april 1965 op de jeugdbescherming minstens 2 maal per jaar geïnspecteerd worden.

Het geringe aantal provinciale inspecteurs — 5 op de personeelsformatie voor het Vlaamse landsgedeelte — en de moeilijkheid om, bij bevordering of afvloeiing, in hun vervanging te voorzien, laat de Dienst voor Jeugdbescherming niet toe dit streefdoel te bereiken. Ik moge u laten opmerken dat alle voornoemde personeelsleden tot op dit ogenblik behoren tot het Ministerie van Justitie en van dit departement afhankelijk zijn ; dit terwijl de erkennende en subsidiërende overheid de Vlaamse Executieve is. De Vlaamse Executieve heeft geen enkele bevoegdheid om inspecteurs te benoemen, te vervangen of hun optreden statutair te ondersteunen.

Even richt ik mij nu tot u als nieuw lid van deze Vlaamse Raad om uw aandacht te vestigen op het feit dat ikzelf, de Vlaamse Executieve en de Vlaamse Raad maximale inspanningen hebben gedaan om deze op de kwaliteit van de zorg wegende bevoegdheids- onduidelijkheid te doorbreken. Het reeds geciteerde decreet is daar één voorbeeld van, de motie van de Vlaamse Raad naar aanleiding van het rapport van de commissie Rimanque „De commissie van advies over de persoonsgebonden aangelegenheden” is een tweede illustratie van deze bekommernis.

den” is een tweede illustratie van deze bekommernis.

Op het huidige ogenblik zijn er slechts 4 provinciale inspecteurs in dienst waarvan één partieel wordt belast met de inspectie van de Rijksgestichten voor observatie en opvoeding onder toezicht.

Benevens de inspectie van ongeveer 200 tehuizen moeten dezelfde ambtenaren de gezinsplaatsingen, zijnde circa 2.200 minderjarigen, eveneens volgen. Het is evident dat ook rekening moet gehouden worden met punctuele opdrachten die voorrang genieten en alzo de normale afwikkeling van het inspectieprogramma kunnen bemoeilijken. Ik kan hierbij bevestigen dat probleemvoorzieningen meer aandacht krijgen terwijl diegenen waarover geen bijzondere klachten geformuleerd worden één inspectiebezoek per jaar mogen verwachten, dat meestal onaangekondigd is.

Inderdaad, behoudens de gevallen waarin een inspectiebezoek moet aangekondigd worden omdat de aanwezigheid van de directie op een bepaalde datum is vereist — bij voorbeeld voor besprekingen — is het regel dat de inspecties onaangekondigd geschieden.

Benevens de formele inspecties van de punten waarop de erkenningswaarden slaan worden ook de pedagogische aspecten nagekeken, hiertoe behoren zeker de gesprekken met de geplaatste kinderen en met het personeel.

De taak van de inspecteur is geen eenvoudige opdracht.

Enerzijds moet hij zich van een bepaalde instelling een beeld vormen op basis van één of van een beperkt aantal momentopnamen. Grote mededeelzaamheid van alle betrokkenen is bij deze bezoeken dan ook niet vanzelfsprekend, zeker niet in een sterk hiërarchisch gestructureerde inrichting.

Anderzijds wijst de praktijk uit dat men zeer voorzichtig moet omspringen met de inlichtingen die men, afgaande op vermoedens, op dergelijke wijze bekomt. Ook voor valse be-

Steyaert

schuldigheden en vemeende tekortkomingen moet men zich hoeden terwijl het evenzeer gebeurt dat over ernstige feiten door alle betrokken partijen gezwegen wordt.

Het is eveneens reeds voorgekomen dat diegenen die klachten uitten deze achteraf weigerden te bevestigen of nadien een andere versie opdienden.

Het staat eenieder vrij zich met zijn klachten inzake het pedagogisch regime te wenden hetzij tot de Minister, hetzij tot de bevoegde administratie, waarvan de inspecteur deel uitmaakt. Klachten worden trouwens gevolgd door een inspectiebezoek. Daarenboven is iedere inspecteur wekelijks bereikbaar op zijn zitdag.

In overleg met de inspectiedienst wordt door de dienst erkenningen eventuele sanctionering voorgesteld aan de bevoegde Minister wanneer niet meer aan de erkenningsvoorwaarden wordt voldaan : artikel 68 van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming voorziet in aanmaning en mogelijke intrekking van de erkenning.

Daarnaast kunnen bepaalde feiten aan de gerechtelijke overheden worden medegedeeld en het wordt aan hun appreciatie overgelaten om te overwegen of het niet raadzaam zou zijn de aan de betrokken instelling toevertrouwde minderjarigen over te plaatsen naar een meer geschikt tehuis.

Intrekking van de erkenning en sluiting zijn uiteraard ultieme maatregelen.

Wat de „administratieve afspraak” betreft dat geen inspecties zouden worden gehouden tijdens een gerechtelijk onderzoek, moet ik bevestigen dat zulks tot hiertoe de regel was. De administratie was immers van oordeel dat eventuele administratieve ingrepen of sancties niet konden worden genomen zolang een gerechtelijk onderzoek aan de gang was en dat moest worden vermeden dat, in bepaalde aangelegenheden, de gerechtelijke instanties en de inspectiedienst tegen elkaar zouden worden uitgespeeld. Het werd tot hiertoe eveneens onge-

past gevonden dat beide autoriteiten nopens dezelfde feiten navraag en onderzoek zouden doen. De Dienst voor Jeugdbescherming werd wel door de parketten op de hoogte gehouden van de stand van zaken.

De Dienst voor Jeugdbescherming heeft, met instemming van mijn kabinet, hieromtrent zijn houding herzien ingevolge dit concrete dossier en voortaan zullen de inspecties, na overleg met het bevoegde parket, gewoon verder lopen of zelfs geïntensifieerd worden.

In het concrete geval van „Jeugdooase” zijn thans echter de hoofdverantwoordelijk van het toneel verdwenen en werd de leiding van de instelling toevertrouwd aan een orthopedagoog waarover, tot hier toe, met veel lof wordt gesproken.

Naar aanleiding van het meest recente inspectiebezoek van het hoofd van de dienst voor methodenstudie en inspectie en de provinciale inspecteur voor de regio, werd de nieuwe directeur gewezen op de nog bestaande tekortkomingen en werden klare en duidelijke afspraken gemaakt zowel omtrent materiële als omtrent pedagogische tekortkomingen.

Zo werd onder meer duidelijk gesteld dat de kelderruimten niet meer als leeflokalen mochten gebruikt worden en dat zo vlug mogelijk met de verhuis diende te worden gestart. Overeengekomen werd om zulks tijdens het krokusverlof te doen om de kinderen niet te storen tijdens de schoolperiode en ze actief te betrekken bij de inrichting van de lokalen.

Er werd aangedrongen op het terbeschikking stellen van voorhanden zijnde individuele kamertjes aan de oudere jongens en meisjes, op de herinrichting van de refter en van de slaapzalen.

De nieuwe directeur werd verzocht een meer open regime gericht op integratie in de maatschappij en bewuste opvoeding naar zelfstandigheid in te voeren. Hem werd gevraagd ten spoedigste een pedagogisch plan in te dienen dat met hem kritisch zal worden besproken.

Een maatschappelijk werker, voor de

contacten met de gezinnen, de scholen en de buitenwereld zal worden aangeworven alsmede een groepschef om de directeur bij te staan in de dagelijkse leiding.

De inspectiedienst heeft er tevens op gewezen dat de vroegere hoofdopvoeder alle contact met de kinderen dient ontzegd en heeft onder meer op zijn verwijdering uit de inrichting aangedrongen.

De inspectie zal de inrichting regelmatig controleren totdat alle gestelde voorwaarden zijn vervuld.

Ik zou het ten zeerste betreuren mocht deze negatieve ervaring met „Jeugdooase” een donkere schaduw werpen op de gehele sector waarin een groot aantal inrichtingen en personen met enorme inspanningen qua investering in tijd, materiële middelen en emotionele betrokkenheid het beste van zichzelf geven. Toch is het duidelijk dat de diverse partners ten aanzien van de slechtlopende voorzieningen hun verantwoordelijkheid moeten nemen. Ikzelf heb opdracht gegeven te onderzoeken op welke wijze de kwaliteit reglementair kan genormeerd worden. Ik herhaal nogmaals dat in de voorbereiding van de besluiten ingevolge het vorig jaar goedgekeurde decreet aan dit aspect van zaken een bijzondere zorg zal worden besteed. Deze norm zal aan de erkenning en de subsidiëring moeten gekoppeld worden. Tegelijkertijd zal dit voor de inspectie een meer duidelijk houvast betekenen om de instellingen op hun functioneren te onderzoeken en te evalueren ; het betekent meteen een grotere rechtszekerheid voor de voorzieningen die kandidaat zijn of willen meewerken aan de hulpverlening van minderjarigen in psyche-sociale moeilijkheden. Zonder afbreuk te doen aan hun autonomie blijft er echter een zeer belangrijke opdracht voor de plaatsende instanties : door hun plaatsingsbeleid kunnen zijn goedwerkende voorzieningen honoreren en minder goede en slecht functionerende inrichtingen desavouëren. Op hun medewerking doe ik al sinds een zekere tijd beroep en ik zal dat blijven doen.

Daarnaast wil ik erop wijzen dat ik bestendig aangedrongen heb op de over-

Steyaert

heveling van de administratie van de jeugdbescherming naar de gemeenschappen. Omtrent erkenning, subsidiëring en inspectie van private voorzieningen bestaat er inderdaad geen enkele betwisting inzake de bevoegdheid van de gemeenschappen. Een grotere eenheid van beleid zou door deze overheveling zeker bevorderd worden.

Ten slotte zal de inwerkingtreding van het decreet van 27 juni 1985 inzake bijzondere jeugdbijstand een fundamentele kentering voor de sector moeten betekenen. Dit is in elk geval mijn intentie. De bijzondere aandacht voor algemene preventie, de grotere betrokkenheid van ouders en minderjarigen en de sleutelrol van de bemiddelingscommissie moeten bijdragen tot een betere jeugdzorg. In de uitvoeringsbesluiten, die ik nu voorbereid, moet inzake erkenning en subsidiëring van voorzieningen de kwaliteit van het pedagogisch aanbod centraal staan en door de overheid mede ondersteund en bewaakt worden. Ik hoop dat ik hiermee aan uw bekommernis tegemoet gekomen ben.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Dames en heren, wij gaan nu over tot de laatste interpellatie vóór de onderbreking.

Interpellatie van de heer F. Willockx tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de wijze waarop twee betrekkingen van Inspecteur-generaal bij de Vlaamse Gemeenschap werden vacant verklaard en de duidelijke politieke bedoelingen die hieruit blijken

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Willockx tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de wijze waarop twee betrekkingen van Inspecteur-generaal

bij de Vlaamse Gemeenschap werden vacant verklaard en de duidelijke politieke bedoelingen die hieruit blijken.

De heer Willockx heeft het woord.

De heer F. Willockx (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, collega's, het thema van mijn interpellatie moet ons allen aanzetten tot enige schroom. Politisering van het openbaar ambt is inderdaad een zeer oude kwaal die de geloofwaardigheid van ons politiek bestel reeds vele jaren zwaar hypothekeert. Alle partijen die reeds aan het bewind waren, dragen hierin een collectieve verantwoordelijkheid.

De veelvuldige technieken van politisering moet ik hier niet opsommen. Klassiek zijn de bevorderingsronden met de dominantie van de fameuze Commissie-Dekens, nu de Commissie-Mangeleer genoemd. Daarnaast zijn er de zogeheten „eerste benoemingen”, waarvan er voorbeelden bij de vleet zijn. De „Goede Vrijdagbenoemingen” bij het Gebouwenfonds, bij de Lotto, bij CDASK, bij OVAM, bij de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij enzovoort zijn hiervan frappante voorbeelden. Van recentere makelij is een nieuwe vorm van politisering, met name de massale aanstellingen in het parallel circuit. Ik herinner mij zeer goed dat, toen de heer Defosset in 1977 op PTT kwam de hele CVP, met de Standaard op kop, moord en brand schreeuwden dat die Minister een aantal stagiairs had aangesteld van zijn strekking. Vandaag is politisering de regel geworden in de parallelle circuits en niemand schaamt zich daarover nog.

In mijn naïviteit dacht ik dat de oprichting van nieuwe regionale administraties een kans zou bieden om de goede voornemens die de Vlaamse Regering in haar beleidsnota's van 1982 en 1985 vooropstelde, namelijk dat zij zou afstappen van de politisering en objectieve vormen zou gebruiken, dat zij zou proberen van het oprichten van die regionale administratie gebruik te maken om het goede voorbeeld te geven, waar te maken. Niets is minder waar gebleken. De machtshonger van de PS in Wallonië en van de CVP in Vlaanderen was niet te stillen. Met medeplichtigheid van

PRL en PW deelden zij, nog meer dan in de nationale administratie, de lakens uit.

Zelfs het fameuze artikel 18, een uitzonderingsprocedure voor de parachutage van mensen „met bijzondere kundigheden die voor de dienstvereisten onontbeerlijk zijn”, werd van stal gehaald. Sedert 1948 was slechts met mondjesmaat van deze procedure gebruik gemaakt. Van 1971 tot 1982 zelfs helemaal niet. Van 1983 tot 1985 begon het in Wallonië artikels 18 te regenen, duidelijk ter omzeiling van koninklijk besluit nummer 103 van 20 december 1982 dat de eerste benoemingen halt had toegeroepen. In de Vlaamse administratie heeft men blijkbaar niet langer aan de verleiding van artikel 18 kunnen weerstaan.

Bij toeval kregen wij, aan de vooravond van de kerstvakantie, in het Belgisch Staatsblad van 21 december 1985, kennis van een oproep waarbij twee betrekkingen van Inspecteur-generaal bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap vacant werden verklaard.

Er werd sibillijns aangekondigd dat de Voorzitter van de Vlaamse Executieve een beroep wenst te doen op het fameuze artikel 18 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 betreffende het statuut van het Rij kspersoneel. Het gaat om twee betrekkingen van Inspecteur-generaal die deel uitmaken van de Administratie voor financiën en begroting van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Beide betrekkingen werden enkele maanden geleden vacant verklaard door een oproep tot de statutaire personeelsleden van het departement. Het is ondenkbaar dat er zich geen ambtenaren van de rangen 13 en 14 voor deze zeer belangrijke betrekkingen kandidaat zouden hebben gesteld.

De normale procedure voorziet dat de sollicitaties door de directieraad worden beoordeeld.

Nu kunnen er zich twee mogelijkheden voordoen. Ofwel is de directieraad van oordeel dat er kandidaten zijn die geschikt zijn voor het bekleden van deze posten. In dit geval vereist een objectief personeelsbeleid dat de best gerangschikte kandidaten

Willockx

worden benoemd. Indien dus valabele kandidaten door de directieraad voorgesteld zijn, moet geen beroep worden gedaan op artikel 18. Ofwel, en dat is de tweede mogelijkheid, kan de directieraad van mening zijn dat geen enkele kandidaat van het ganse departement van de Vlaamse Gemeenschap voldoende bekwaamheid heeft om dergelijk ambt te bekleden. In dit tweede onwaarschijnlijk geval gebiedt de logica dat het beroep op artikel 18 zo breed mogelijk zou zijn gesteld, opdat alle mogelijke geschikte kandidaten van alle mogelijke ministeriële departementen zich zouden kunnen kandidaatstellen.

Maar wat blijft nu uit de oproep in het Staatsblad? De kandidaten moeten tenminste 40 jaar oud zijn en de leeftijd van 55 jaar niet hebben bereikt. Dat is een heel merkwaardige voorwaarde. Alsof kandidaten van andere leeftijdscategorieën nog niet geschikt of niet meer geschikt zouden zijn voor een dergelijk ambt.

De kandidatuur moet binnen de 14 dagen worden ingediend. Dat vind ik heel erg en het typeert een beetje de beleidsmentaliteit van Minister Geens. Op 21 december immers, aan de vooravond van de Kerstvakantie, de zaterdag vóór Kerstmis, wordt veertien dagen tijd gegeven om de kandidaturen in te dienen. Dat is een goed gekozen datum om zo weinig mogelijk ambtenaren de kans te geven om kennis te nemen van het Staatsblad.

Dat zijn methodes „à la Geens”, de zaken regelend al mompelend doorheen het Staatsblad; dat is een duidelijke provocatie; ik noem dat een vals spel, machtshonger tot in het kwadraat.

„Mooier” wordt het daar waar gesteld wordt dat voor één van beide betrekkingen de kandidaten niet alleen ervaring moeten bezitten inzake begroting en comptabiliteit van openbare diensten, maar ook inzake aangelegenheden die tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest behoren, krachtens de artikelen 59bis en 107quater van de Grondwet en krachtens de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Eigenaardig hierbij is enerzijds vast te stellen dat de Voorzitter blijkbaar onder de enkele tijd geleden ingediende kandidaturen geen enkele ambtenaar heeft gevonden van de Vlaamse Gemeenschap die waardevol genoeg was om benoemd te worden (want anders zou geen beroep moeten gedaan worden op artikel 18) en anderzijds toch stelt dat de kandidaat niet alleen tot een bepaalde leeftijdscategorie moet behoren, maar dat hij ook, en dit is zeer belangrijk, de problematiek van het Vlaamse Gewest uitstekend moet kennen. Blijkbaar wil de Voorzitter dus niet weten van alle mogelijke bekwaame Vlaamse ambtenaren van de rangen 13 en 14 van alle mogelijke departementen, maar heeft hij reeds zeer duidelijk een kandidaat op het oog, die bij eliminatie van alle ambtenaren van het Vlaamse Ministerie, niemand anders kan zijn dan een kabinetsmedewerker. Wie anders dan een kabinetsmedewerker kan aan de voorwaarden, gesteld in de oproep, voldoen?

Voor de betrekking van Inspecteur-generaal bij het Openbaar Krediet is het al even mooi.

Ook die kandidaten moeten aan de leeftijdsvoorwaarde voldoen van ten minste 40 en ten hoogste 55 jaar.

De inschrijvingstermijn is eveneens beperkt tot de Kerstvakantie.

Daarnaast moeten de kandidaten, benevens kennis van Rijksbegroting en Rijkscomptabiliteit ook een hele boel weten:

— over het verlenen van waarborgen inzake kredieten;

— over het verlenen van steunmaatregelen van economische expansie en het beheer van dossiers van ondernemingen in moeilijkheden;

— ten slotte nog over preventief bedrijfsbeleid.

Deze laatste voorwaarde met betrekking tot het preventief bedrijfsbeleid is werkelijk „zeer selectief”, want bij mijn weten is met het preventief bedrijfsbeleid zelfs nog niet gestart in het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. De ambtenaar die hiervoor zal aangeduid worden is dus

„zeer beslagen” in dossiers die het Vlaamse Gewest tot nu toe nog niet behandelt. Dit is, mijnheer de Voorzitter, meer dan selectiviteit, het is exclusiviteit.

Mijnheer de Voorzitter, ik wil een laatste oproep tot u richten om vooralsnog van artikel 18 af te zien. U zal mij wellicht niet geloven, maar de petitieactie, georganiseerd door het personeel van uw administratie, en waarbij 500 handtekeningen werden verzameld, is spontaan gegroeid. Zij werd niet door mij geïnspireerd; ik heb daar eergisteren, per post, kennis van gekregen.

Mijnheer de Minister, dit is een spontane reactie van ambtenaren, die voor het grootste deel tot uw politieke strekking behoren en die terecht het gebruik van het artikel 18 voor deze twee functies als een kaakslag beschouwen. Daarom vraag ik u van artikel 18 af te zien.

Vervolgens, vraag ik u aan deze hypocrisie een einde te stellen. Indien u enigszins eerlijk wil zijn moet u de goegemeente niets wijsmaken, maar uw werkelijke bedoelingen in het Staatsblad kenbaar maken. U had bijvoorbeeld kunnen aankondigen dat Voorzitter Geens onder meer een medewerker van zijn kabinet wenste te benoemen en dat een andere voorwaarde is deel uitgemaakt te hebben van het kabinet van Minister Geens. Om alle geschikte medewerkers van uw kabinet uit te sluiten, had u er nog kunnen aan toevoegen dat de kabinetsmedewerker de naam moet dragen van een ex-doelwachter van de nationale voetbalploeg en dat hij ook rood- of rosharig moet zijn.

Dan had iedereen het geweten. Speel niet met de voeten van de goegemeente door op een zo hypocriete manier een publikatie in het Staatsblad te doen aan de vooravond van Kerstmis met de hoop dat zo weinig mogelijk mensen ze lezen, bovendien gecamoufleerd door een beroep te doen op het advies van de Vaste Wervingssecretaris die onder politieke druk wordt gezet en die — wellicht zal u het betreuren — naar alle waarschijnlijkheid de moed zal hebben om te bevestigen wat hij in het jaarverslag van het Vast Wervingssecretariaat over poli-

Willockx

tieke benoemingen en over artikel 18 heeft geschreven ten opzichte van wat in de Waalse administraties is gebeurd. (**Applaus bij de SP**)

De heer H. Schiltz : Benoeming bij keuze en bevordering bij keuze zijn schering en inslag, ook bij een gemeente die ik goed ken.

De heer J. Van Elewyck : U behoort tot de gemeenteraad en ik niet...

De heer H. Schiltz : Sedert 25 jaar !

De heer J. Van Elewyck : . . . maar ik wil er met u onmiddellijk een debat over beginnen.

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, de interpellatie van de heer Willockx biedt mij de gelegenheid om enkele zaken recht te zetten. In de eerste plaats wil ik voorlezing doen van het fameus artikel 18 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, houdende het statuut van het Rij kspersoneel.

„Artikel 18 :

Het staat ons vrij personen die een hoge administratieve, wetenschappelijke, technische of artistieke waarde bezitten geheel of gedeeltelijk van de in dit deel gestelde voorwaarden te ontslaan.

Geen benoeming zal met toepassing van deze regel geschieden, zonder dat :

a. de bevoegde Minister het advies van de Vaste Wervingssecretaris heeft ingewonnen over de noodzaak dit artikel toe te passen ;

b. in het Belgisch Staatsblad het voornemen van de bevoegde Minister om de procedure van dit artikel te volgen, is bekendgemaakt. Dit bericht vermeldt dat het evengoemd advies van de Vaste Wervingssecretaris is gevraagd en zegt dat de kandidaturen binnen vijftien dagen aan de Vaste Wervingssecretaris moeten worden toegezonden ;

c. de directieraad van het ministerie

waar de benoeming zal plaatshebben, heeft geadviseerd over degene die vooraf door de Minister uit de opgekomen gegadigden is aangewezen om voor de afwijking in aanmerking te komen ;

d. de Ministerraad heeft beraadslaagd.

Dit artikel kan niet worden toegepast voor werving in een graad van een rang beneden rang 14.

Het benoemingsbesluit stelt vast dat deze procedure is gevolgd en wordt in extenso in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt. Het noemt de artikelen van dit deel III waarvan het afwijkt en vermeldt uitdrukkelijk elk der onderstaande punten :

a. de vacature van de betrekking in de vaste personeelsformatie van het bestuur ;

b. de dwingende noodzaak zonder verder verwijl te voorzien in deze vacature ;

c. de onmogelijkheid in de vacature te voorzien bij **wege** van vergelijkend examen, bevordering, verandering van graad of overplaatsing van een Rijksambtenaar ;

d. de hoge administratieve, wetenschappelijke, technische of artistieke waarde van degene voor wie afgeweken wordt.”

Zo luidt artikel 18.

Op 25 januari 1985 hebben wij een organiek personeelsreglement opgesteld van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. De heer Willockx heeft verwezen naar de Waalse Executieve en naar de Executieve van de Franse Gemeenschap. Dit gaat ons niet aan. Zij kunnen hier ook niet worden geïnterpelleerd.

Ik wil er hier de aandacht op vestigen dat het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap tot op heden het enige geregionaliseerd ministerie is dat over een volwaardig personeelsreglement beschikt, genomen nadat al de vereiste adviezen van directieraad, syndicale raad van advies, Vaste Wervingssecretaris, Raad van State werden ingewonnen.

Sedert die datum, dus hooguit een

jaar geleden, werden in de schoot van de Administratie van de Vlaamse Gemeenschap twee bevorderingsoperaties ingezet die ondertussen werden gefinaliseerd.

Welnu, en dit is wel uniek, voor al de bevorderingen in niveau 1 heeft de benoemende overheid strikt en zonder enige afwijking steeds de rangschikking gevolgd zoals die werd opgemaakt door de directieraad van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, zulks overeenkomstig de principes van het geobjectiveerd personeelsbeleid, goedgekeurd door de vorige Vlaamse Regering op 16 maart 1983.

De heer J. Van Elewyck : Eénrichtingsverkeer.

De heer L. Tobback : Is u nu aan het uitleggen dat u recht hebt op één slippertje ?

Minister G. Geens : Dit is het algemeen kader waarin het bevorderingsbeleid wordt gevoerd.

Op 3 september 1985 heb ik vacant verklaard :

— de betrekking van Inspecteur-generaal, rang 15 bij het bestuur voor begroting en boekhouding,

— de betrekking van Inspecteur-generaal, rang 15 bij het bestuur openbaar krediet,

van de Administratie voor financiën en begroting van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Op 1 en 2 oktober en op 5 oktober heeft de directieraad van het departement met eenparigheid vastgesteld dat geen enkele kandidaat van het departement geschikt is voor de hoog gespecialiseerde functies verbonden aan voormelde betrekkingen.

De heer J. Van Elewyck : Natuurlijk niet.

Minister G. Geens : Natuurlijk niet. Is dat zo natuurlijk ?

De heer L. Tobback : Natuurlijk is dat niet natuurlijk.

Minister G. Geens : Dat is natuurlijk niet natuurlijk. Daarin heeft de heer

Geens

Tobback volledig gelijk. Ik stel alleen maar vast dat de ambtenaren die lid zijn van de directieraad, geplaatst voor hun verantwoordelijkheid waarvan zij weten dat ik die zeer ernstig neem, met eenparigheid hebben gezegd dat niemand aan de vereisten voldeed om een dergelijk hoog gespecialiseerde functie uit te oefenen. Dat is ook wat normaal. Men vergeet altijd hoe de Vlaamse administratie werd samengesteld. Die werd opgebouwd met ambtenaren die zijn overgekomen van de nationale departementen. Maar van het Ministerie van Financiën, noch uit de dienst voor begroting, noch uit de dienst voor openbaar krediet zijn ambtenaren, op één of twee uitzonderingen na, naar de Vlaamse administratie overgestapt. Het is niet mogelijk dergelijke belangrijke administratie te laten werken terwijl in de hiërarchie van de betrekkingen, die wij gezamenlijk hebben opgesteld, essentieel vlekken blijven bestaan.

Ik ontken hier met klem dat het de bedoeling is om via artikel 18 van het statuut van het Rij kspersoneel politieke benoemingen te doen. Ik weet dat in het verleden op dat stuk wel politieke benoemingen zijn gedaan. Ik meen dat uw partij daarin waarschijnlijk aan andere partijen geen lessen moet geven.

De heer F. Willockx : U doet niets anders. Dat is het enige wat u nog te doen hebt. Een ideologie hebt u niet.

Minister G. Geens : U hebt daarjuist gezegd dat het de eerste keer is dat wij in dat verband toepassing maken in een administratie die helemaal van de grond werd opgebouwd en waar 4.000 ambtenaren tewerkgesteld zijn.

Mij steunend eensdeels op het met eenparigheid uitgebracht advies van de directieraad van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap vaststellend dat geen enkele kandidaat van het departement geschikt is voor de hoog gespecialiseerde functies waarover het hier gaat en anderdeels, bekommerd om de goede werking van de uitermate belangrijke administratie van financiën en begroting heb ik een beroep gedaan op een statutaire

bepaling — de mogelijkheid om dit artikel 18 toe te passen is uitdrukkelijk ingeschreven in het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 — om een oplossing te geven evenwel uitsluitend aan die gevallen waarvoor het ten volle verantwoord is. Ik herhaal dat ik mij in dit geval, dus bij ontstentenis van een geschikte kandidaat, geplaatst zag voor de noodzaak dat deze diensten zowel van de begroting en boekhouding als van het openbaar krediet moesten worden bestuurd door een Inspecteur-generaal, en dit zo spoedig mogelijk.

Het advies van de Vaste Wervingssecretaris werd gevraagd op 7 november 1985, nadat ik het advies hadgekregen van de directieraad. Dezelfde datum nog heeft de Vaste Wervingssecretaris mij medegedeeld dat hij advies zal uitbrengen na ontvangst van de kandidaturen. Deze kandidaturen moesten worden ingediend. Te dien einde heeft de Vlaamse Executieve op 18 december beslist dat de procedure voor de toepassing van artikel 18 verder moest worden gezet, zulks door de publikatie van het statutair vereiste bericht in het Belgisch Staatsblad. Dit gebeurde op 21 december 1985.

De heer Willockx vraagt zich af waarom de Vaste Wervingssecretaris betrokken werd in de combine van de procedure van artikel 18. Wel, de Minister is verplicht diens advies te vragen over de noodzaak artikel 18 toe te passen en in het bericht dat in het Belgisch Staatsblad verschijnt, moet melding worden gemaakt van het feit dat het advies van de Vaste Wervingssecretaris werd gevraagd. De heer Willockx maakt nogal wat drukte over die datum van 21 december.

De heer F. Willockx : Inderdaad.

Minister G. Geens : Die datum bleek echter geen hinderpaal, voor de mogelijke kandidaten, want elf personen hebben zich kandidaat gesteld voor die twee betrekkingen. Deze kandidaturen worden kritisch en grondig onderzocht. Alleen de kandidaturen die kwalitatief het meest beantwoorden aan de voorwaarden, zullen voor advies aan de directieraad van het Ministerie worden voorgelegd.

De heer L. Tobback : Wie zal die voor-

waarden bepalen ?

Minister G. Geens : De directieraad van het departement brengt daarover advies uit. Gelukkig zijn die voorwaarden heel strikt bepaald. De speciale kwalificaties worden met zoveel woorden opgesomd. Ik vind het echter misplaatst dat de heer Willockx hier zaken bijhaalt zoals de familienamen en zelfs fysische kenmerken van een bepaald persoon. Ik begrijp dan ook de reactie van de heer Schiltz die zich afvraagt waarom men het niet heeft over de schoenmaat. De aantijgingen van de heer Willockx...

De heer F. Willockx : De uwe zijn onderduims !

Minister G. Geens : . . . ten aanzien van een ambtenaar passen niet in deze Raad.

De heer F. Willockx : U regelt dat anders.

De heer L. Tobback : Mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, uw antwoord zou bijzonder geloofwaardig klinken mochten wij niet allemaal in staat zijn een gesloten omslag met hierin een bepaalde naam bij de Voorzitter van deze vergadering te deponeren, met de zekerheid dat het ook diè naam zal zijn, ondanks uw elf kandidaturen, ondanks uw adviezen en ondanks de procedure die u nauwkeurig hebt gevolgd. Uw opmerkingen ten aanzien van de heer Willockx over aantijgingen zouden gerechtvaardigd zijn als niet minstens de helft van de leden van deze Raad de naam zouden kunnen invullen van uw kandidaat. Als dit achteraf verkeerd zou blijken, dan zou ik mij zelfs namens mijn fractie willen verontschuldigen. Iedereen in deze Raad weet wie u gaat benoemen. Ten opzichte van de andere negen of tien kandidaten bent u hier op dit ogenblik volkomen hypocriet komedie aan het spelen. En ik neem van deze uitspraak geen woord terug.

Minister G. Geens : U kunt zich hier gemakkelijk tot wat dan ook verbinden.

De heer L. Tobback : Ik daag u uit dit te doen. Ik wil de naam bij de Voorzitter van deze Raad deponeren.

Minister G. Geens : U weet zodoende

Geens

dat de procedure die u voorstelt, in deze Raad niet is voorzien.

De heer L. Tobback : Nu is u bovendien ook nog belachelijk.

Minister G. Geens : Het is de uitvoerende macht die de benoemingen doet.

Het hele toneel dat u opvoert, getuigt van een zeer grote hypocrisie.

De heer F. Willockx : Dit hebben wij van u geleerd.

Minister G. Geens : Ik lees een brief voor van de Voorzitter van de socialistische partij, Keizerslaan 13, Brussel. De brief is gedateerd van 12 juni 1985 en gericht aan de heer Minister Gaston Geens, Voorzitter van de Vlaamse deelregering : „Mijnheer de Voorzitter, hierbij zou ik uw bijzondere aandacht willen vragen voor de heer Rafaël Coessens, wonende zus en zo. In toepassing van artikel 18 van het statuut van het Rijkspersoneel postuleert hij voor de benoeming van adviseur bij de administratie voor financiën en begroting van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Het zou mij dan ook bijzonder veel genoegen doen, mocht de betrokkene voldoende kunnen bekomen”. Ik stel bijgevolg vast dat de Voorzitter van uw partij, mijnheer Willockx, lid van de Raad trouwens, bij mij aandringt opdat ik toepassing zou maken van artikel 18.

De heer J. Van Elewycck : Ik kan niet akkoord gaan. U zegt iets wat in die brief niet staat. Dit is niet correct. U heeft daarnet gezegd, dat betrokkene vraagt om bij toepassing van artikel 18, wat dan ook te worden. Naderhand geeft u als commentaar dat de Voorzitter van een politieke partij de toepassing van artikel 18 vraagt. Dat staat in deze brief niet vermeld. Wat u nu zegt, stemt niet met de waarheid overeen.

Minister G. Geens : Dit schrijven ook de partijvoorzitters op die manier naar de Minister. Hij zegt : het zou mij bijzonder veel genoegen doen, mocht betrokkene voldoende bekomen. Ik kan de brief verder analyseren.

De heer J. Van Elewycck : Ik heb graag

dat de zaken correct gebeuren.

De heer F. Willockx : Artikel 18 was toen nog niet in het geding.

Minister G. Geens : Ik heb artikel 18 volledig geciteerd. De derde alinea bepaalt dat dit artikel niet kan worden toegepast voor de werving in een rang beneden rang 14 ; de benoeming tot adviseur is een rang 13, dus niet van toepassing.

De heer F. Willockx : Wat wil u bewijzen ?

Minister G. Geens : Ter ontlasting van de heer Van Miert zal ik zeggen dat hij zich heeft vergist of dat zijn medewerkers de reglementering niet juist kenden. Ik vraag mij echter af waar de logica is in uw hele bewijsvoering wanneer de Voorzitter van een politieke partij — en ik kan het begrijpen — de toepassing vraagt van artikel 18 terwijl u mij hierover ondervraagt.

De heer J. Van Elewycck : Onze Voorzitter heeft dit niet gevraagd.

Minister G. Geens : Ik ben blij dat ik deze toelichting heb kunnen geven en de zaken op punt heb gesteld.

Wij hebben een objectief personeelsbeleid doorgevoerd. Ik heb dit aan de Executieve voorgelegd.

De heer F. Willockx : Allemaal CVP-ers !

Minister G. Geens : Ik ga niet in tegen de deontologie wanneer ik zeg dat sommige leden van de Executieve voorstander waren van, in de hogere posten van de administratie, naar de politieke kleur te kijken.

De heer L. Tobback : U insinueert zaken die u niet kunt bewijzen !

Minister G. Geens : Ik zal geen namen noemen. Ik wil alleen nog het volgende zeggen.

De heer L. Tobback : U voert een miselijke komedie op. Blijkbaar is bij u geen methode te plat. Nochtans — en dit zal u seffens horen bij de interpellatie over het fameuze Sikorskydosier — over brieven zou u beter zwijgen. Juist vóór de parlementsverkiezingen sluit u gauw nog akkoordjes af die u tijdens de verkiezingscampagne

bijzonder van pas kwamen.

De heer G. Geens : Over de verkiezingen kunnen wij in Leuven praten en de kwalificaties die u aan mijn uiteenzettingen geeft laat ik voor uw rekening. Wij hebben nadien deze regels toegepast. Alle Ministers van de Executieve verkeerden in de mogelijkheid op de voorstellen van de directieraad betreffende bevorderingen in de rangen 11 tot 15 bemerkingen te maken. Bij mijn weten heeft geen enkele Minister daarover bemerkingen geformuleerd. Al mijn vroegere collega's hebben het spel correct meegepeeld. Van een correcte gang van zaken wordt hier op geen enkel ogenblik afgeweken.

Mijnheer de Voorzitter, ik meen aldus duidelijkheid te hebben geschapen rond deze zaak die in alle opzichten perfect kan worden verdedigd.

De heer L. Tobback : We weten dat u uw mannetje wou benoemen.

De Voorzitter : De heer Willockx heeft het woord.

De heer F. Willockx (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, in verband met uw inleiding wil ik erop wijzen dat ik nergens heb betwist dat de juiste procedure werd gevolgd. Wèl heb ik gezegd dat u inzake de datum van publicatie op een verregaande manier een poging tot misleiding van alle mogelijke kandidaten heeft gedaan. Daar blijf ik bij.

Betreffende dezelfde procedure weet ik ook dat inzake artikel 18 het een wettelijke vormvereiste is dat het advies van de Vaste Wervingssecretaris wordt gevraagd. Mijnheer de Voorzitter, ik wil u even uitdagen. Willen we het zo stellen dat u het advies van de Vaste Wervingssecretaris misschien ook wil volgen. Het advies vragen is natuurlijk heel eenvoudig maar het volgen is heel wat anders. Dat is het „systeem van de paraplu” waarover ik het had en ik zou u precies willen horen zeggen dat u zich eventueel naar zijn advies schikt. Dat zou in de lijn liggen van uw zogenaamde depolitiseren.

Ook verwijst u naar het organiek reglement van het Ministerie van de

Willockx

Vlaamse Gemeenschap. U weet zeer goed dat volgens dat organiek reglement de ambtenaren van alle administraties in aanmerking komen voor vacante plaatsen, voor zover ze aan de gestelde eisen voldoen en in dit geval was het een anciënniteit van drie jaar in rang 13 of 14. Dit betekent dat bij de beoordeling van de kandidaten de voorwaarden qua kwalificatie voldoende algemeen worden gehouden. Het moet in die geest gebeuren want anders zal u in dergelijk gespecialiseerde functies altijd exclusiviteiten kennen en adviezen van de directieraad hebben die beweren dat er voor een bepaald door u uitgetekend specifiek profiel geen geschikte kandidaten zijn. Men moet durven aannemen dat men in die functies een bepaalde vorm van specialisatie verwerft met de ervaring die men opdoet. Wanneer een specifiek profiel tot de laatste millimeter is uitgetekend, dan is het niet moeilijk te zeggen dat de directieraad unaniem heeft beslist dat er geen kandidaten zijn. Dat is trouwens het gevolg van de manier waarop u uw voorwaarden heeft gesteld. Mijnheer de Minister, dat is in strijd met het personeelsstatuut van uw administratie, waarop u in uw betoog heeft gezinspeeld.

Met de insinuatie rond de brief van Voorzitter Van Miert die niet ter zake was in deze procedure heeft u voor de zoveelste maal bewezen wat uw niveau is ten aanzien van uw vroegere collega's. In ieder geval kan ik u verzekeren dat een belangrijk gedeelte van de Vlaamse bevolking beschaamd is dat Vlaanderen geleid wordt door een Voorzitter die zich tot zulk niveau devalueert. (*Applaus bij de SP*)

De Voonitter : De heer Schiltz heeft het woord.

De heer H. Schiltz : Mijnheer de Voorzitter, het is niet mijn rol de huidige Executieve te verdedigen. Ik kijk wel een beetje verbaasd aan, niet tegen de interpellatie als dusdanig, maar wel tegen de dimensie die daaraan gegeven wordt en de toon die daarbij wordt aangeslagen. Zoals u wel weet heb ik met de huidige Voorzitter van de Executieve tijdens de vorige legislatuur nogal eens dikwijls in de clinch gele-

gen en dit onder meer over dergelijke aangelegenheden. Maar ik vind dat men een beetje eerlijkheid en redelijkheid moet laten prevaleren boven de zucht naar een wat gemakkelijk succes.

Uw interpellatie zou — het spijt mij dat dit mij van de lever moet, niettegenstaande wij allebei tot de oppositie behoren — aan geloofwaardigheid gewonnen hebben indien niet precies juist achter u een collega van ons zit die destijds bij prima nominatie tot een hogere graad dan Inspecteur-generaal, met name **Administrateur-generaal**, werd benoemd in een operatie tussen CVP en SP de posten netjes werden verdeeld.

Bij mijn intrede in de Vlaamse Executieve heb ik moeten vaststellen dat de laatste dagen van de levensduur van de vorige Executieve, die een ontslagnemende was, er inderdaad in de eerste parastatale van de Vlaamse Regering een massa eerste benoemingen gebeurd zijn die ook netjes fifty-fifty verdeeld waren tussen uw partij en de andere en dit van de laagste tot de hoogste post in deze parastatale. De laatste dagen dat er nog een handtekening kon gezet worden, werden er een aantal opdrachten toevertrouwd in omstandigheden waarmee ik nadien als Minister van Financiën wel heel wat moeilijkheden heb gehad. Laten wij dus hier binnenskamers niet te veel aan nestbevuiling doen en zeker niet wanneer het gaat om een dossier waarvan u zou moeten weten dat het in heel deze rij van probleemdossiers misschien één van de meest verdedigbare is.

De Voorzitter : De heer Tobback heeft het woord.

De heer L. Tobback : Mijnheer de Voorzitter, de staatsmanstoon in het betoog van de heer Schiltz zou natuurlijk geloofwaardiger klinken indien niet zijn partij in het verleden bij herhaling gemakkelijk succes zou hebben gezocht in het aanklagen van politieke benoemingen en het aan de kaak stellen van politiek favoritisme.

Bij de reactie van de heer Schiltz vraag ik mij af of hij misschien ook iets te verdedigen heeft in deze aangelegenheid.

De heer H. Schiltz : Overdaad schaadt. Dat is het enige wat mij geërgerd heeft.

De heer L. Tobback : Door de plotse wijziging van toon in de houding van de Volksunie vraag ik mij af of de heer Schiltz hier ook enige belangen te verdedigen heeft.

Wat mij betreft mag u alle wonden openbreken. Ik daag u trouwens uit dat te doen. De heer Willockx heeft bij de aanvang van zijn interpellatie gezegd dat wij wat de politieke benoemingen betreft allemaal boter op ons hoofd hebben. Er zijn nog partijen in deze vergadering waarbij dit niet het geval is, met name de partij van de heer Dillen en Agalev, die ook nooit de gelegenheid hadden hun maagdelijkheid te verliezen.

Ik begroet de heer Schiltz vandaag bij zijn intrede in de familie. Wat het door hem aangehaald persoonlijk feit betreft, is er inderdaad een ganse serie eerste benoemingen geweest op het ogenblik dat de Vlaamse administratie is gestart. Maar wat de nationale administratie betreft is artikel 18 sinds 1971 niet meer gebruikt. Wat de Vlaamse administratie betreft is dit de eerste keer.

Zonder de uiteenzetting van de heer Schiltz zou ik dit alles niet hebben gezegd, mijnheer de Voorzitter. Wegens de afwezigheid van de heer Van Miert wilde ik toch zeggen dat deze laatste ongelijk heeft niet te doen zoals ik. Ik heb naar de heer Geens nog nooit een persoonlijke brief gestuurd. Indien ik dat wél had gedaan, zou hij die brief nog kunnen terugvinden. Wat ik in de annalen wil opdat gans de Vlaamse Raad het zou weten, is dat, wie naar de heer Geens een persoonlijke brief stuurt, er zich moet aan verwachten dat hij die vroeg of laat tegen de briefschrijver gaat gebruiken. Dat is zijn opvatting van de collegialiteit en van de deontologie.

De Voorzitter : Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw M. Vogels : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik zou toch even willen zeggen dat ik zonder „boter op het hoofd” maar met open mond naar deze discussie heb zitten

De politisering van het openbaar ambt betekent, volgens de heer F. Willockx (SP), reeds vele jaren een hypotheek op de geloofwaardigheid van ons politiek bestel

luisteren. Ik vind die aan de ene kant laag bij de grond, maar aan de andere kant zeer verhelderend. Er is niet veel pers meer aanwezig, maar ik zou degenen die hier nu discussiëren willen uitnodigen dat over te doen op een zondagvoormiddag in Confrontatie. Dan zal heel Vlaanderen kunnen zien om welke platte bedoening het hier gaat. Het is de mooiste illustratie hoe de mensen eigenlijk bij de neus worden genomen met allerlei openbare, zogezegd objectieve examens. Daar wou ik namens Agalev toch even op wijzen.

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, mijn antwoord zal zeer bondig zijn.

De heer Willockx vraagt wat wij gaan doen met het advies van de Vaste Wervingssecretaris. Ik heb reeds gezegd dat dit advies werd gevraagd in parlementaire assablées. Is het niet

de gewoonte dat men een Minister ondervraagt over hetgeen hij gaat doen ? Later kan u mij daarover nog steeds ondervragen.

Ik weet wel dat men vergelijkingen kan maken met de nationale administratie en ik ben blij dat men daar artikel 18 niet meer toepast. De toestand is echter zeer verschillend. Indien er een regeling bestond waarbij bijvoorbeeld ambtenaren uit de nationale besturen konden overkomen naar de departementen van de Vlaamse Executieve, zoals dit voor de 14 of 15 nationale departementen onderling wél het geval is, gaat het natuurlijk over een veel groter recruteringsdomein. Ik kan mij voorstellen dat bijvoorbeeld ambtenaren van het Ministerie van Financiën of van om het even welk ander departement zich zouden kandidaat stellen voor de betrekking van Inspecteur-generaal indien dit mogelijk was. Wij daarentegen moeten ons beperken tot de administratie van de Vlaamse Gemeenschap. Ik heb reeds gezegd dat uit het departement dat op nationaal vlak deze aangelegenheden van begroting en openbare kredieten beheert, geen mensen zijn overgekomen. Wij hebben gedurende vier jaar met grote moeilijkheden moeten kampen omdat bijvoorbeeld, onder de directeur-generaal, de eerste aanwezige ambtenaar slechts de graad had van adjunct-adviseur of misschien zelfs nog een lagere. In ieder geval was het een ambtenaar die drie, vier of zelfs nog meer trappen onder de graad van de Directeur-generaal stond. Wij moesten dit opvullen. Er was geen andere mogelijkheid dan een beroep te doen op personen buiten de Vlaamse administratie. Ik herhaal het, wij hebben alle andere mogelijkheden nagekeken. Het is in allerlaatste instantie en geplaatst voor het eenparig advies van de directieraad...

De heer F. Willockx : Omdat u het specifiek omschreven heeft.

Minister G. Geens : De directieraad heeft gezegd dat er geen ambtenaar in aanmerking komt. Nadien is de oproep gekomen tot de kandidaten, waarin de hele specificatie staat.

Ten slotte nog enkele woorden wat betreft de collegialiteit. Ik heb duidelij-

lijk gezegd dat het personeelsstatuut werd goedgekeurd in de Executieve. Daarmee bega ik geen deontologische fout. Het is goedgekeurd met 6 tegen 3 stemmen. Ik heb gezegd dat al mijn collega's nadien op dat stuk correct en fair zijn opgetreden. Nooit werden opmerkingen gemaakt over voorstellen die werden gedaan door de directieraad. In verband met de toepassing van artikel 18 wens ik te onderstrepen dat het hier gaat over een volledig wettelijke procedure. De procedure van eerste benoeming, waarover ook werd gesproken, is nog een uitzonderlijke procedure, want die moet iedere keer met een speciale wet worden toegepast. De Vlaamse Raad heeft ons herhaaldelijk, unaniem trouwens, toegelaten van dergelijke eerste benoemingen te doen. Misschien heeft die zich ook vergist.

De heer L. Tobback : Waarom ?

Minister G. Geens : Dank u voor deze reactie. Dat zijn zaken die niet kunnen worden vergeleken. Welk gebruik men ervan heeft gemaakt, daarover zal ik nu niet uitweiden.

Men stelt de zaken nu voor alsof de hele administratie onder de voet wordt gelopen, terwijl het duidelijk gaat, na meer dan 30 bevorderingen die ik heb gedaan, waarop nooit een enkele reactie of protest is gekomen, om een uitzonderlijk geval waarvoor een beroep wordt gedaan op een speciale procedure die tot in de details wordt gevolgd. Men zet de zaken wel een beetje op hun kop. Ik kan gerust zeggen, en ik ben daar fier op, dat de moeilijke operatie van een dergelijke administratie uit de grond te stampen op de korte termijn, namelijk op minder dan drie jaar sinds de Vlaamse Executieve zelf ter zake bevoegd is, volledig is afgewerkt. Dit is hier één van de elementen die tot de volledige afwerking van deze operatie leidt.

Indiening van moties

De Voorzitter : Door de heren Tobback en Van Elewycq werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie van afkeuring ingediend die luidt als volgt :

„De Vlaamse Raad,

— gehoord de interpellatie van de heer

Voorzitter

F. Willockx ;

– gehoord het antwoord van de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve ;

– verzoekt de Vlaamse Executieve geen beroep te doen op artikel 18 van het Statuut van het Rijkspersoneel bij de benoemingen in de Vlaamse administratie”.

Door de heren Verhaegen en Denys werd tot besluit van deze interpellatie een eenvoudige motie ingediend die luidt als volgt :

„De Vlaamse Raad,

– gehoord de interpellatie van de heer Willockx tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de wijze waarop twee betrekkingen van inspecteur-generaal bij de Vlaamse Gemeenschap werden vacant verklaard en de duidelijke politieke bedoelingen die hieruit blijken ;

– gehoord het daarop door de Minister verstrekt antwoord ;

– gaat over tot de orde van de dag.”

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, mag ik er uw aandacht op vestigen dat de ondertekening van de eenvoudige motie door collega Verhaegen, die een aandachtige toehoorder tijdens deze interpellatie is geweest, geen enkel probleem stelt. Met de ondertekening van deze motie door iemand die de interpellatie en het antwoord van de Minister niet heeft gehoord, kan ik evenwel niet akkoord gaan. Dat behoort niet tot de parlementaire geplogenheden.

Bijgevolg vraag ik u, uit respect voor een correcte handelwijze, enkel de handtekening te behouden van collega Verhaegen, die de interpellatie heeft bijgewoond.

De Voorzitter : Waarop steunt u zich om te zeggen dat de heer Denys de interpellatie niet heeft bijgewoond ?

Hij is inderdaad op dit ogenblik niet aanwezig, maar ik heb hem enkele minuten geleden de zaal zien verlaten.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, wij kunnen natuurlijk uitvoerig discussiëren over het begrip „enkele minuten geleden” maar tijdens de interpellatie heb ik de heer Denys niet gezien.

De Voorzitter : Er werd in ieder geval door de heren Verhaegen en Denys een eenvoudige motie ingediend.

De heer G. Verhaegen : De heer Denys was hier aanwezig, en naar mijn mening zelfs tot na het antwoord van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve.

De Voorzitter : Inderdaad, de heer Denys is nog niet zolang geleden weggegaan.

Overeenkomstig artikel 5 1, 7° van ons Reglement zal de Raad zich daarover tijdens een volgende openbare vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Dames en heren, ik stel voor onze werkzaamheden tot 20.15 uur te onderbreken.

– De vergadering wordt om 19.45 uur geschorst.

– De vergadering wordt hervat om 20.15 uur.

INTERPELLATIES (R.v.O. art. 67) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer F. Willockx tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de chaotische toestand die kan ontstaan in de wereld van de vrije radio's na de recente door

de Antwerpse Rechtbank gevelde vonnissen tot vrijspraak waarin de overheid beschuldigd wordt van een onsamenhangend beleid ter zake

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Willockx tot de heer Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de chaotische toestand die kan ontstaan in de wereld van de vrije radio's na de recente door de Antwerpse Rechtbank gevelde vonnissen tot vrijspraak waarin de overheid beschuldigd wordt van een onsamenhangend beleid ter zake.

De heer Willockx heeft het woord.

De heer F. Willockx (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, in nog rustiger omstandigheden dan daarstraks zou ik graag, naar aanleiding van een uitspraak van de 10e Kamer van de Antwerpse Correctionele Rechtbank, een aantal beschouwingen willen formuleren rond de evolutie inzake de lokale radio's in Vlaanderen.

Het vonnis van de rechtbank is in elk geval merkwaardig. De rechtbank stelt vast dat er in het betreffend dossier overtredingen zijn van de vigerende wetgeving maar ook dat tegelijkertijd deze overtredingen verschoond worden door de verwarring die is ontstaan rond het fenomeen vrije radio waaraan de overheid zelf schuld heeft.

De rechtbank citeerde twee voorbeelden.

Ten eerste, de door uw voorganger rondgestuurde vragenlijsten gaven de indruk dat men reeds effectief moest uitzenden om op erkenning aanspraak te kunnen maken. Dat is natuurlijk correct in die zin dat, vooraleer de radio's werden gelegaliseerd, men reeds op voorhand erkenningsformulieren had rondgestuurd. Dat geeft natuurlijk aanleiding tot een zekere verwarring want het geeft de indruk dat men eerst de wetgeving moet overtreden om nadien gelegaliseerd te kunnen worden.

Ten tweede, is er het feit dat allerlei officiële instanties – het kabinet van de Eerste Minister op kop, maar ook wij allemaal, de gemeentebesturen, de post, zelfs de RTT – zich geregeld

Willockx

tot de vrije radio's richten om bepaalde berichten om te roepen, medium dat tot vandaag de dag, spijtig genoeg, nog altijd illegaal is.

Zulk vonnis komt eigenlijk niet onverwacht, wel is het een parodie op de wettelijke situatie rond het fenomeen. Feit is dat er nu reeds bijna vijf jaar overheen zijn gegaan tussen de uitvaardiging van de technische wetgevende basis – de koninklijke besluiten die ikzelf heb uitgevaardigd op 20 augustus 1981 en mijn ministerieel besluit van 31 augustus 1981 – en de uiteindelijke erkenning.

U moet weten – ik denk dat ik hiermee de meeste collega's enigszins verras – dat er tot op heden nog altijd geen enkele vrije radio in dit land is gelegaliseerd. Dat is zeer merkwaardig.

Men zou kunnen denken dat alles in orde is na dat gehaspel met een zware procedure. Hoeveel erkenningsbesluiten hebben er immers reeds in het Staatsblad gestaan? Toch is de volledige procedure nog steeds niet afgevoerd.

Ik zal u hier geen opsomming geven van heel die procedure. Ik heb ze in mijn nota vermeld omdat ze zo merkwaardig is. Hier worden dikwijls zeer geleerde auteurs geciteerd. Ik citeer alleen een briljante licentiaatsverhandeling van Geert Selleslaghs van de VUB. Ik beveel iedereen die interesse heeft voor het fenomeen „vrije radio” de lectuur hiervan ten sterkste aan. Er wordt een perfect beeld gegeven van wat er tussen 1979 en 1985 is gebeurd. Men vindt er de opsomming, onder meer, van de ganse procedure die nodig is.

Geachte collega's, wij zijn allemaal medplichtig door het decreet dat wij eenparig hebben goedgekeurd en door het koninklijk besluit dat door de Regering en door de rest van het Parlement goed-werd onthaald.

De lijdensweg die wij de vrije radio's inzake procedure hebben aangedaan is vreselijk.

Eerst was er een oproep voor de erkenningsaanvragen in het Belgisch

Staatsblad van 15 september 1982, met als uiterste datum van inschrijving 15 oktober 1982 en uiterste datum van beroep 15 november 1982.

Vervolgens was er de uiterste datum van indiening van de erkenningsdossiers op het kabinet Poma: 30 november 1982 en de uiterste datum van indiening van de vzw-statuten bij het Belgisch Staatsblad: 15 november 1982.

Dan moest alles naar de Raad van Niet-Openbare Radio's. Er was een adviesverslag nodig, met dertig dagen mogelijkheid tot bezwaar bij de Raad en een pre-advies met dertig dagen mogelijkheid tot bezwaar bij de Gemeenschapsminister van Cultuur.

Vervolgens was een eerste beslissing van de Minister vereist.

Dan moest alles naar de PTT voor de samenstelling van het frequentieplan.

Vervolgens ging alles terug naar de Raad van Niet-Openbare Radio's om na te gaan of er wel plaats genoeg was op het frequentieplan. Opnieuw werd advies gegeven en was er dertig dagen mogelijkheid tot bezwaar bij de Gemeenschapsminister van Cultuur.

Na dit alles moest de Gemeenschapsminister van Cultuur een beoordeling geven over de bezwaarschriften en een erkenningsuitspraak doen.

Uiteindelijk zou de RTT dan de zendvergunningen uitreiken, na technische controle.

Dit laatste is tot vandaag nog altijd niet gebeurd.

Het volgende is nog erger. Een aantal niet-openbare radio's hebben een eerste erkenning gekregen door de Vlaamse Gemeenschapsminister, bij ministerieel besluit, vanaf 8 november 1984.

Die erkenningen zijn slechts twee jaar geldig. Dit betekent dat de radio's die erkend zijn, maar niet gelegaliseerd omdat zij geen zendvergunning hebben, allemaal een nieuwe erkenningsprocedure moeten aanvatten want vanaf 8 november 1986 beginnen de erkenningen te verstrijken. Ik wens u good luck, mijnheer de Minister.

Wat een paperasserij! Het is al te gek.

De procedure is een ware papierslag geworden. Een lijdensweg voor vele radio's, doorspekt door allerlei vergissingen en zelfs partijpolitieke manipulaties waardoor gedurende geruime tijd zware spanningen ontstonden enerzijds tussen het kabinet van de Gemeenschapsminister en de Adviesraad en anderzijds binnen de Adviesraad zelf.

Kortom: het decreet en meer in het bijzonder de uitvoeringsbesluiten zijn in de praktijk bijna niet hanteerbaar gebleken. Bovendien ontbrak aan Vlaamse kant flagrant de politieke wil om echt orde op zaken te stellen. Het ook in het decreet voorziene principe van kleinschaligheid was immers niet naar de wens van de liberalen, wiens voornaamste interesse uitging naar de grotere semi-commerciële zenders. Het paste dus beter in het politieke kraam van Poma en De Croo dat alle radio's illegaal bleven om op die wijze ook de groten zoveel mogelijk ongemoeid te kunnen laten. Dat is de situatie waarin wij terecht zijn gekomen.

Tevens is er de netvorming. Diverse publiciteits- en nieuwscircuits werden georganiseerd en overtreden aldus flagrant artikel 4, e van het decreet dat wij hier hebben goedgekeurd en dat netvorming verbiedt.

Ook van de in artikel 2 bepaalde „verscheidenheid van informatie, animatie, vorming en ontspanning” is meestal weinig te merken.

Ten slotte werd ook niets ondernomen inzake de financiering van de radio's. Ter zake was in de bespreking in de Vlaamse Raad overeengekomen dat de Minister zou proberen – ik geef toe dat het natuurlijk niet zijn fout is als het niet lukt – bij SABAM ristorno's los te krijgen op de BRT-heffingen die dan via een neutrale budgettaire operatie ter beschikking van de vrije radio's zouden worden gesteld. Men moet natuurlijk weten wat men wil. In de mate dat de vrije radio's aan luisterdichtheid hadden gewonnen, en dat was in het begin van de jaren 1980 heel sterk het geval, is het in diezelfde mate evident dat eventuele ristorno's van de SABAM-heffingen op

Willockx

de BRT-uitzendingen haalbaar waren. Ik betreur dat daarvan niets in huis is gekomen. De meeste radio's zijn daarvoor gedwongen tot het uitzenden van publiciteit. Dat was 4 jaar verboden, maar werd uiteindelijk wel en eigenlijk niet bekrachtigd. Immers, zolang de vrije radio's zelf illegaal blijven is de publiciteit ook illegaal. Het is een feit dat het koninklijk besluit van 20 augustus 1981 vervangen is door een koninklijk besluit van 5 juli 1985 van de heer De Croo waarbij artikel 16 zodanig is gewijzigd dat specifieke vormen van lokale publiciteit zijn toegelaten. Het is een feit dat enerzijds, misschien wel door een gebrek aan inhoudelijke erkenningscriteria en anderzijds door een mentaliteit in het kabinet waarbij men zoveel mogelijk mensen een plezier wou doen, vele honderden vrije radio's uiteindelijk werden erkend, terwijl men weet dat ze zeker niet allemaal op de frequentieband een plaats kunnen vinden.

Het fenomeen vrije radio is aldus uit de hand gelopen. Van wat zich mooi aankondigde als een spontaan-maatschappelijke uiting die inspeelde op reële behoeften aan lokale informatie en animatie is veelal verworden tot een smakeloos instrument in handen van groepjes handige mediamensen, publiciteitsjongens en „d'j's" die, meestal in het zwart, een aardige stuiver binnenrijven met hun illegale, maar in de praktijk door de vingers geziene, commerciële zendertjes. Het is dan ook geen toeval dat, nu het nieuwe er enigszins af is en de BRT-radio, onder meer Studio Brussel tot een meer eigentijdse zender is uitgebouwd, de luisterdichtheid van de vrije radio's de jongste jaren fors aan het dalen is. De vicieuze cirkel is dus bijna rond. Alleen de sterkere radio's zullen uiteindelijk overleven, de kleintjes zullen zich verder moeten binden door allerlei netvorming. Zowel de geest als de letter van het koninklijk besluit van augustus 1981 als van het decreet van mei 1982 zullen door deze situatie volgens ons voorgoed gehypothekeerd geraken. De schone droom van de lokale radio's dreigt dus gedoemd te worden tot het failliet.

Mijnheer de Minister, ik meen dat de toon van mijn interpellatie u op geen enkel ogenblik slecht bejegend heeft. Dit zou al te belachelijk zijn. Ik meen echter dat u in elk geval in uw beleidsnota waarover u vandaag heeft gesproken de kans zou moeten grijpen ons allen aan te zetten tot een bezinning over een situatie die inzake de vrije radio's is ontstaan. Wij zijn 5 jaar geleden begonnen met de legalisering van het illegale maar spontaan gegroeide maatschappelijk fenomeen.

Wij dachten een aantal kanalen te hebben gecreëerd waarlangs dit maatschappelijk fenomeen zich kon voltrekken zonder te verglijden in blinde commercialisatie. Wij moeten vandaag met treurnis vaststellen dat dit niet gelukt is.

In plaats van deze hypocriete toestand in leven te houden, zou ik deze Raad en u, mijnheer de Minister, in het bijzonder, willen uitnodigen om ons op korte termijn te bezinnen over deze toestand en een tweede poging te ondernemen om orde op zaken te stellen en te beletten dat er een chaos ontstaat. De consequenties van het vonnis van de Correctionele Rechtbank zijn zeer gevaarlijk. Wanneer deze rechtsspraak als precedent zou gelden, waardoor alle overtredingen van koninklijke besluiten en decreten worden toegelaten omdat verwarring is gezaaid, dan riskeert u een chaos waarmee niemand is gediend.

De Voorzitter : Minister Dewael heeft het woord.

Minister P. Dewael (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik ben de interpellant dankbaar dat hij mij de gelegenheid biedt enkele beschouwingen te wijden over een aantal probleemsituaties in verband met vrije radio's.

In de eerste plaats wil ik opmerken dat er ter zake rekening dient gehouden met een aantal constitutionele gegevens. In uw interpellatieverzoek heeft u het terecht over een gedeelde verantwoordelijkheid. Heel wat aspecten behoren tot de bevoegdheid van de nationale overheid. Het spreekt voor zich dat de zaken hierdoor niet worden vergemakkelijkt. Zeker omdat het een nieuwe materie betreft. Dit

verklaart, voor een stuk, de traagheid in de afhandeling van het groot aantal aanvragen en administratieve dossiers.

U kan dit moeilijk aanzien als een gebrek aan samenhang in het beleid van de Vlaamse Regering.

In de tweede plaats wil ik ingaan op het uitgangspunt van de interpellant, namelijk de door hem aangehaalde vonnissen van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen. Uit de overwegingen en motiveringen van die vonnissen blijkt inderdaad dat de vrijspraak steunt op wat de „onoverwinnelijk dwaling" wordt genoemd. Deze wordt veroorzaakt door de aard en de formulering van de door de overheid gestelde vragen met het oog op de mogelijke erkenning. Tengevolge hiervan zou de overtuiging zijn ontstaan dat, om als vrije radio erkend te worden, het vereist is daadwerkelijk uitzendingen te verzorgen. Ik moet mij vanop deze tribune beperken tot het stellen van de motieven van de vonnissen en het komt mij niet toe — dat zult u begrijpen — daarover een appreciatie te uiten.

De controle op de reikwijdte van de zenders en op het reclameverbod, dit laatste alleszins vóór het in werking treden van het koninklijk besluit van 5 juni 1985, wordt uitgeoefend door de Minister en de Staatssecretaris bevoegd voor Telegrafie en Telefonie. Ze ontsnapt dus als dusdanig aan mijn competentie.

Tevens wil ik er op wijzen dat wij voor de procedureregeling enerzijds moeten rekening houden met het decreet van 6 mei 1982 en anderzijds met het koninklijk besluit van 20 augustus 1981, het zogeheten „koninklijk besluit Willockx".

Dit impliceert dat bij de erkenning rekening moet worden gehouden met de technische gegevens en dat het verlenen van de zendvergunning afhankelijk is van een vooraf verleende erkenning. Deze onderlinge afhankelijkheid verklaart, zoals ik reeds zei het eerder trage verloop van de procedure doch hiervan kan niet worden afgeweken.

Ik moet ook terugkomen op de be-

Dewaele

zorgdheid van de interpellant wat een eventuele netvorming betreft, een bezorgdheid die ik enigszins overdreven acht.

Bij het opstellen van het decreet werd ervan uitgegaan dat deze netvorming moest worden tegengegaan omdat anders de beoogde beperking van het zendbereik niet zou worden gerealiseerd.

In het stadium van de adviesverstrekking door de Raad van Niet-Openbare Radio's rees het vermoeden van netvorming bij sommige niet-openbare radio's. Bij wijze van adviesverslag heeft de administratieve cel niet-openbare radio's hierop gewezen en de verantwoordelijken van de betrokken vrije radio's hebben de passende maatregelen genomen om de conformiteit met het decreet ter zake te waarborgen.

Ik kan u evenwel verzekeren dat zal worden toegekeken op de eerbiediging van de decretale voorschriften door de erkende en niet-openbare radio's met zendvergunning.

Ik wil nog even ingaan op een aantal andere bekommernissen.

Het decreet van 6 mei 1982 kwam eigenlijk neer op het legistiek vertalen van een sinds enige tijd bestaande feitelijke toestand. Dit schept altijd problemen. Men had op dat vlak geen of weinig ervaring. Het decreet werd overigens, met een vrij grote unanimiteit, aangenomen door de Raad. Dit wil niet zeggen dat er desgevallend geen verbeteringen kunnen aangebracht worden. Het Regeerakkoord van de Vlaamse Executieve voorziet trouwens in een evaluatie vóór 1 juli 1986, waarna, vóór het einde van dit jaar zal onderzocht worden hoe het decreet kan worden herzien.

Ten tweede wens ik toch een aantal zaken te nuanceren. De interpellant heeft het procedureverloop chaotisch genoemd. Ik acht dit overdreven. Op het ogenblik dat het decreet van 6 mei 1982 werd goedgekeurd kon niemand vermoeden dat er ongeveer 800 aanvragen zouden worden ingediend. De administratieve verwerking van dit al-

les heeft hier en daar voor moeilijkheden gezorgd. Dit kon niet anders.

De procedure zelf is nogal omslachtig. Vandaar de noodzaak tot evaluatie en eventuele aanpassing van het decreet.

Het is exact dat de eerste erkenningen vervallen na afloop van een periode van twee jaar. De eerste erkenning dateert van 8 november 1984. U weet dat deze tweejarige termijn bedoeld was ten experimentele titel. Nadien zou men kunnen evolueren.

Het is mijns inziens dan ook overdreven te beweren, zoals de interpellant, dat vele vrije radio's de moed niet meer zouden opbrengen om een nieuwe erkenningsaanvraag in te dienen.

De tweede erkenningsronde zal allicht vlotter verlopen. Alle aanvragen zullen in één pakket worden ingediend.

Daarenboven kunnen wij ons thans beroepen op de opgedane ervaring uit de eerste ronde.

Thans ga ik even in op de kritiek geuit ten aanzien van mijn voorganger. Bij mijn weten heeft de heer Poma 90 procent van de door de Raad voor de Niet-Openbare Radio's uitgebrachte adviezen gerespecteerd. Men kan dus bezwaarlijk zeggen dat de heer Poma zich zou bezondigd hebben aan partijpolitieke willekeur.

Ik kan tevens niet akkoord gaan met uw voorstelling van zaken betreffende de publiciteitscircuits die op het getouw worden gezet en waarvan u zegt dat ze in overtreding zijn met het artikel 4 van het decreet van 6 mei 1982. Dit artikel heeft enkel betrekking op netvorming qua programmering en niet qua publiciteit. Trouwens dit laatste werd opgevangen door het koninklijk besluit van 5 juni 1985.

Vervolgens kom ik tot de in het decreet voorziene „verscheidenheid van informatie, animatie, vorming en ontspanning”.

U zegt dat daar in de praktijk niet veel van terecht is gekomen. Bovendien beklagt u zich over het lage culturele peil van de uitzendingen. Persoonlijk vind ik dat een gewaagde uitspraak.

Men moet daar voorzichtig in zijn. Wie zijn wij om te bepalen wat al dan niet wordt geapprecieerd. Ook wat de door de interpellant voorgestelde subsidiëring van de vrije radio's aangaat moet ik zeggen dat wij hierover van inzicht verschillen. Bij mijn weten is er ter zake geen overleg beloofd aan SABAM. **(Bevestigend gebaar van de heer Willockx)**

Subsidiëring van vrije radio's doet een afhankelijkheid ontstaan ten overstaan van de subsidieverstrekker. Hierdoor scheidt men nieuwe problemen.

Ik kom tot mijn besluit. Het is duidelijk dat ik met de geachte interpellant aangaande deze materie van mening verschill.

Belangrijker is echter dat men de Vlaamse Regering bezwaarlijk een onsamenhangend beleid in dit verband kan verwijten. Heel wat moeilijkheden zijn een gevolg van het feit dat een gedeelte van de procedure op nationaal vlak en een ander op Vlaams niveau verloopt. Ik zal, zoals het Regeerakkoord voorschrijft, tot een evaluatie van de bestaande toestand overgaan, waaruit de lessen zullen getrokken worden.

De Vlaamse Raad zal ten spoedigste hiervan in kennis worden gesteld. **(Applaus bij de PVV en de CVP)**

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer N. De Batselier tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over het personeelsbeleid in de OVAM

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer De Batselier tot de heer Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over het personeelsbeleid in de OVAM.

De heer De Batselier heeft het woord.

De heer N. De Batselier (op de tribu-

De Batselier

ne) : Mijnheer de Voorzitter, bij ministerieel besluit van 25 november 1985 bevorderde de Gemeenschapsminister negen ambtenaren van niveau 1 in de OVAM. De lijst van deze bevorderingen werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 9 januari 1986. Opmerkelijk hierbij is dat deze bevorderingen werden ingevoerd met terugwerkende kracht tot 1 augustus 1985, of vier maanden eerder dan de datum waarop het besluit werd genomen.

Ik heb het hier niet over de eerste benoemingen ; daarop wens ik geen kritiek uit te brengen. Ik beperk mij uitsluitend tot recente bevorderingen en uw beleid inzake tewerkgestelde werklozen.

Dit doet mij teruggrijpen naar een artikel in het dagblad „De Morgen” van 12 augustus 1985 onder het motto : „Lenses kerstent de Afvalstoffenmaatschappij”. Wanneer ik de inhoud van dit artikel vergelijk met de officiële bekendmaking van de bevorderingen in het Belgisch Staatsblad, kan ik niet anders dan de kerstening beamen. Inderdaad, van tien sinds 1982 ingevoerde bevorderingen in niveau 1, gingen er negen naar ambtenaren met een uitgesproken CVP-stempel en één naar een ambtenaar die bij de benoemingen in 1981 uit verschillende ideologische hoeken werd gesteund.

Uit een nader onderzoek van de procedure die gevolgd werd bij deze bevorderingen, blijkt dat u het voorstel van rangschikking, opgemaakt door de unanieme directieraad van de OVAM niet volgde en u deze afwijking ook niet motiveerde. Uw discretionaire bevoegdheid ter zake stel ik niet in vraag want u heeft die bevoegdheid. Toch lijkt mij dit zeer ongewoon en roept bij mij vragen op noemens het personeelsbeleid dat op dit ogenblik gevoerd wordt in de Vlaamse Gemeenschap.

Wij hebben deze motivering nergens gevonden.

Ondanks de in het verleden door de Voorzitter van de Vlaamse Executieve geformuleerde intenties inzake de

politisering van de ambtenarij, stel ik vast dat blijkbaar, zelfs wanneer zulks bij wetten en in arresten is vastgelegd, deze voornemens niet in werkelijkheid worden omgezet. Dit verontrust mij ten zeerste, vooral als ik in het Vlaamse Regeerakkoord lees dat als één van de prioriteiten in het kader van de uitbouw van het bestuursapparaat in Vlaanderen gestreefd wordt naar een „geobjectiveerd personeelsbeleid”.

OVAM is een recent opgerichte maatschappij en dan is een objectieve benadering van de personeelsproblemen een zeer delicate aangelegenheid, vooral wat de bevorderingen in niveau 1 betreft, aangezien de louter ambtelijke criteria als anciënniteit ter zake niet bindend zijn. Het feit dat de Minister besliste alle mogelijke bevorderingsbetrekkingen plots, in één keer, open te verklaren, komt mij niet als objectief voor maar wel als een louter politieke keuze.

Als ik goed ben ingelicht strookt dit niet met het advies van de directieraad die eerder van mening was dat slechts een beperkt aantal bevorderingen moesten worden open verklaard. Ik betreur deze louter politiek geïnspireerde keuze. Een dergelijk feit dooft de motivatie van de mensen die tewerkgesteld zijn in een jonge administratie. Dit alles wijst erop dat de bevorderingen stoelden op het principe „à la tête du client”, wat het tegenovergestelde betekent van een „geobjectiveerd” beleid.

Dit alles in ogenschouw nemend, wens ik aan de Gemeenschapsminister de volgende vragen te stellen :

ten eerste, welke criteria nam de Gemeenschapsminister in acht bij het doorvoeren van de bevorderingen d.d. 25 november 1985 ? Ik leg de nadruk op de datum : 25 november 1985.

Ik betwist de bevoegdheid van de Minister niet om anders te beslissen dan de directieraad maar waarom heeft hij dan niet, zoals de Raad van State voorschrijft, zijn motivering bekendgemaakt ? Wanneer u ze toen niet naar voor hebt gebracht, wat is dan vandaag uw motivering ?

Ten tweede, heeft de Gemeenschaps-

minister de bedoeling om in de nabije toekomst, voor deze zelfde bevorderde ambtenaren artikel 60 van het statuut van het Rijkspersoneel, zijnde een mogelijke vermindering van de vereiste anciënniteit met 1/3 of 2/3, toe te passen, teneinde hen te bevorderen tot de graad van adviseur en hen aldus de mogelijkheid te bieden die ambtenaren die reeds vier jaar in dienst zijn in de graad van adjunct-adviseur, prompt voorbij te stappen ?

Een tweede facet in uw personeelsbeleid van OVAM dat ik wil belichten is dat van de tewerkgestelde werklozen.

Ik zal op het probleem van de tewerkstelling van werklozen als dusdanig niet verder ingaan, gezien de visie van mijn fractie daaromtrent duidelijk is. Wel wens ik even stil te staan bij de aanstelling enerzijds en de aan de mensen toevertrouwde taken anderzijds.

Wat de aanstelling betreft, zal ik zeer kort zijn. Ik beperk mij er immers toe de Gemeenschapsminister te vragen of de aanstelling al dan niet gebeurde overeenkomstig de wettelijk voorziene procedure, zoals die is samengevat in een nota van het centraal bestuur van de RVA aan de gewestelijke directies. Krachtens deze nota moet een instelling die werklozen wenst tewerk te stellen, deze putten uit de werklozen van de regio waar de zetel van de instelling gevestigd is. Werd dit principe binnen de OVAM toegepast ?

Op de inschakeling van de tewerkgestelde werklozen in de administratie, wens ik iets dieper in te gaan. 1/3 van het totale personeelsbestand van de OVAM bestaat uit niet-statutaire ambtenaren. Deze wanverhouding kan niet alleen het gevolg zijn van een tijdelijke werkoverlast of een ander uitzonderlijk gegeven, maar zal veel eerder ingegeven zijn door andere, minder ambtelijke motieven. Het is immers duidelijk dat de personeelsformatie van de OVAM genoeg mogelijkheden bood en nog biedt om over te gaan tot aanwerving van administratieve krachten.

Voor de technische graden lag het enigszins anders. In een overgangsfase diende – dat hebt u terecht gedaan – een directie als Toezicht en Vergun-

De Batselier

ningen inzake mankracht versterkt te worden.

Deze onhoudbare situatie sleept nu reeds een aantal jaren aan. Ik merk echter op dat bij nieuwe aanwervingen het contingent TWW'ers niet wordt aangepast.

Sinds 1 januari 1982 tot heden zijn er 18 statutaire ambtenaren aangeworven. Dit had blijkbaar geen gevolg voor de politieke aangestelde TWW'ers.

Als ik spreek over een onhoudbare situatie, dan wens ik mij toch te verduidelijken, en ik zal dat doen aan de hand van een voorbeeld. Een TWW'er kan niet optreden bij OVAM als toezichthoudend ambtenaar omdat hij niet beëdigd is. De vaststelling van een overtreding door een niet-beëdigd ambtenaar dient dus gevolgd te worden door het opnieuw overdoen door een statutair ambtenaar, hetgeen verspilling van mankracht en van middelen betekent.

Indien ik bovendien in overweging neem dat 21 van de 35 tewerkgestelde werklozen op de OVAM afkomstig zijn uit uw en mijn kiesarrondissement, mijnheer de Gemeenschapsminister...

Minister J. Lenssens : Uit uw arrondissement vooral, mijnheer De Batselier.

De heer N. De Batselier : Laat ons nu niet oordelen wie die 21 nu zijn en uit welke hoek ze komen. Dat laat ik buiten beschouwing.

Minister J. Lenssens : Dat is best ook.

De heer N. De Batselier : Wanneer u zegt dat dit het best is dan is dat jammer genoeg niet het best voor mij. U weet dat zo goed als ik. Daar gaat het nu niet om.

Mij gaat het om het feit of u de principes waaraan u als ACW'er veel aandacht besteedde vandaag als Minister ook toepast. Inzake de TWW'ers past u die niet toe. Mijn betoog klinkt helemaal niet sympathiek, want 21 van die 35 personeelsleden komen zowel uit uw als mijn arrondissement. Als u de wettelijke procedures niet toepast of

de richtlijnen van de RVA niet volgt, dan komt dit neer op een aanfluiting van een geobjectiveerd personeelsbeleid. Minister Lenssens, u die zoveel syndicale ervaring hebt, bent u het eens met in OVAM een blijvende prioriteit te geven aan mensen met een zwak statuut. En bij OVAM gaat het vooral om TWW'ers en in mindere mate om stagiairs. Bij deze jonge administratie was een andere aanpak toch beter geweest. Zowel inzake bevordering als inzake tewerkgestelde werklozen moet u hier de verwijten incasseren die eerder dikwijls aan de nationale administratie werden gemaakt. Wat wijzelf doen, doen wij dus blijkbaar niet altijd beter. (**Applaus bij de SP**)

De Voorzitter : Minister Lenssens heeft het woord.

Minister J. Lenssens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik zal vrij beknopt ingaan op de twee luiken van de interpellatie van collega De Batselier.

Op 25 november laatstleden heb ik 9 ambtenaren van de OVAM van niveau 1 bevorderd. Het ging om negen vacante betrekkingen die bij beslissing van 8 juli 1985 officieel volgens de geldende procedure vacant werden verklaard. Ik heb daarmee afgeweken van het advies van de directieraad van OVAM, omdat ik van oordeel was dat het onterecht zou zijn geweest niet alle bevorderingsambten open te verklaren waarvoor reeds ambtenaren gelet op hun graadanciënniteit in aanmerking kwamen. Het directiecomité van OVAM ging er van uit dat men enkele bevorderingsambten zou kunnen voorbehouden tot wanneer andere ambtenaren, mogelijk van andere politieke overtuiging wel aan de voorwaarden zouden voldoen. Ik dacht dat de 9 ambten open konden worden verklaard vanaf het ogenblik dat er voldoende kandidaten waren.

Volgens artikel 33 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de beoordeling en de loopbaan van het Rijkspersoneel moet bij bevordering door verhoging in graad tot de graad van de rangen 13,12 of 11, waarvoor geen examen is voorgeschreven, voorrang worden verleend aan de kandidaat met de beste beoordeling. Welnu, alle kandidaten in functie die zich

voor de 9 vacante bevorderingsbetrekkingen bij OVAM kandidaat hebben gesteld, hebben allen, stuk voor stuk, de beoordeling „zeer goed” gekregen. Hierdoor hoefde de directieraad van de OVAM in feite geen rangschikking te maken, conform artikel 33 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939. De directieraad van OVAM heeft dan toch met eigen criteria een voorstel van rangschikking opgesteld, dat overeenkomstig de statutaire regels ter zake, aan alle kandidaten werd meegedeeld.

Na kennis te hebben genomen van bezwaarschriften van drie van de kandidaten en hen te hebben gehoord, zoals reglementair is voorgeschreven, handhaafde de directieraad van de OVAM zijn voorstel. Ik heb dit voorstel in zes van de negen voorgestelde bevorderingen gevolgd en ik ben afgeweken in drie gevallen. Hiervoor heb ik mij gesteund op andere criteria zoals beroepservaring, leeftijd, de graadanciënniteit en de functionaliteit.

De verplichte motivering, mijnheer de Batselier, is niet zo verplicht als u heeft gesteld. Inderdaad, de reglementering voorziet geen verplichting van motivering indien de beoordeling van alle kandidaten dezelfde is. Het is wel juist dat ter zake arresten van de Raad van State bestaan, maar deze gelden wanneer de beoordeling van de kandidaten verschillend is geweest ; dan moet een rangschikking worden opgemaakt. Wanneer een benoemde overheid daarvan zou afwijken, moet zij motiveren.

Een bijkomend element is dat alle kandidaten, een bijna gelijke graadanciënniteit genoten.

Mijnheer de Voorzitter, besluitend mag ik stellen dat deze bevorderingen volkomen conform de geldende regels van het openbaar ambt gebeurden en er geen sprake is van enige politisering ter zake. De benoemingen zijn objectief gebeurd.

De heer F. Willockx : U zou niet durven !

Minister J. Lenssens : Wij komen thans tot het probleem van de tewerkgestelde werklozen. In twee fasen

Lenssens

hebben wij in het totaal een machtiging voor 36 tewerkgestelde werklozen. Een eerste machtiging betreft 27 tewerkgestelde werklozen. Zij werd goedgekeurd op 29 maart 1983. Een tweede machtiging voor 9 tewerkgestelde werklozen dateert van 16 juli 1985. Voor het ogenblik zijn 35 tewerkgestelde werklozen in dienst. De aanwerving van alle tewerkgestelde werklozen gebeurde volgens de geldende procedure via de RVA. Ik verheer echter niet dat ik, zoals u, wekelijks tientallen, zoniet honderden brieven verstuurd naar de diensten van de RVA van mensen die aan mij, net zoals aan u, vragen voor een tussenkomst bij de RVA teneinde een of andere tijdelijke tewerkstelling, in afwachting van een definitieve, te bekomen. Zoals gezegd, is de aanstelling gebeurd conform de geldende regels van de RVA. Indien dit niet zou zijn gebeurd, acht ik mij onbevoegd om te zeggen hoe het wel is gebeurd. Aangezien dit een interne aangelegenheid is van een parastatale instelling, ressorterend onder de bevoegdheid van de Minister van Tewerkstelling en Arbeid.

Collega De Batselier, u stelt dat het statuut van tewerkgestelde werkloze — en u heeft gelukkig het woord „nepstatuut” niet gebruikt ; ik vind dit een ongelukkig woord — in feite slechts een tijdelijk statuut zou mogen zijn. Beginselmäßig heeft u gelijk. In 1983 en in 1985 bij de tweede reeks, was het de oprechte bedoeling om het tijdelijk karakter daarvan aan te houden. Intussen zijn een beperkt aantal statutaire wervingen gebeurd. Momenteel zijn wervingen aan de gang voor zeven gegradueerden in de milieusanering. Er was inderdaad geen gelijkmatige afvloeiing van tewerkgestelde werklozen omdat de explosie aan taken en opdrachten voor de OVAM zich intussen heeft doorgezet. Het was inderdaad materieel ondoenbaar, en blijft het ook tot vandaag, de tewerkgestelde werklozen, die inhoudelijk prestaties leveren alsof zij ambtenaren zijn, weg te trekken zonder het gevaar te lopen dat bepaalde diensten van de OVAM onderbezet zouden zijn.

Het ligt in de bedoeling, van zodra de personeelsformatie van de OVAM

voldoende met statutaire ambtenaren is opgevuld — en deze procedure komt geleidelijk in volle uitvoering — door aanwerving en bevorderingen de tewerkgestelde werklozen geleidelijk te laten afvloeien. Ik durf hierop echter geen termijn stellen omdat de ervaring van de jongste vier jaren mij heeft geleerd dat de taak waarvoor de OVAM staat in Vlaanderen gewoon gigantisch kan worden genoemd en dat het niet goed zou zijn een jonge parastatale in volle expansie af te remmen. Daarmee wil ik niet zeggen dat ik het in beginsel niet met u volkomen eens ben omtrent het feit dat de personeelsformatie best zoveel mogelijk met statutaire ambtenaren zou worden opgevuld. **(Applaus)**

De Voorzitter : De heer De Batselier heeft het woord.

De heer N. De Batselier : Mijnheer de Voorzitter, ik waardeer de genuanceerde uitspraak van de Minister waar hij mij enerzijds gedeeltelijk gelijk geeft doch anderzijds op andere punten een andere visie heeft. Op diverse vragen heb ik echter geen antwoord bekomen, hetgeen ik ten zeerste betreurt. Ik meen dat in de arresten van de Raad van State, wanneer men afwijkt van het advies van een directiecomité, de verplichting moet gelden, ook wanneer het gaat over personen die allemaal dezelfde beoordeling hebben gekregen. Er heeft zich nog maar zelden een dergelijk geval voorgedaan. Ik neem dus aan dat de Raad van State die zaak opnieuw zal moeten onderzoeken wanneer zij daarover wordt geraadpleegd, wat zeker zal gebeuren.

Een tweede element is dat ik er inzake de tijdelijk tewerkgestelde werklozen akte van neem dat het in de bedoeling ligt op termijn meer evenwicht te brengen tussen het aantal TWW'ers en het aantal statutaire beampten. Het is handig te beweren dat u onbevoegd is inzake de problemen van de RVA. Aangezien u voogdijminister is voor de OVAM moet u rekening houden met de richtlijnen, ook deze van de RVA wanneer het om tewerkgestelde werklozen gaat. Eén van de richtlijnen bestaat erin dat zij moeten komen van regio's die dicht aansluiten bij de zetel van uw instelling. Maar uw antwoord was op dit pro-

bleem louter formalistisch en niet ten gronde, en dat weet u evengoed als ik dat weet.

Minister J. Lenssens : In ieder geval.

De heer N. De Batselier : Neen, als ik de verhouding bekijk tussen personen die uit het Mechelse komen en die van het arrondissement Dendermonde, dan is die 21 tegen 2.

Indiening van moties

De Voorzitter : Door de heren Willockx, Knuts, Pepermans en mevrouw Vogels werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie van afkeuring ingediend luidend als volgt :

„De Vlaamse Raad,

— gehoord de interpellatie van de heer N. De Batselier betreffende het personeelsbeleid bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij ;

— gehoord het antwoord van de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister ;

— kan hoegenaamd niet akkoord gaan met het personeelsbeleid gevoerd door de Minister bij de OVAM, zowel inzake bevorderingen als inzake tewerkgestelde werklozen.”

Door de heren Verhaegen en Decoster werd tot besluit van deze interpellatie een eenvoudige motie ingediend die luidt als volgt :

„De Vlaamse Raad,

— gehoord de interpellatie van de heer De Batselier tot de heer Lenssens; Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over het personeelsbeleid in de OVAM ;

— gehoord het daarop door de Minister verstrekt antwoord ;

— gaat over tot de orde van de dag”.

Overeenkomstig artikel 5 1, punt 7 van ons Reglement zal de Raad zich daarover tijdens een volgende openbare vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer M. Capoen tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de Westhoek en de Europese beleidsinstrumenten om achtergebleven regio's opnieuw levenskrachtig te maken

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Capoen tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de Westhoek en de Europese beleidsinstrumenten om achtergebleven regio's opnieuw levenskrachtig te maken.

De heer Capoen heeft het woord.

De heer M. Capoen (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, zoals door de Voorzitter werd aangekondigd, betreft mijn interpellatie de Westhoek en de Europese beleidsinstrumenten die ertoe moeten dienen achtergebleven regio's meer leefbaar te maken.

Dat de Westhoek naast Limburg, het Turnhoutse, het Hageland en het Oudenaardse één van de meest achtergebleven regio's van Vlaanderen is, zal niemand betwisten.

De Westhoek, die grosso modo de arrondissementen Ieper, Diksmuide en Veurne omvat, is als grensuihoek van oudsher een probleemgebied.

Het is nog een relatief sterk agrarisch gebleven gebied, waar nog steeds 13 procent van de tewerkstelling in de primaire sector te situeren is tegenover 3,2 procent voor het Rijk en waar de industrie en daarmee samenhangend ook de tertiaire sector nooit voldoende tot ontwikkeling zijn gekomen.

Wegens deze zwakke economische onderbouw ligt het welvaartsniveau beduidend lager dan het Rijksgemiddelde. Het gemiddeld belastbaar inkomen per inwoner bereikte in 1983 slechts 84,7 procent van het Rijksgemiddelde.

Wegens het gebrek aan voldoende werkgelegenheid — een werkgelegenheidscoëfficiënt van 75 procent voor het arrondissement Ieper — heeft er

een voortdurende uitwijking plaats die leidt tot ontvolking van de Westhoek. Deze uitwijking is des te dramatischer omdat het hier een selectieve emigratie betreft. Het zijn namelijk de jongeren, de meest dynamische en de best gevormden die die Westhoek het eerst verlaten.

Om dit probleem nog duidelijker te stellen zal ik een paar cijfers aanhalen. Voor wat wij nu het arrondissement Ieper noemen, bedroeg het bevolkingscijfer in 1910 110.618 inwoners. In 1985 was dit bevolkingscijfer teruggelopen tot 103.912. Wij hebben niet meer het bevolkingsaantal van vóór de Eerste Wereldoorlog. Wanneer wij voor 1970 als basis 100 nemen, komen wij voor 1985 het arrondissement Ieper in 1985 aan een index van 98,6 procent, daar waar voor de ganse provincie West-Vlaanderen deze index 103 procent bedraagt. Voor Diksmuide en Veurne is er een gelijkaardige evolutie. Wanneer men deze cijfers bekijkt, kan men daar heel wat uit concluderen. Alleszins kan men stellen dat deze ontvolking een enorm verlies aan dynamiek met zich brengt. Dit verlies is veel groter dan op het eerste gezicht uit de cijfers blijkt, want wij moeten stellen dat de emigratie, wat het aantal betreft, voor een stuk geneutraliseerd wordt door een immigratie, maar deze terugkerende bevolking bestaat in hoofdzaak uit mensen die tot de derde leeftijd behoren en hun oude dag rustig wensen door te brengen in het relatief gaaf gebleven gebied van de Westhoek.

Niettegenstaande deze ontvolking en de nog steeds belangrijke pendelarbeid is de werkloosheid zeer hoog in de Westhoek.

De werkloosheid in de Westhoek is bij de mannen groter dan deze in Limburg. Dat wil heel wat zeggen. U knikt bevestigend, mijnheer Dewael, want u kent het probleem. Daarbij moet men nog bedenken dat deze werkloosheid bij de mannen hoofdzakelijk gaat over gezinshoofden. Vandaar ook het lagere welvaartsniveau in de Westhoek. In 1984 was de werkloosheidsgraad voor de mannen in de Westhoek 17 procent en voor het arrondissement Ieper 14 procent.

Om al deze redenen is de Westhoek

door de EG-beschikking van 22 juli 1982 erkend als ontwikkelingszone.

Niettegenstaande de Westhoek een echt noodgebied is en blijvend gekenmerkt wordt door structurele werkloosheid, moeten wij vaststellen dat de werking van de Europese beleidsinstrumenten tot op heden verre van optimaal werden aangewend om deze achtergebleven regio weer levenskrachtig te maken. Deze EG-beschikking is er dus gekomen.

Tegen de adviezen in van onder meer de Gewestelijke Economische Raad voor Vlaanderen werden grote gedeelten van in Vlaanderen te steunen gebieden geschrapt. In West-Vlaanderen betrof dat onder meer de stad Menen en een flink gedeelte van het arrondissement Oostende. Bovendien werd het maximale steunpercentage van 20 procent netto-subsidie equivalent van de investering tot 15 procent herleid.

Maar goed : de arrondissementen Veurne, Diksmuide en Ieper zijn hoe dan ook in Europees opzicht erkend als ontwikkelingszone zodat een aangepast overheidsbeleid zich opdringt.

In het kader van deze interpellatie wil ik de leden van de Vlaamse Executieve dan ook hun speciale aandacht vragen voor een deelaspect van het desbetreffende overheidsoptreden dat door mijn collega in het Europese Parlement, de heer Jaak Vandemeulebroucke, in nauwe samenwerking met de VU-parlementsleden van de Westhoek, Kamerlid Julien Desseyn en ikzelf, gedurende de voorbije maanden bestudeerd werd.

De Europese Gemeenschappen beschikken over meerdere beleidsinstrumenten om tussen te komen op de diverse terreinen die ze bestrijkt.

Onze aandacht werd in ruime mate getrokken op die maatregelen die genomen kunnen worden om achtergebleven regio's op economisch vlak te hervitaliseren. We denken hierbij in de eerste plaats aan de maatregelen in het kader van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor Landbouw-afdeling Oriëntatie, Het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling, het Europees Sociaal Fonds en

Capoen

de leningen en garanties van de Europese Investeringsbank.

Tijdens deze interpellatie wil ik me beperken tot een aantal opmerkingen en vragen betreffende de werking van het EFRO en de Europese Investeringsbank.

Het EFRO werd in 1975 opgericht en heeft als belangrijkste doel de voorname wanverhoudingen tussen de regio's te corrigeren. België beschikt over een marge die varieert tussen de 0.61 en 0.82 percent van de totale EFRO-begroting. Het gaat maximum over een bedrag dat schommelt tussen 600 miljoen en 1 miljard frank.

De Westhoek is net als Limburg erkend als zone die voor EFRO-steun in aanmerking komt.

Tot in 1984 werden hoofdzakelijk individuele projecten en studies gesubsidieerd. Sinds de inwerkingtreding van het nieuwe EFRO-reglement wordt echter ook de mogelijkheid voorzien steun te verlenen aan meerjarige actieprogramma's.

Dergelijke actieprogramma's bestaan uit een geheel van coherente meerjarenacties die gezamenlijk of afzonderlijk betrekking hebben op infrastructuurinvesteringen, steunregelingen voor industriële ambachtelijke of dienstverlenende activiteiten en een betere benutting van het eigen ontwikkelings-potentieel.

Artikel 11 van de EG-verordening 1787/84 van 19 juni 1984 stelt ter zake dat het initiatief voor deze programma's genomen dient te worden door de lidstaten.

De bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen artikel 5, punt VI, § 4 kent deze bevoegdheid echter toe aan de Executieven, zodat het initiatief voor het indienen van een nationaal communautair programma overeenkomstig de Belgische wetgeving bij de Vlaamse Executieve komt te liggen.

Kan de heer Voorzitter mij meedelen welke initiatieven de Vlaamse Executieve tot op heden nam om overeenkomstig de artikelen 10, 11 en 12 van

de EFRO-verordening, nationale communautaire programma's hetzij voor de Westhoek, hetzij voor andere regio's, zoals bijvoorbeeld Limburg, hetzij gecombineerd, bij de Europese Commissie in te dienen ?

Zo er tot op heden geen initiatieven genomen werden, kan de heer Voorzitter mij dan meedelen of de Executieve alsnog voornemens is ter zake plannen in te dienen.

Enig onderzoek leerde ons dat het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling een grote onbekende is, zowel bij de lokale besturen als in de industriële wereld.

Er bestaat een acuut gebrek aan informatie.

He steunoverzicht van EFRO-steun aan de Westhoek gedurende de jaren 1975-1985 leert ons dat hoofdzakelijk infrastructuurprojecten steun mochten ontvangen. Het betrof meestal subsidiëring ten gunste van de inrichting van industrieterreinen. Er werden zo goed als geen projecten ondersteund die betrekking hebben op industriële, ambachtelijke of dienstverlenende activiteiten.

Kan de heer Voorzitter mij meedelen welke maatregelen de Vlaamse Executieve nam, of zal nemen, teneinde het EFRO een grotere bekendheid bij de lokale besturen en het bedrijfsleven te verstrekken ?

Kan de heer Voorzitter mij tevens meedelen of ter zake contacten bestaan tussen de diensten van de Europese Commissie en de Vlaamse administratie ?

Diverse antwoorden op schriftelijke vragen van Euro-parlementslid Jaak Vandemeulebroucke leren ons dat het de bedoeling is dat de Europese EFRO-gelden aanvullend op de nationale en gewestelijke steunregelingen worden uitbetaald. Dat is niet meer dan normaal.

In het tegenovergestelde geval zou Europa immers als een, duurbetaald, doorgeefluik fungeren van gelden die anders toch via de nationale en de gewestelijke mechanismen uitbetaald zouden worden.

Toch hanteerde de eerste proportioneel samengestelde Vlaamse Executieve verschillende criteria. Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden Mark Galle, in die functie verantwoordelijk voor de relaties met de lokale besturen, keerde de toegekende EFRO-gelden steeds additioneel uit, terwijl zijn collega, de heer Geens, verantwoordelijk Gemeenschapsminister voor Economische Zaken, de toegekende EFRO-gelden in aftrek van de verleende steun in het kader van expansiewetgeving uitkeerde.

En nu de belangrijkste vraag : kan de Voorzitter mij meedelen welke de beleidsvisie ter zake is van de nieuw samengestelde Executieve ?

Zal zij de EFRO-gelden voor industriële, ambachtelijke of dienstverlenende activiteiten aanvullen of de andere steunverlening uitkeren ?

Zo neen, kan zij deze houding, die in flagrante tegenspraak is met de wensen van de Europese Commissie, verantwoorden ? Wat zal haar houding zijn ten opzichte van de toekenning van de EFRO-gelden aan infrastructuurprojecten ?

Nog enkele woorden over de Europese Investeringsbank.

Dit is een bankinstelling voor kredietverlening op lange termijn van de Europese Gemeenschap. De bank werd in 1958 opgericht bij het Verdrag van Rome.

Het hoofddoel van de EIB is om zonder winstoogmerk financieringsmiddelen te mobiliseren met het oog op een geleidelijke en evenwichtige ontwikkeling van de Gemeenschap. De activiteiten van de bank dienen zich ondermeer te richten op de minder welvarende regio's.

Tot zover de theorie, de praktijk leert ons immers dat de minder welvarende regio's in Vlaanderen praktisch geen steun mochten ontvangen van de EIB. Over de voorbije 27 jaar ontving de Westhoek geen enkele EIB-steun. Uit een schriftelijke vraag van collega Vandemeulebroucke blijkt overigens dat het grootste deel van de ter beschikking gestelde leningen toege-

Opdat de Westhoek zich op duurzame wijze in het cruciale reconversieproces zou kunnen inschakelen, vormen, luidens CVP-Volksvertegenwoordiger P. Breyne, de gezamenlijke coördinatie en de geïntegreerde actie een absolute noodzaak

kend werden voor de bouw van de kernenergiecentrale van Doel en Tihange. Tihange ontving gedurende de laatste vijftien jaar 14,2 miljard frank, terwijl Doel ging lopen met 12 miljard frank. In totaal werd overigens aan Vlaanderen slechts 14,8 miljard frank leningen toegekend.

Het is en blijft hoe dan ook een schande dat de EIB-fondsen die aan België toegekend werden eenzijdig gingen naar megalomane, vooral kernenergieprojecten en dat de Westhoek ter zake geen centiem ontving.

Maar er is meer.

De Europese Investeringsbank beschikt over kredieten om toeristische projecten te financieren. Alle lidstaten van de Europese Gemeenschap, op een na — u raadt het : België — ontvingen tot op heden ruime sommen om toerismeprojecten te financieren.

Uit het antwoord op een nieuwe schriftelijke vraag van collega Vandenmeulebroucke blijkt dat er vanwege de Belgische, Vlaamse of Waalse

overheid nog nooit een formeel verzoek ingediend werd ter financiering van toeristische projecten. De Europese Investeringsbank blijft evenwel bereid elk project tot investering in België te financieren.

Kan de heer Voorzitter mij medelen of de Vlaamse Executieve bereid is de nodige stappen te ondernemen zodat enerzijds toerismeprojecten bij de Europese Investeringsbank ingediend worden en anderzijds aangepaste projecten ter hervitalisering van de achtergebleven regio's bij de Europese Investeringsbank ingediend worden ?

Kan de Voorzitter mij medelen of er hieromtrent contact opgenomen zal worden met de Europese Investeringsbank ?

Ten slotte wil ik heel kort ingaan op de studie ter voorbereiding van een geïntegreerde actie voor de Westhoek. Deze studie werd uitgevoerd door het Westvlaams Economisch Studiebureau in opdracht van de GOM-West-Vlaanderen, met de financiële steun

van de Europese Commissie en het Vlaamse Gewest. Het voorgestelde vijfjarenplan is vast en zeker vatbaar voor kritiek. In het kader van deze interpellatie wil ik daar echter niet op ingaan. Wat me echter wel interesseert is of er buiten de diverse aanvragen in het kader van het geïntegreerd ontwikkelingsplan van de GOM nog plaats zal zijn voor andere initiatieven, hetzij van de lokale besturen, hetzij van het bedrijfsleven ?

Kan de heer Voorzitter mij ter zake medelen welke de houding is van de Vlaamse Executieve ? Zal zij de mogelijkheid voorzien dat naast de aanvragen, die in het kader van de GOM-studie aan de Europese Commissie bezorgd worden, ook nog andere aanvragen bij de Europese Commissie worden ingediend ?

Het Mattheuseffect dat geldt voor de sociale zekerheid blijkt eveneens van kracht te zijn voor de verdeling van de staatsgelden over de rijke en arme regio's.

Een vooruitstrevend, toekomstgericht en modern overheidsoptreden moet hieraan de nodige aandacht besteden. Het instrumentarium — hoewel onvolmaakt — en de nodige middelen zijn zeker voorhanden. Ook de Vlaamse Executieve moet alles in het werk stellen om de achtergebleven regio's, zoals de Westhoek, Limburg, Oudenaarde, Turnhout en het Hageland, de rijkere regio's te laten bijbenen.

Daarvoor kan een beroep gedaan worden op het Europese instrumentarium.

Tot op heden werd daar al te acciden- teel gebruik van gemaakt.

Wij hopen, mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, dat u ons in uw antwoord zult kunnen mededelen dat ter zake, in een zeer nabije toekomst, een verandering ten goede zal komen. Wij danken u alvast bij voorbaat voor uw aandacht besteed aan deze interpellatie en zien verlangend uit naar positieve antwoorden in verband met deze problematiek. **(Applaus bij de W)**

De Voorzitter : De heer Breyne heeft het woord.

De heer P. Breyne (op de tribune) :

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, geachte collega's, naar aanleiding van de interpellatie van collega Capoen betreffende de sociaal-economische toestand van de Westhoek lijkt het mij aangewezen, in het korte tijdsbestek dat mij door de Voorzitter en het reglement is toegewezen, toch even uw aandacht te vragen voor enkele elementen die mijns inziens belangrijk zijn om een juist inzicht te verwerven in de situatie. Daarbij zal ik proberen niet te vervallen in een te technisch gestoffeerd exposé maar wil ik u veeleer — voor zover nodig — kennis laten maken met de initiatieven die worden voorgesteld vanuit de Westhoek zelf om voor deze regio een nieuwe toekomst uit te bouwen en dit in zeer diverse opzichten.

Waarde collega's, de Westhoek is in de Belgische context en in de Europese Gemeenschap inderdaad sinds lange tijd een achtergebleven gebied.

Reeds in het begin van de zestiger jaren werd door de toenmalige Westvlaamse Economische Raad bij de centrale overheid aangedrongen op een bijzonder regionaal ontwikkelingsprogramma. Dit heeft geleid tot het opmaken en goedkeuren van twee vijfjarenplannen die strekten over de periode 1964 tot 1973. Deze plannen kregen in 1973 geen verder gevolg meer, hoewel daar formeel alle redenen toe waren.

Tijdens het daaropvolgend decennium werd dan ten gunste van de Westhoek nog beroep gedaan op steun uit het EFRO, dit hoofdzakelijk voor de uitbouw van bedrijfsterreinen en, subsidiair, op de steun van de andere EG-fondsen waaronder vooral het Europees Landbouw-Garantiefonds. Hierbij ontbrak het echter steeds aan een integrerende aanpak en een onderling op elkaar afstemmen van de diverse waardevolle initiatieven. Deze laatste bemerking is van belang in het licht van de verordening nr. 1787/84 van 19 juni 1984 inzake het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling. In deze verordening wordt vooropgezet dat geïntegreerde ontwikkelingsprogramma's voorrang genieten bij het beheer van de midde-

len van het Europees Fonds.

Teneinde in te spelen op deze verordening en aldus prioritair en maximaal in aanmerking te komen voor hulp uit het EFRO, werd door de GOM West-Vlaanderen, met steun van het EFRO en het Vlaams Gewest, overgegaan tot het opmaken van een studie ter voorbereiding van een geïntegreerde actie voor de Westhoek.

Het actieprogramma dat loopt over de periode van 1986 tot 1990 is als gedetailleerd vijfjarenplan vooral geaxeerd op de valorisatie van de eigen typische ontwikkelingskansen en troeven van de Westhoek.

Het belang van dergelijke regionaalgediversifieerde aanpak van de economische ontwikkeling werd trouwens heel recent aangetoond in een studie van Professor Guido De Brabander.

De investeringen die in het plan voorzien zijn, worden aldus niet alleen besteed aan de noodzakelijke bijkomende uitrusting van bedrijfsterreinen. Er gaat integendeel een gans bijzondere aandacht uit naar de dienstverlenende sector, de optimalisatie van de mogelijk kheden inzake tuinbouw, het toerisme, de aanpassing van de opleidingscentra, en de sanering van landbouwgronden om maar enkele elementen uit het actieplan te citeren.

Ook het grensoverschrijdende karakter van de Westhoek-problematiek werd niet over het hoofd gezien.

Alles samen meen ik te mogen zeggen dat het actieprogramma zoals het thans door de GOM wordt voorgesteld bij realisatie onmiskenbaar de rol kan spelen van hefboom voor een betere sociaal-economische toestand voor de Westhoek.

Ingaande op de discussie van daareven wil ik hier nog iets zeggen over de financiering van dit actieprogramma.

De volledige uitvoering van het programma vergt — gespreid over 5 jaar — een financiële injectie van 3,4 miljard frank. Voor het verzamelen van dit bedrag wordt in zeer belangrijke mate een beroep gedaan op de Europese Structuurfondsen.

Zoals ik reeds hierboven heb aange-

geven is het de bedoeling dit geïntegreerd actieprogramma prioritair aan bod te komen bij het EFRO. Daarnaast zijn er ook een aantal investeringen waarvoor steun wordt gevraagd van het Landbouw-Garantiefonds.

In het kader van de uitbreiding en reorganisatie van de opleidingsprogramma's van de RVA wordt ten slotte ook in een financiële inbreng uit het Europees Sociaal Fonds voorzien. Daarom is het van groot belang dat — zoals verleden week donderdag in de Senaat aangekondigd door de Minister van Economische Zaken en daarstraks nog bevestigd door de Vlaamse Minister van Externe Betrekkingen — de nationale Regering zich ertoe verbonden heeft om tegen 1 mei aan de Europese Commissie het benodigde cijfermateriaal te leveren in de vereiste vorm en onderverdeling.

Enkel indien deze voorwaarde vervuld wordt, zal de Europese Commissie de projecten „R” die komen uit de Westhoek opnieuw in aanmerking nemen voor subsidie via het Europees Sociaal Fonds.

Ziedaar, een noodgedwongen summier overzicht van de stand van zaken betreffende de sociaal-economische ontwikkeling van de Westhoek.

Het beleid is er tijdens de laatste jaren in geslaagd het tij in gunstige zin te doen keren. Ook in de Westhoek werd deze kentering reeds duidelijk aangevoeld.

De werkloosheidscijfers vertonen ook in de arrondissementen van de Westhoek een dalende trend. De schuchtere tekenen van een economische heropleving zijn er merkbaar en er wordt in de streek hard gewerkt om deze trend aan te houden.

Het lijkt mij niet zinvol nu, om redenen van politiek opportunisme en zonder enige vorm van overleg of coördinatie, ten onrechte aan de alarmbel te trekken. Wel is er nood aan een gezamenlijke coördinatie en geïntegreerde actie om de Westhoek de kans te geven om zich op duurzame wijze in te schakelen in het cruciale proces van de reconversie. Alleen op die wijze kan de ontluikende heropleving aangegrepen worden om de nog

Breyne

altijd bestaande achterstand inzake sociaal-economische ontwikkeling tussen de Westhoek en de andere meer welvarende delen van het land op blijvende wijze af te bouwen.

De mensen uit de Westhoek en de Westvlaamse welvaartorganismen hebben via de voorstellen vervat in het geïntegreerd actieprogramma daartoe het initiatief genomen.

Ik doe vandaag dan ook een oproep tot de beleidsverantwoordelijk ken, en in de eerste plaats tot de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, verantwoordelijk voor de Economie en de Tewerkstelling, voor een bijzondere aandacht en voor reële Vlaamse solidariteit in onze strijd voor meer welzijn, ook in de Westhoek. Voor uw bijdrage dank ik u bij voorbaat.

De Voorzitter : De heer Decoster heeft het woord.

De heer M. Decoster (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Ministe, geachte collega's, eerst en vooral wil ik een terminologische bemerking maken met betrekking tot de omschrijving van het regionaal gebied van de Westhoek.

De Westhoek Ieper, Veurne, Diksmuide kan namelijk niet worden ondergebracht onder de noemer „achtergebleven regio”, maar behoort integendeel tot de „onderontwikkelde regio's”.

Achtergebleven regio's zijn gebieden die in toenemende mate in moeilijkheden dreigen te komen, gezien het specifieke karakter van hun economische structuur en de sociaal-economische ontwikkeling die ze doormaken.

Dergelijke regio's zijn sterk afhankelijk van conjuncturele schommelingen en hebben in een recessieperiode sneller te kampen met tewerkstellingsproblemen.

Een voorbeeld hiervan is de regio Kortrijk/Tielt, waar de textielsector van primordiaal belang is.

Onderontwikkelde regio's zijn regio's met een overwegend agrarische bevolking, kleine industriële bedrijven,

weinig of geen groot-stedelijke structuren. Zij worden gekenmerkt door een laag welvaartsniveau, trage of negatieve welvaartsontwikkeling, weinig geschoolde arbeidskrachten en een vaak grote verdoken werkloosheid.

Hiervan is de Westhoek een typisch voorbeeld !

De voornaamste kenmerken zijn :

- zeer laag welvaartsniveau ;
- negatieve inkomensevolutie ;
- belangrijke agrarische activiteit ;
- weinig mobiele, verouderde bevolking en dalende bevolkingsevolutie ;
- ruimtelijk zeer open gebieden ;
- weinig gespecialiseerde secundaire of tertiaire activiteiten ;
- lage collectieve consumptie-uitgaven ;
- relatief lage geregistreerde werkloosheid, maar zoals gezegd een grote verdoken werkloosheid.

De werkloosheid in de Westhoek tiert welig ! Bijna elke instantie heeft reeds de alarmbel geluid. Het is dan ook hoog tijd om alle middelen aan te spreken die voorhanden zijn om de Westhoek te behoeden voor definitieve onderontwikkeling.

Een van de aan te boren bronnen is de Europese constructie, met de verschillende instrumenten die zij ter beschikking heeft.

In het verleden is gebleken dat de bestaande mogelijkheden absoluut onvoldoende worden gebruikt, meestal door een gebrek aan voorlichting en kennis van deze verschillende instrumenten.

Daar inderdaad, zoals door de heer Capoen is uiteengezet, de Westhoek in aanmerking komt voor EFRO-steun is het de Vlaamse Executieve die in het kader van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 deze steun moet vragen.

Het blijkt echter dat België de EFRO-steun te weinig aanspreekt, waardoor beschikbaar geld niet wordt opgenomen bij gebrek aan voorstellen van de Vlaamse Executieve.

Bijgevolg verzoek ik de Vlaamse Executieve - in samenwerking met de GOM-West-Vlaanderen - plannen in

te dienen ten einde een geïntegreerde actie voor de Westhoek op het getouw te zetten.

Graag zou ik van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve vernemen over hoeveel middelen de Westhoek kan beschikken in het kader van de verschillende Europese beleidsinstrumenten.

Het is reeds tot in den treure vastgesteld dat de huidige toestand van de sociale en economische wetgeving de ondernemingen zwaar administratief belast en in een keurslijf dringt.

In een periode van legislatieve wildgroei heeft de overheid zich het laatste decennium slecht van zijn informatie gekwet. Voor de meeste KMO's die er geen staf van specialisten kunnen op nahouden, zijn vele van deze beschikkingen, die soms ook nieuwe mogelijkheden inhouden, onbekend of onverstaanbaar.

De wetgever is dikwijls geïnspireerd door nobele sociale motieven bij het opleggen van reglementeringen. Doch maar al te vaak, schat de wetgever de machtsevolutie, die door talloze individuele beslissingen wordt beïnvloed, verkeerd in en scheidt hij neveneffecten die nefaster zijn dan de sociale onrechtvaardigheden die hij wenst te verdedigen.

Daar er nog al wat moeilijkheden bestaan voor potentiële bedrijven uit de Westhoek met betrekking tot hun inplanting, verzoek ik de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, mij mee te delen wat de verschillende formaliteiten zijn en of er geen mogelijkheid bestaat deze te verminderen tot het strikt noodzakelijke en in elk geval de formulieren eenvoudiger op te stellen.

In dezelfde context vernam ik ook graag of de reglementen met tewerkstellingsremmende effecten niet kunnen worden geliberaliseerd.

Uit de diverse studies, onder meer vanwege de GOM-West-Vlaanderen, blijkt dat deze provincie over enorme potentiële mogelijkheden beschikt op het vlak van het toerisme. Men kan zich terecht de vraag stellen, hoe het komt dat deze mogelijkheden tot op

Decoster

heden niet beter benut werden. De knelpunten situeren zich hoofdzakelijk op twee vlakken. Enerzijds is er de onvoldoende commercialisatie van wat de Westhoek te bieden heeft als alternatief tegenover het meer noordelijk ke kusttoerisme.

Personen die eerder op toevallige wijze in de Westhoek terecht komen, staan niet zelden verbaasd over de rijkdom van dit gebied. Dit bewijst duidelijk dat er een gebrek is aan een dynamisch promotiebeleid met betrekking tot de toeristische mogelijkheden. Hieraan moet dringend verholpen worden.

Anderzijds werd er in de voorbije jaren vastgesteld dat er een uitgesproken gebrek is aan verblijfsaccommodatie.

Gezien deze situatie, ligt het voor de hand dat naast een algemene promotie voor de toeristische mogelijkheden van de Westhoek, de aandacht in de eerste plaats moet gaan naar de infrastructuur. Het hoeft geen betoog dat een vergaande actie in deze sector uitgesproken positieve gevolgen kan ressembleren naar bij komende tewerkstelling toe.

Graag had ik van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve vernomen of het Vlaamse Gewest hiertoe het gepaste kader zal creëren, door een verantwoorde herziening van de gewestplannen, zodat privé-investeerders hun projecten in optimale omstandigheden kunnen uitwerken. (**Applaus bij de PVVen de CVP**)

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte vergadering, ik dank de collega's Capoen, Breyne en Decoster die onze aandacht hebben gevestigd op de mogelijkheden en kansen van de Westhoek, precies op de vooravond van de vergadering van het Vlaams Economisch en Sociaal Overlegcomité, tijdens dewelke wij een aanvang zullen maken met een globaal plan tot reconversie en ontwikkeling van de ontwikkelingsgebieden in Vlaanderen.

De analyse is voldoende gekend, laten wij het dus houden bij de oplossingen. Ik zal mijn antwoord toespitsen op het beantwoorden van vijf vragen.

Ten eerste, welke initiatieven werden reeds genomen ?

Het intern reglement van het EFRO voorziet dat kleinere landen zoals België geen communautaire programma's kunnen indienen gezien hun beperkt aandeel in de beschikbare middelen.

Die kleine landen worden verzocht enkel maar projecten in te dienen gericht op de reconversie van de ontwikkelingsgebieden (Limburg - Antwerpse Kempen - Westhoek).

Projecten die echter worden ingediend in het kader van een geïntegreerde actie genieten een voorkeurbehandeling bij al de EG-steunfondsen. Vandaar dat de voorkeur werd gegeven aan geïntegreerde actieprogramma's zoals voor de Westhoek en voor Limburg. De studies werden trouwens door de Vlaamse Regering mede gesubsidieerd. Een derde dossier, namelijk voor Turnhout, bevindt zich in een studiefase. Daarover zal binnenkort hopelijk een beslissing kunnen vallen.

Deze geïntegreerde acties werden opgenomen in het regionaal ontwikkelingsprogramma 1986-1990 dat eerst- en vooral bij de EG wordt ingediend en, naar ik hoop, ook goedgekeurd. Op die manier zullen wij optimaal gebruik kunnen maken van de beschikbare geldmiddelen, niet alleen van het EFRO maar ook van het Europees Sociaal Fonds, van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw en ook - maar dit is niet van toepassing op de Westhoek - van de EGKS-gelden die alleen gaan naar steenkoolgebieden. Ik meen dus dat wij op dit stuk al het nodige hebben gedaan, met inbegrip van het ons gunstig plaatsen voor het bekomen van de maximale steun binnen geïntegreerde acties. In de Westhoek werd van onderuit daartoe het initiatief genomen, wat wijst op het dynamisme van de streek.

Ten tweede kan de vraag worden gesteld of de Vlaamse Executieve ge-

noeg inspanningen doet om het EFRO bekend te maken bij de openbare besturen en bij de industrie.

Allereerst moet worden opgemerkt dat de middelen van het EFRO voor de industrie enkel worden besteed via de gewestbegroting. Met andere woorden, wanneer wij menen dat een dossier een kans maakt op betoelaging voor economische expansie, dan dienen wij dit zelf in. Bedrijven kunnen dat niet rechtstreeks doen en moeten daarover bijgevolg niet worden geïnformeerd.

Een andere zaak is deze van de openbare besturen, in ons land beperkt dus tot de openbare besturen werkzaam in de ontwikkelingsgebieden. Wij hebben in 1983 via de provinciebesturen alle openbare besturen verzocht hun gemeentelijke infrastructuurwerken die in aanmerking kunnen komen voor EFRO-steun, zoals, bijvoorbeeld, riolering en openbare wegen, mede te delen. Achteraf is gebleken dat het grootste gedeelte van deze projecten niet in aanmerking kwam voor EFRO-steun. Het zijn alleen betekenisvolle projecten die door de Europese Gemeenschap worden gesteund. Daarmee ben ik het eens.

Voor de hierboven geciteerde geïntegreerde acties werden op initiatief van de betrokken GOM's studies gemaakt waarbij de openbare besturen en de intercommunale verenigingen nauw werden betrokken. Dit alles werd in een globaal plan verwerkt.

Een derde punt heeft betrekking op het aanvullend karakter van de EFRO-steun. Bijkbaar is daarover een misverstand in hoofde van de heer Capoen.

Bij de industriële projecten is dit nooit aanvullende steun. Wij keren de toelage eventueel maximaal uit omdat het om ontwikkelingsgebieden gaat. Die steun verloopt langs onze begroting en komt ook op onze begroting wanneer EFRO-middelen ter beschikking worden gesteld.

Voor andere projecten zoals, bijvoorbeeld, afvalverwerking en toeristische ontwikkeling komt de steun rechtstreeks ten goede aan de initiatiefnemers. Daar is er soms cumulatie wat

Geens

dan kan leiden tot oversubsidiëring. Wanneer door de Vlaamse overheid 60 procent en door het EFRO 50 procent steun wordt toegekend, komt men tot 110 procent, wat blijkbaar niet de goede manier is voor de aanwending van middelen. Daar moet iets worden aan gedaan en daarover staat in het Regeerakkoord letterlijk : „De fundamentele beginselen inzake universaliteit en niet-affectatie van de middelen zullen worden gerespecteerd. Dit impliceert dat alle ontvangsten daadwerkelijk in de begroting moeten worden opgenomen”.

De steunmiddelen die wij willen aanwenden voor de ontwikkelingszones, zowel vanuit de Vlaamse als eventueel vanuit de nationale begroting en ook vanuit EG-fondsen, zullen in de toekomst verlopen via één enkel regionaal ontwikkelingsfonds. In de oprichting daarvan is voorzien in het Regeerakkoord. Uit de nieuwe begroting zal blijken dat aldus werd gehandeld. Het is de bedoeling de totaliteit van de middelen beschikbaar te stellen, zodanig dat zij naar de meest waardevolle projecten — waarover ik straks nog een woord zal zeggen — kunnen worden georiënteerd.

Een andere vraag door de heer Capoen gesteld, betreft de werking van de Europese Investeringsbank en het stimuleren van het indienen van projecten bij deze bank.

Ik zie niet in wat wij ter zake kunnen doen. Eenieder die een lening wil aanvragen kan dit bij de financiële instelling van zijn keuze doen. Op dat stuk bestaat er een grote waaier van mogelijkheden. Wij zullen dus niet stimulerend optreden naar de Investeringsbank toe. De voorwaarden zijn daar immers niet beter dan in andere financiële instellingen en de procedure is er bovendien vrij log. Er zijn in België een aantal projecten langs de Europese Investeringsbank gefinancierd. Dat zijn miljardenprojecten voor specifieke doeleinden, zoals bij voorbeeld de bouw van een elektriciteitscentrale of een atoomcentrale.

Thans kom ik tot het laatste punt, meer bepaald de vraag : wat doen wij met de geïntegreerde actie voor de

Westhoek ?

Collega Breyne heeft uitvoerig gewezen op datgene wat voorzien is. Welnu, het is de bedoeling, op basis van deze schema's, zowel voor de Westhoek, de Kempen, als voor Limburg, globale projecten uit te werken, evenwel mits prioriteiten te voorzien. Inderdaad, indien wij alles tegelijk zouden aanvatten, zouden wij, op korte termijn, boven onze middelen gaan. Wij moeten bijgevolg prioriteiten vastleggen, ervan uitgaande dat de middelen, voorzien in het EFRO-budget, grosso modo 600 à 650 miljoen frank bedragen. Het is dus niet alleen de Westhoek die in aanmerking komt, maar ook andere gebieden. Bovendien is het de bedoeling in onze eigen begroting een voldoende prioriteit te voorzien voor deze gebieden. Dit zal ons toelaten efficiënt op te treden en bij te dragen tot de verdere ontwikkeling van de Westhoek.

Ik meen dat men gelijk heeft te stellen dat dit een streek in ontwikkeling is. Er zijn echter vele elementen die op een verbetering wijzen ; er is daar een grotere verbetering dan in andere Gewesten. De werkloosheidscijfers zijn in de Westhoek sneller gedaald, niet-tegenstaande deze cijfers nog altijd hoog blijven. De tijd dat men inzake werkloosheid aan de klagmuur moest staan is voorbij. Wij moeten de nadruk niet leggen op de onderontwikkeling, maar veeleer op de positieve elementen en op onze troeven. Dit zal van aard zijn om de buitenlandse initiatieven naar ons toe te halen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

MOTIE VAN ORDE

Regeling van de werkzaamheden

De Voorzitter : De heer Schiltz heeft het woord bij **motie van orde**.

De heer H. Schiltz : Mijnheer de Voorzitter, ik vraag het woord bij motie van orde om te informeren naar de organisatie van onze werkzaamheden. Ik

vind het een schimmige bedoening : een vergadering van de Vlaamse Raad tot een stuk in de nacht...

De Voorzitter : Mijnheer Schiltz, de interpellaties van de heer De Beul tot Minister Dewael en van de heer Leclercq tot Minister Pede zijn verdaagd. Wij vatten de voorlaatste interpellatie aan.

Het incident is gesloten.

INTERPELLATIES (R.v.O. art. 67) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer P. Tant tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de nefaste invloed van de Franse waterhuishouding op de kwaliteit van de Vlaamse oppervlaktewateren

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Tant tot de heer Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de nefaste invloed van de Franse waterhuishouding op de kwaliteit van de Vlaamse oppervlaktewateren.

De heer Tant heeft het woord.

De heer P. Tant (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik wens de opmerking van de heer Schiltz te steunen. Als lid van de Vlaamse Raad probeert men zich in een problematiek in te werken en dan is het ontmoedigend om voor lege banken te praten, hoewel ik de kwaliteiten van de luisteraars niet onderschat. In het algemeen bewijzen we het imago van de Vlaamse Raad hiermee echter geen goede dienst.

Bij wijze van korte voorafgaande opmerking dring ik erop aan om het moment waarop de debatten beginnen in de voormiddag te plaatsen, zij het wat de interpellatie betreft. Wie ben ik echter om goede raad te geven ?

De Voorzitter : Ik heb dit voorgesteld maar het werd afgewezen. Het spijt me u dit te moeten mededelen.

De heer P. Tant : Dan zijn wij misschien de twee enigen die hierop een juiste kijk hebben.

De Voorzitter : Sommige vragen tot interpellatie zullen voortaan niet worden aangehouden. Er zijn reeds interpellaties gehouden die onder een andere vorm tot de Minister kunnen worden gericht.

De heer P. Tant : Inderdaad, mijnheer de Voorzitter, toch wil ik even uw aandacht vragen voor een aantal problemen die verband houden met de consequenties van de Franse waterhuishouding op de kwaliteit van de Vlaamse oppervlaktewateren.

Het is iedereen wellicht voldoende bekend dat de waterhuishouding in Vlaanderen in grote mate afhankelijk is van grensoverschrijdende waterlopen. Dit heeft uiteraard gevolgen op de kwantiteit en de kwaliteit van het water dat ons grondgebied bereikt.

Als wij sommige milieudeskundigen en ingenieurs mogen geloven, kan de huidige toestand ten opzichte van Frankrijk alarmerend worden genoemd ten gevolge van een aantal factoren waarover ik het straks zal hebben en waarvoor dringend een afdoende oplossing dient te worden gevonden. Het is niet mijn bedoeling om in al te sterke techniciteit te vervallen of een volledige en exhaustieve lijst van problemen voor te leggen. Toch vraag ik uw aandacht voor de volgende problemen.

1. De afleiding van belangrijke brondebieten van rivieren die in Frankrijk ontspringen zonder dat daaromtrent enige vorm van traktaat met ons tot stand kwam.

2. De sterke urbanisatie in Noord-Frankrijk en de invloed ervan op piekdebieten van de Leie en de Schelde.

3. De sterke verontreiniging van de meeste grensoverschrijdende rivieren, die vanuit Frankrijk ons grondgebied bevoelen.

Eerst enkele woorden over de afleiding van belangrijke brondebieten.

Om de situatie ietwat beter te kunnen inschatten is het nodig een korte verduidelijking te geven in verband met

de waterlopen uit Noord-Frankrijk. Het kanaal Duinkerke — Denain vormt een dwarse verbinding tussen de hydrografische bekkens van de Aa (= uitmonding in de Noordzee), De Leie, de Deule (= een zijrivier van de Leie), de Scarpe (= die uitmondt in de Schelde) en de Schelde. Dit kanaal heeft een lengte van 155 km, heeft 9 sluizen en wordt druk bevaaren.

De structuur van het kanaal maakt het mogelijk het te laten voeden door alle gekruiste rivieren en stromen. Kleine technische ingrepen maken het tevens mogelijk de bovenstroomse debieten van de Schelde, de Scarpe en de Leie naar hartelust te gebruiken ten voordele van de watervoorziening van de haven van Duinkerke, om zodoende regelmatige scheepvaart toe te laten.

Bovendien wordt het kanaal gebruikt voor de zoetwatervoeding van de industrie in de haven van Duinkerke en voor de voeding van kleinere kanalen tussen Calais en Duinkerke.

Uit de literatuur kan worden afgeleid dat het kanaal tijdens de droge periode zelfs niet kan gevoed worden met het debiet afkomstig van het Leiebekken ten zuiden van het kanaal.

Voor het Scheldebekken is het minder duidelijk welk gedeelte in de richting van Duinkerke afgeleid wordt.

Bovenstaande stellingen worden bevestigd door de debietmetingen aan de sluizen van St.-Eloois-Vijve op de Leie en van Kerkhove op de Schelde : sedert 1971, datum van de beëindiging van de aansluitingswerken van Leie en Schelde op het kanaal, is het aantal dagen met een klein debiet gevoelig gestegen.

Het hoeft dan ook maar weinig betoog dat een dergelijke aftapping van de brongebieden de Vlaamse waterhuishouding negatief beïnvloedt.

Allereerst is er de verminderde verdunningsgraad van de geloosde vuilvracht. Daardoor krijgt de vervuiling een steeds grotere impact op deze waterwegen, waardoor onder meer de geplande oppervlaktewaterwinning op het kanaal Kortrijk-Bossuit in het gedrang kan worden gebracht.

Ten tweede, er is de teloorgang van de rijke viswaters die Schelde en Leie op sommige plaatsen vroeger waren. Weliswaar moet hieraan worden toegevoegd dat Vlaanderen ook het zijne heeft bijgedragen.

Ten derde, bij kleinere debieten krijgen men ook een toenemende slibafzetting hetgeen duur en milieuhinderlijk k baggerwerk noodzakelijk maakt. Dit doet op z'n beurt het probleem rijzen van het vinden van een geschikte plaats om de baggerspecie te storten.

Ten vierde, ook de landbouw, de industrie en het milieu hebben onder deze gang van zaken te lijden. Wegens soms langdurige kleine afvoerdebieten dringt het zeewater in het Kanaal Gent-Terneuzen en in de achterhaven van Zeebrugge, waar men niet voorzien is op de verzilting en waar gebrekkige of helemaal geen zoutweringssystemen werden ingebouwd. In elk geval wordt het doordringen van het zeewater daardoor in de hand gewerkt.

De gevolgen hiervan blijken heel moeilijk in te schatten te zijn. We denken ondermeer aan de corrosie van industriële koelinstallaties, vaartuigen en waterbouwkundige installaties, aan de ongeschiktheid van het water als proceswater en aan de eventuele verzilting van het grondwater bij het gebruik van kanaalwater als transportmiddel.

Graag hadden we van de Minister vernomen welke stappen reeds ondernomen werden om ;

ten eerste, paal en perk te stellen aan de afleiding van de brondebieten van bedoelde rivieren en aan de steeds groter wordende vervuiling van de waterwegen die op Frans grondgebied ontspringen en naar ons toevloeien ;

ten tweede, de hand over hand toenemende verzilting van ondermeer het Kanaal Gent-Terneuzen en de achterhaven van Zeebrugge, tegen te gaan.

Beschikt de Minister over resultaten van enig wetenschappelijk onderzoek dienaangaande ? Kan hij ons inlichten over de consequenties van het probleem dat ik heb aangesneden in de verschillende beleidsdomeinen die

Tant

tot zijn bevoegdheid behoren ?

Ik wil ook nog enkele woorden zeggen over een eenvoudiger aspect van het probleem, namelijk de piekdebieten op de Leie. De voortschrijdende urbanisatie, het aanleggen van wegen en rioleringsnetten enerzijds en het draineren en saneren van waterzieke gronden anderzijds hebben er voor gezorgd dat het water ongehinderd en veel sneller naar de Leie wordt afgevoerd. Ook hier kunnen we gewagen van sterk verontrustende waarnemingen. Het aantal dagen dat er sedert de indiensttreding van de nieuwe stuw te St.-Baafs-Vijve in 1955 te hoge debieten werden vastgesteld is gestegen van 4 dagen op 8 jaar tijd naar 91 dagen op 3 jaar tijd, terwijl de pieken daarenboven ook steeds hoger worden, namelijk evolueerden van 116 m³ per seconde naar 182 m³ per seconde.

Dit houdt in dat het meer dan ooit noodzakelijk is om in Vlaanderen te gaan investeren teneinde eventuele rampzalige overstromingen te voorkomen. Nochtans ligt een deel van de oorzaak van dit probleem in Frankrijk en zou een daadwerkelijke gemeenschappelijke aanpak aangewezen zijn. Ik beseef wel dat dit aspect maar zeer gedeeltelijk tot uw bevoegdheid behoort. U zal begrijpen dat het volume van het water dat wordt vervoerd via deze rivieren en de vervuilingsgraad ervan nauw met elkaar in verband staan.

Graag hadden wij van de Minister vernomen of er reeds stappen werden gezet met het oog op een gesprek met de nationale collega van Openbare Werken en ook met de Franse autoriteiten om een begin van oplossing te geven aan deze problemen, eventueel door het aanleggen van een spaarbekken op Frans grondgebied of op Vlaams grondgebied.

Ten slotte wil ik het nog hebben over de kwaliteit van het oppervlaktewater.

In maart 1973 reeds verscheen een artikel van J. Bodelle in het tijdschrift „West-Vlaanderen werkt”, waarin deze stelt dat het water van de Deule stroomopwaarts Rijsel meer veront-

reinigd is dan dit van de Seine stroomafwaarts Parijs. Nergens in Frankrijk is deze toestand zo ernstig. De verontreiniging is te wijten aan de intensiteit van het watergebruik. In periodes van droogte is iedere m³ water die de Belgische grens bereikt tot driemaal toe gebruikt geweest. Als we daarbij ten slotte nog de onvoldoende inspanningen stellen die worden gedaan om het water te zuiveren, dan lijkt het ons duidelijk dat de schadelijke gevolgen van de verontreiniging enorm zijn en de verontreinigende stoffen ontelbaar.

Alhoewel verschillende, niet grensoverschrijdende waterlopen op het Franse grensgebied reeds deels gezuiverd zijn door enkele belangrijke realisaties, blijft de kwaliteit van het grensoverschrijdende water heel bedenkelijk. Dit plaatst de vinger nog eens extra op de reeds zo diepe wonde : er bestaat geen overleg inzake de bescherming van de grensoverschrijdende waterlopen. De Fransen weigeren er voorlopig iets aan te doen, terwijl Vlaanderen misschien noodgedwongen laat begaan. Hoewel ik op basis van deze vaststelling — en ik voeg er dit eerlijkheidshalve aan toe — geen enkele beoordeling wil maken van uw beleid ter zake, mijnheer de Minister, hoop ik dat met deze interpellatie wordt aangetoond dat ik met de zorg voor deze problemen niet alleen sta.

Graag had ik hierbij van de Minister vernomen of er kwaliteitseisen zijn waaraan de Fransen zich moeten houden en wat de eventuele sancties kunnen zijn bij het niet naleven van die eisen.

Zo er geen overeenkomst in die zin gesloten is, zal de Vlaamse Regering dan alsnog, conform het Regeerakkoord, alles in het werk stellen om onmiddellijk de onderhandelingen daarover aan te vatten ? Werd hiertoe reeds een timing opgemaakt ?

Ik hoop dat door deze interpellatie het probleem meer dan vroeger de aandacht krijgt van de verschillende beleidsverantwoordelijken. Ik dank de collega's die hier hun avondlijke uren hebben willen besteden aan een technisch, maar toch ook voldoende vochtig probleem wat de geesten mis-

schien heeft wakker gehouden. (*Applaus bij de meerderheid*)

De Voorzitter : Minister Lenssens heeft het woord.

Minister J. Lenssens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, collega's, ik dank de heer Tant voor deze goed gestoffeerde interpellatie en ook omdat hij, ondanks het late uur, mij de kans geeft even enkele aspecten te belichten van het beleid inzake de waterhuishouding in Vlaanderen, vooral kwalitatief, omdat dit binnen mijn bevoegdheid ligt, probleem dat alhoewel minder bekend toch niet minder belangrijk is.

Collega Tant, het is inderdaad niet zonder betekenis dat in het Vlaamse Regeerakkoord geschreven staat dat de Vlaamse Regering stelt dat met andere gewesten maar ook met de buurlanden, Frankrijk en Nederland, moet worden gepraat omtrent de waterhuishoudingsproblemen in het algemeen, zowel kwantitatief als kwalitatief, vooral met betrekking tot grensoverschrijdende waterlopen.

Collega's, zoals u weet zijn wij in de vorige legislatuur gestart met een gecoördineerd waterzuiveringsbeleid via het algemeen waterzuiveringsprogramma. U zal ook willen begrijpen dat dit beleid, hoe goed geconcipieerd ook, en welke budgettaire middelen wij ook investeren, dit beleid maar kans op slagen heeft als ook de vervuiling van de niet in Vlaanderen gelegen bovenlopen van rivieren en stromen in gelijke mate wordt bestreden.

Terecht heeft collega Tant aangestipt dat de Vlaamse waterhuishouding en de Vlaamse waterzuiveringsproblematiek ook wordt beïnvloed door de toestand in Noord-Frankrijk, gewoonweg omdat een belangrijk gedeelte van het Schelde- en IJzerbekken zich op Franse bodem situeert. Collega Tant, ik kan u op dit punt gerust stellen. Inderdaad, in een vrij ver verleden zijn reeds contacten op verschillende niveaus geweest tussen ons land en Frankrijk, met het oog op deze grensoverschrijdende waterkwaliteitsproblemen. Deze contacten dateren reeds van het jaar 1857 toen België met Frankrijk voor het eerst op officiële wijze is gaan negotiëren om-

Lenssens

trent de vervuiling van de Spierebeek, zijnde een in Frankrijk toen reeds zeer sterk vervuilde grensrivier. In april 1950 werd bij protocol de zogenaamde drie-partijencommissie tussen Frankrijk, België en Luxemburg opgericht, dit met het oog op de sanering van de grensoverschrijdende rivieren. De onderhandelingen tussen Frankrijk en België zijn – en u heeft dit terecht onderstreept – vrij moeilijk verlopen. De Fransen hebben immers altijd de zuivering van de grensoverschrijdende rivieren gekoppeld aan de toestand van de ondergrondse waterlaag, de zogenaamde carboonkalk. U weet dat deze waterrijke geologische formatie wordt aangetroffen zowel in het Noordwesten van de provincie Henegouwen, als in het Zuiden van West-Vlaanderen, maar ook in Noord-Frankrijk. Zowel in België als in Frankrijk wordt deze uitermate rijke waterlaag echter zeer intensief geëxploiteerd, zodat het waterpeil bestendig en angstwekkend snel daalt. De Fransen eisen derhalve dat ook een verdeling zou worden gemaakt van de hoeveelheden grondwater die beide landen uit die carboonkalklaag mogen onttrekken. In 1974 werd binnen de drie-partijcommissie, die ik zojuist heb geciteerd, officieus reeds een verdeling vastgesteld die echter nooit werd bekrachtigd en die stelde dat Frankrijk 40 miljoen kubieke meter per jaar maximaal mocht putten uit die carboonkalklaag en België 25 miljoen kubieke meter. Tot op heden werd binnen die commissie geen formele overeenkomst bereikt. In 1976 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken van België een nieuw initiatief genomen door aan Frankrijk voor te stellen voortaan bilateraal te onderhandelen over deze grensoverschrijdende problemen, derhalve los van de drie-partijcommissie waar ook Luxemburg bij betrokken was. De Franse Regering is daarop ingegaan. Dit heeft geleid tot een reeks bijeenkomsten op het ambtelijke vlak. Opnieuw werd door de Fransen de problematiek van de waterlaag in de carboonkalk centraal gesteld. Ook deze gesprekken hebben tot op heden geen resultaat opgeleverd.

Een ander belangrijk gegeven in de

gesprekken tussen Frankrijk en België is het ontwerp van Conventie van de Raad van Europa betreffende de bescherming van de internationale waterlopen, de zogenaamde Conventie van Straatsburg. Deze Conventie heeft tot doel de zuiveringsproblematiek van de grensoverschrijdende waterlopen te regelen tussen al de lidstaten van de Raad van Europa. Deze Conventie is echter nog niet formeel afgesloten; zij werd niet ondertekend door de lidstaten omdat nog geen consensus kon worden bereikt.

Mijnheer de Voorzitter, collega's, ik ben ervan overtuigd dat, willen wij aan de door de heer Tant geciteerde problemen een oplossing geven, wij in Vlaanderen niet langer kunnen wachten op de eventuele goedkeuring van de Conventie van Straatsburg om opnieuw met Frankrijk te gaan onderhandelen over de ganse problematiek. Volgens mij dient op korte termijn op ambtelijk niveau een permanent overlegorgaan te worden geïnstalleerd naar analogie met de Technische Schelde- en Maascommissies die twee jaar geleden werden opgericht om met Nederland de waterhuishouding van deze stroomgebieden te bespreken. Die besprekingen hebben geleid tot zeer concrete beleidsmaatregelen, die door de beide landen intussen ten dele reeds werden uitgevoerd. Ik zal derhalve intussen op korte termijn, via de geëigende kanalen, aan de Franse autoriteiten voorstellen om dergelijke technische commissie tussen Frankrijk en België, zeg maar Vlaamse Gewest, op te richten met als opdracht zowel de kwantitatieve als kwalitatieve aspecten van de grensoverschrijdende waterhuishoudingsproblemen niet alleen te onderzoeken of te bestuderen maar concrete oplossingen voor te stellen. Ik heb er trouwens geen bezwaar tegen dat in deze commissie ook zou gesproken worden over een beperking van de grondwaterpompingen in Zuidwest-Vlaanderen, wanneer Frankrijk bereid is ons waarborgen te bieden op het vlak van de sanering en de bescherming van het Schelde- en IJzerbekken. Het grondwater dat wordt opgepompt uit de carboonkalk in West-Vlaanderen wordt gebruikt voor de watervoorziening. Als wij minder moeten pompen dan kan dit alleen wanneer wij alter-

natieve waterbronnen kunnen aanboren. Het belangrijkste alternatief is een waterwinning op het kanaal Kortrijk-Bossuit, dat gevoed wordt met Scheldewater.

Maar die mogelijke alternatieve waterwinning kan pas dan in overweging worden genomen wanneer in Frankrijk ernstige inspanningen worden geleverd om de kwaliteit van de bovenloop van de Schelde te verbeteren. Wanneer dit niet het geval is, kan er geen sprake van zijn dat wij de grondwaterwinning in de carboonkalk zouden verminderen, integendeel. Ook in West-Vlaanderen stijgt de waterbehoefte, zodat zelfs een gevoelige uitbreiding van deze grondwaterpompingen noodzakelijk zal worden.

Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, de problematiek van de waterhuishouding van de grensoverschrijdende rivieren uit Frankrijk is niet eenvoudig maar zeer complex. In het verleden werd hieraan reeds heel wat aandacht besteed. Ik ben van oordeel dat wij vooruit moeten en ik druk de hoop uit dat wij er in de nabije toekomst, door het voorstel waarover ik het zojuist had, zullen in slagen het noodzakelijke verder overleg opnieuw te activeren opdat wij op korte termijn een oplossing voor de meest dringende problemen zouden vinden.

Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik kan de heer Tant de verzekering geven dat de Vlaamse Regering hier in elk geval stimulerend zal optreden en bereid is ook constructief mee te werken aan alle initiatieven die in dit verband kunnen worden genomen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

**Interpellatie van de heer N. De Batse-
lier tot de heer G. Geens, Voorzitter van
de Vlaamse Executieve, Gemeen-
schapsminister van Economie en Werk-
gelegenheid, over de participatie van
het Vlaamse Gewest in de European
Aerospace Company in het licht van de
beroering rond het helikopterbedrijf
Westland in Groot-Brittannië**

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer De Batselier tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de participatie van het Vlaamse Gewest in de European Aerospace Company in het licht van de beroering rond het helikopterbedrijf Westland in Groot-Brittannië.

De heer De Batselier heeft het woord.

De heer N. De Batselier (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, de recente politieke en commerciële ontwikkelingen rond het noodlijdende Britse helikopterbedrijf Westland hebben ook voor het Vlaamse Gewest gevolgen. Het is immers bekend dat het Vlaamse Gewest een participatie van 10 procent heeft genomen in Eurair, een consortium waarin Sikorsky voor 35 procent participeert.

Welke optie de aandeelhouders van Westland ook nemen, de Europese of de Amerikaans-Italiaanse, het plaatst de participatie van het Vlaamse Gewest in Eurair in een nieuw daglicht.

Deze participatie was – volgens de woorden van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve – bedoeld „om enige druk uit te oefenen” op de nationale Regering, met name op de Ministers van Landsverdediging en Economische Zaken, om niet enkel snel te beslissen tot de aankoop van 46 nieuwe helikopters voor het Licht Vliegwezen maar ook om een contract af te sluiten met de firma Sikorsky.

Recent verklaarde Minister van Economische Zaken Maystadt evenwel dat „er geen sprake van was dat hij zich zou gebonden voelen door het globalisatie-akkoord van de vorige Regering” en „dat het trouwens nog zeer de vraag is of de helikopters voor het Belgische leger wel zo prioritair zullen blijken”. Ook dit is een verrassend nieuw element in het dossier. Daarnaast heeft een vooraanstaand lid van de legertop reeds enkele malen publiekelijk zijn twijfels geuit over de noodzaak van een snelle aankoop van helikopters.

In dat verband wens ik van Gemeen-

schapsminister Geens toch een aantal precieze antwoorden te krijgen.

Een eerste vraag betreft de defensie en industriële politiek. Velen zeggen dat de heer Geens hier eerder de politiek van de Amerikaanse lobby in dit dossier is geweest dan de industriële bouwer van een toekomstgericht Vlaanderen. De recente Westlandstory biedt ons hierbij het voordeel een industriële politieke discussie te zien in een dergelijk dossier. Deze Westlandstory biedt in Groot-Brittannië tenminste het voordeel dat de industriële achtergrond van heel deze zaak aan het licht is aan het komen.

In Vlaanderen lijkt dit debat voor de heer Geens wel overbodig. De vraag is of hij industrieel niet dezelfde flaters doet, zij het op kleinere schaal, als de heer Brittan, tot over enige dagen nog Brits Minister van Industrie.

Ook in Groot-Brittannië dreigt de heer W.P. Paul, de baas bij United Technologies, het Sikorsky-bod terug te trekken, wanneer hij zijn zin niet krijgt.

Het lijkt mij dan ook goed even de achtergronden van de Westlandaffaire te belichten.

De „Financial Times” van 16 december 1985 belicht duidelijk dat de USA opnieuw de Europese bondgenoten onder druk zetten voor grotere defensieuitgaven en voor produktiesamenwerking tussen Europa en de VS.

Maar tegelijkertijd, stelt de „Financial Times”, is er sprake van „the rationalisation of defense industries” en men stelt : „As the dilemma facing Britain's Westland Helicopters has shown, in Europe there are often too many manufactures chasing too few orders against efficient US competition”.

De heer Heseltine voegde daar nog aan toe dat Westland louter een „sub-contractor” voor de Amerikanen zou worden bij een samengaan met United Technologies.

Hebben deze overwegingen dan nooit meegespeeld bij u ? Was hier een industriële benadering dan echt niet nodig ?

De „Herald Tribune” van 16.1.1986 vraagt zich af wat in de toekomst de steeds verhogende Amerikaanse industriële controle op Europa nog gaat veroorzaken.

Dit is een vraag die de heer Geens in Vlaanderen blijkbaar weinig interesseert.

In de „Volkskrant” van 10 januari 1986 leest men zelfs : „De Nederlandse Staatssecretaris van Defensie van Houwelingen, herhaalde dat Nederland geen Westland-helikopters zal kopen als het bedrijf met een Amerikaans consortium in zee gaat”. Dit is een verschil met wat wij hier doen.

Nog in de „Financial Time” van 16 december 1985 vindt men dat deze zaak een keuze inhoudt tussen technologie eten uit Amerikaanse handen of de eigen technisch-industriële mogelijkheden in Europa behouden en ontwikkelen.

Mijnheer Geens, zit u hier dan werkelijk op dezelfde lijn als de extreem-Atlantisch gezinde M. Thatcher ? Toch wens ik er even op te wijzen dat vele Europese industriële kringen het een kwalijke zaak vinden dat de Europeanen zeven keer meer wapens in de Verenigde Staten kopen dan omgekeerd. Andere bronnen vermelden zelfs de coëfficiënt 10. Blijkbaar interesseert dit u niet. Met het nemen van een participatie in de NV Eurair versterkt u nog de Amerikaanse impact op ons industrieel weefsel.

Want reeds in een brief van 23 januari 1985 schrijft u aan de Eerste Minister Martens een onomwonden pleidooi neer ten voordele van de Sikorsky-helikopters zonder veel concrete gegevens. Mijn vraag is waarom op dat ogenblik ? Wijst dat niet op het feit dat u „tous azimuts” wanneer er nieuwe technologieën ter sprake komen u plots daar wilt bijzijn wat ook de inhoud of de bedoeling of de aard van onze nieuwe technologieën is. Zijn wij nu gek geworden van nieuwe technologieën, zonder ons de vraag te stellen wat dit juist maatschappelijk impliceert. Blijkbaar kan ook volgens de heer Geens de invoering van nieuwe technologieën gebeuren via de geleidelijke militarisering van de Vlaamse industrie.

De Batselier

Minister Geens, geen enkele keer hebben wij in deze Vlaamse Raad deze optie genomen, maar vandaag moet u blijkbaar in die richting gaan. Welnu, als SP zijn wij er in principe tegen gekant dat de militaire industrie in Vlaanderen wordt uitgebreid. Wij hebben voor het ogenblik een relatief lage industriële militariseringsgraad in vergelijking met Brussel en Wallonië. De cijfers in dit verband kan men vinden bij Van Stichelen in het maandblad van het departement van Financiën. Wij vragen dus dat de compensaties in de nationale Regeringsprogramma's wel worden opgeëist, maar dan wel voor de burgerlijke industrie, zoniet geraken wij van de kant in de gracht. Voor ons hoeven geen Vlaamse Sonaca's.

Inzake deze compensaties wensen wij de zeer preciese vraag te stellen of Minister Geens het Vlaamse eisencahier hernieuwt, vooral nu de heer Maystadt heeft verklaard dat hij zijn maagdelijkheid heeft herwonnen en zich niet gebonden voelt door beslissingen van de vorige Regering. Nochtans kwam in de kabinetsraad van 1 augustus 1983, over de zes legerprogramma's heen, een akkoord tot stand waardoor de regionale verdeelsleutel werd vastgelegd die 54 à 56 procent zou bedragen voor Vlaanderen, 34 à 36 procent voor Wallonië en 9 à 11 procent voor Brussel.

Minister Geens, om die regionale verdeelsleutel te halen moest in dit dossier van de helikopters voor 100 procent alles naar Vlaanderen komen. U had het niet nodig om als drukkingsmiddel een vennootschap, een „assemblagevennootschap” op te richten. U had het niet nodig om hier op deze manier het spel te spelen en de heer Eyskens had u dit duidelijk kunnen maken. Ik vraag mij trouwens af of de heren Geens en Eyskens wel met mekaar praten, want blijkbaar wisten zij niet dat de ene wel een akkoord had in de nationale Regering terwijl de andere nog naar het zoeken was naar een drukkingsmiddel ten opzichte van die nationale Regering. Tenzij de compensatie voor Vlaanderen niet de bedoeling was van uw operatie.

Ik heb nog een tweede bedenking.

Waarom heeft de Voorzitter van de Vlaamse Executieve het dossier Sikorsky enkele weken vóór de verkiezingen nog erdoor willen drukken ?

Indien men de nota aan de Vlaamse Executieve van 25 september 1985 vergelijkt met het antwoord van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve naar aanleiding van interpellatie gehouden op 30 april 1985, dan stelt men geen specifieke nieuwe gegevens vast. De brief van de heer William Paul met de belangrijkste engagementen dateert reeds van 19 december 1984 en de brief van 16 september 1985 brengt ook niet veel nieuws bij. Nogmaals wordt herhaald, zonder enig concreet engagement, dat „Eurair will have the opportunity to participate in Sikorsky's research and development”. Welk engagement is dat ? Dat is niets, dat zijn enkel woorden. Er is slechts één belangrijk element in die brief, namelijk waar men leest : „Dear Gaston, the time for decision is at hand”. Die brief was dus van 16 september 1985 en is, om het in legertermen uit te drukken, wellicht een marsbevel. Immers op 25 september 1985 besliste de Executieve reeds.

De heer Geens krijgt hier dus zijn bevelen van de heer Paul. Wij stellen ons dan de vraag waarom. Wat is er nu veranderd tussen 19 december 1984 en 16 december 1985 ? Naar onze mening ligt er daartussen niets, maar veertien dagen nadien is het wel 13 oktober ! Wij vragen bijgevolg een rechtvaardiging voor deze houding. Economisch zien we geen enkele reden. Waren er andere redenen, mijnheer Geens ?

Zelfs generaal Segers schreef op dat moment in een artikel in Knack dat het niet noodzakelijk was die militaire uitgaven er snel door te drukken. Die helikopters waren op dat ogenblik zelfs niet prioritair. Ook in uw eigen partij en in uw eigen CVP-fractie werden toen vragen gesteld rond dit dossier. De Regering zelf had ter zake ook nog niets beslist.

Zowel Flag als het VEV, die normaal uw bondgenoten zijn en u toch dikwijls steunen, waren desbetreffend niet positief. Integendeel, de Flag-berichten van 9 april 1984, de Financieel Economische Tijd van 24 september

1985, de Knack van 17 april 1985 vermelden veelvuldige elementen tegen dit dossier. Hierbij stellen wij ons de vraag wat dan wel uw redenen zijn om dit dossier door te drukken.

Was deze beslissing trouwens wel een wijze beslissing op economisch vlak ? Wat krijgt de Vlaamse Gemeenschap ? Zij krijgt een assemblagefabriek, die slechts daadwerkelijk zal zijn wanneer de droom van de 46 door het Belgisch leger te bestellen helikopters bij Sikorsky bewaarheid wordt. Ik herhaal dat de heer Maystadt daar vragen over stelt. Reeds alleen al de aankoop van helikopters stelt hij in twijfel.

Daarmee krijgt Sikorsky dan toegang tot de Europese markt en maakt hierdoor Europese frontvorming onmogelijk.

Wat betaalt Sikorsky hiervoor ? De Vlaamse Gemeenschap bekomt een minderheidsparticipatie, die niet eens de prijs van 1 helikopter is, alsook wat hand- en spandiensten die Sikorsky toch normaal zou moeten verschaffen zo zij deze bestelling krijgt. U krijgt ook beloftes met name dat er vanaf de vierde en de vijfde fase werkelijk een assemblagebedrijf zal komen. Van een volledige bouw is evenwel geen sprake, want de motoren, de wieken en de centrale as van de rotor zijn daarin niet begrepen. U krijgt ook de belofte van het oprichten van een composietenwerkplaats.

Mijnheer de Minister, sta mij toe in dit geschenk een aantal zwakke punten aan te duiden.

Vooreerst vormt dat vijfde jaar een zwak punt. In een nota aan de Vlaamse Executieve schrijft u dat dit zeer belangrijk is. Inderdaad, want vanaf dan moet u andere bestellingen krijgen. Wat zijn hier de mogelijkheden ? Haast geen op de civiele markt.

Men raamt de militaire markt voor de komende 10 jaar op 627 helikopters. Gezien men slechts vanaf het vijfde jaar verwacht op deze markt dadelijk impact te hebben, dan betekent dit dat men bijna een marktaandeel moet hebben van 35 %. Heden heeft Sikorsky buiten Amerika slechts een marktaandeel van 3 % op de wereldmarkt.

De Batselier

Ik moet u dus zeggen dat, wat de bestellingen betreft, de toekomst erg twijfelachtig is.

Wat de composietenwerkplaats aangaat zegt de heer Paul, in zijn brief van 16 september 1985, dat men wel zal mogen meedoen maar men blijft in het ongewisse omtrent de financiering ervan.

Iedereen weet dat dit een dure grap is, maar Eurair zal het zelf niet kunnen opbrengen, gezien zij slechts na het vijfde jaar, zo alles volgens plan verloopt en daadwerkelijk bestellingen met een goede financiering binnenkomen, daadwerkelijk break-even zou draaien. De partners van Eurair zullen ook niet bijdragen, daar zij zelf hun belang reeds veilig hebben gesteld. Dat weet u ook want Eurair is geen echt industrieel initiatief.

U weet zeer goed dat de Belgische vertegenwoordiger van Oranje-Nassau en NV De Vlier, de heer Van Tuyckom, zichzelf in verschillende kranten heeft voorgesteld als de lobbyist in België voor United Technologies of dus Sikorsky.

Travail, de andere aandeelhouder, heeft zelf aan de pers meegedeeld dat zij wel zal instaan voor het onderhoud. Dus die heeft al een apart contract met Sikorsky.

De NV Watteeuw mag aan Sikorsky bijna het dubbel aantal tandwielkasten leveren dan aan Eurair over 10 jaar zal nodig hebben. Dus ook daar is er een apart contract.

In feite zijn het hier dus Sikorsky en andere aandeelhouders, die belangen hebben met Sikorsky, en dan 10 procent van de Vlaamse Gemeenschap. Dat hebt u de leden van de Vlaamse Executieve doen slikken zonder het hen te zeggen.

Ik moet zeggen dat dit voor ons steeds begrijpelijker wordt, wanneer wij dit bekijken en ten opzichte van de Westland-story situeren en dat „the time for decision is at hand” inderdaad noodzakelijk was. Immers, uw collega's van de Vlaamse Executieve zouden anders een paar dagen nadien hebben ondervonden dat deze andere

aandeelhouders die contracten hadden. De heer W.F. Paul wist het uiteraard reeds want hij had de contracten gesloten. U zal deze zaken wellicht ook hebben geweten. Ik zeg u dus dat dit een lachertje was. De GIMV had u daarvoor blijkbaar ook al gewaarschuwd wat niet staat in uw nota aan de Vlaamse Executieve.

De kosten voor de Vlaamse Gemeenschap waren natuurlijk niet zo extreem hoog. U had u wel verbonden tot een participatie van 75 miljoen frank en een terugbetaalbaar voorschot van ongeveer 180 miljoen frank aan de koers van dat ogenblik. Dat is echter een zeer hoge kost voor een niet meer noodzakelijk „drukkingsmiddel”. Als ik goed geïnformeerd ben, heeft men daarvoor slechts een klein deel uitgevoerd met name 1.250.000 frank voor 100 aandelen en een renteloze lening van 625.000 frank, terugbetaalbaar op 9 juli 1986 ten laatste. De verdere uitvoering van het dossier bleef gelukkig afhankelijk van de toewijzing van de helikopterbestelling.

Dit bewijst volledig op welke ondeskundige manier wij hier in feite een participatie hebben willen halen en dit zonder een industriële discussie. Het ging hier niet alleen over een participatie in een bedrijf. Dit heeft meer te maken met de Vlaamse toekomst dan met die participatie. U hebt er zelf nog de reden aan toegevoegd. In uw brief aan de Eerste Minister schrijft u : „Ik verkoop dit dossier Eurair, steun ook Sikorsky want wij in Vlaanderen zijn zelfs bereid de Walen een stuk van dit dossier te geven. Zo wil u de Eerste Minister dit dossier verkopen, terwijl wij in Vlaanderen in feite 100 procent recht hebben op de compensaties van het helikopter dossier. U moest dus niet met de Eerste Minister gaan onderhandelen. 66 % was reeds voor Vlaanderen gewaarborgd, 100 % bleek uit de globalisering van de compensaties. U moest Wallonië niet iets bijgeven, u moest Eurair niet hebben.

U wist dat de GIMV in mei 1985 al niet hoog opliep met dit dossier, ik zal niet meer zeggen dan dat, want zij hadden een aantal voorwaarden gesteld die in het business-plan dienden te worden opgenomen. Zelfs het busi-

ness-plan heeft u goedgekeurd zonder er ooit enige inspraak in te hebben. U hebt zich tevredengesteld met één bestuurder en die komt er pas bij op het ogenblik dat het business-plan al gemaakt was. Dat was de reden waarom wij dit dossier hebben willen aanhalen.

Wij vinden dit weggegooid geld voor de militaire industrie en ook voor Vlaanderen omdat wij compensaties konden hebben in de burgerlijke sector, wat naar onze mening veel noodzakelijker was. Wij vinden het spijtig, en dit heeft ons vertrouwen in de heer Geens geschokt, die hier niet op een economisch-industrieel volwassen manier heeft opgetreden. Hij heeft zich blijkbaar niet door het algemeen belang laten leiden.

Om het met een beeldspraak te zeggen, mijnheer Geens, u hebt zich een beetje gedragen als een Napoleon van Vlaanderen met een budget van een sigarettenblaadje en economisch-industrieel speelde u zeer slecht. **(Aplaus bij de SP)**

De Voorzitter : De heer Tobback heeft het woord.

De heer L. Tobback (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Executieve, collega's, ik heb niet zo veel toe te voegen aan wat de heer De Batselier heeft gezegd. Ik wil alleen een aantal bijkomende vragen stellen.

Ten eerste, binnen het raam van een gezond beleid zou in dergelijk geval de eerste vraag moeten zijn of het produkt waarvoor u een industriële infrastructuur wil financieren ook een kans heeft om dienend te zijn voor het uiteindelijke doel, namelijk voor het Belgische leger.

Iedereen die daar enig weet van heeft, weet dat het Sikorsky-toestel, het slechtst is aangeschreven bij de militairen en bovendien het duurst uitvalt voor het budget van Landsverdediging. Het is dus het toestel dat het minst in aanmerking komt om door de militairen te worden gekozen.

Ik stel u bijgevolg de vraag of u voldoende adviezen heeft ingewonnen over de kansen van dit produkt, on-

Als het project tot participatie van het Gewest in de European Aerospace Company slaagt, dan is dit volgens Minister G. Geens (CVP), Voorzitter van de Vlaamse Executieve, een belangrijke industriële hefboom waaraan slechts een minimum aantal risico's zijn verbonden

geacht of wij ja, dan neen willen dat het leger dat toestel aankoopt — dat is een zaak die niet in de Vlaamse Raad moet worden uitgemaakt —, waarvoor u 75 miljoen frank participatie en 180 miljoen frank liquiditeiten riskeert. De eerste vraag zou dus moeten zijn of het soort produkt waarvoor u wil lobbyen enige kans maakt. Welnu, de kansen van dit produkt zijn bijzonder klein.

Ten tweede, — daar spreek ik de heer De Batselier misschien een beetje tegen — is er wel een nieuw element bijgekomen tussen september 1984 en september 1985. In de loop van die periode werd hier, in deze Kamer, door de Ministers Eyskens en Vreven, in antwoord op vragen die hen werden gesteld, bekendgemaakt dat de verdeelsleutel tussen Wallonië en Vlaanderen voor de helikopter 66/34 zal zijn. Daarover zou een akkoord bestaan in de schoot van de Regering. Waarom gaat u dan nog geld van het Vlaamse Gewest riskeren in een constructie die om gerealiseerd te worden

volkomen haaks staat op het in de kabinetsraad gesloten akkoord ? Wilt u mij dat eens uitleggen ? Onze streekgenoot, de heer Eyskens, en de heer Vreven waren de meest competente ministers in deze aangelegenheid. Zij zegden officieel dat de verhouding 66/34 is. Wij zijn het daarmee niet eens en zoals de heer De Batselier heeft gezegd, kan dat in het globalisatie-akkoord van de nationale Regering van geen kanten kloppen. Maar het zijn feiten die u vanuit de Vlaamse Executieve, helaas, niet kunt beïnvloeden en waarmee u rekening moet houden als externe gegevens. Wist u dat niet en had men u niet op de hoogte gesteld, mijnheer de Minister ? Worden het Bulletin van Vragen en Antwoorden en het Beknopt Verslag niet gelezen op uw kabinet ? U zou anders hebben geweten dat de constructie met Sikorsky, die vrijwel honderd procent voor Vlaanderen veronderstelt, strijdig is met het akkoord dat in de nationale Regering is gesloten door uw partijgenoten en door een gelijkgerichte meerderheid.

Derde vraag : hoe is het mogelijk dat u een aantal Vlaamse bedrijven, waarvan u weet dat zij geld hebben gerisikeerd in het helikopterprogramma, langs het kanaal van de Flag met overheidsgeld gaat beconcurreren, door een totaal irrealistische constructie op te zetten, strijdig met het nationaal akkoord met Sikorsky. Hoe kan u dat verantwoorden ?

De Flag heeft daarover reeds haar ongenoegen geuit. U subsidieert toch de Flag ? U moet, als verantwoordelijk Minister voor dat domein, weten dat in Vlaanderen een aantal firma's als Bekaert zich in het helikopter dossier, langs het kanaal van de Flag of op eigen houtje, met onder meer Aerospaciale, hebben geëngageerd. Thans beconcurrereert u ze met een constructie die slechts met overheidsgeld mogelijk is. Dat lijkt mij strijdig met uw logica. Het verheugt me dat u een collectivistische ommezwaai maakt. Ik zou echter graag weten waarom u dat doet.

Mijnheer de Voorzitter, graag kreeg ik op deze drie vragen een duidelijk antwoord.

De Voorzitter : Minister Geens heeft

het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, eigenlijk had ik nog wat hoop gesteld in de interpellatie van de heer De Batselier, maar die heeft mij grotendeels ontgoocheld. Hij heeft een — om het in het Frans te zeggen — *procès d'intention* naar voren gebracht en niet zo zeer argumenten ter zake.

Systematisch zal ik ingaan op de verschillende vragen van de heren De Batselier en Tobback.

De eerste betreft het risico. De heer De Batselier zegt dat deze participatie in Eurair een aanzienlijk risico inhoudt en kan leiden tot een netto-verlies voor het Vlaamse Gewest. Ik heb genoteerd dat hij zegt dat de kostprijs ervan niet overdreven lijkt te zijn. Inderdaad hebben wij een participatie van 10 procent of 67 miljoen frank, in dollars van vandaag terwijl de heer De Batselier rekent met een dollarkoers van vóór 6 à 7 maanden.

In het kader van de expansiewetgeving is een steun van 165 miljoen frank toegekend in de vorm van een terugvorderbaar voorschot. Dat is het reëel engagement en risico van de Gemeenschap.

De heer L. Tobback : Dat is 225 miljoen frank.

Minister G. Geens : Die optelling kan ik ook maken.

De heer L. Tobback : Dat is niet mis. Ik wil daar wel een procent van.

Minister G. Geens : Dit is natuurlijk niet mis. Neemt men industrieel initiatief, dan neemt men een risico. Industriële initiatieven neemt men niet zonder risico, anders zou heel België industriële initiatieven nemen

De heer N. De Batselier : De vraag is of het risico moet worden genomen.

Minister G. Geens : De vraag is of het risico opweegt tegen de voordelen.

Tot nog toe zijn wij geëngageerd voor de startvennootschap. De rest is afhankelijk van een beslissing in verband met de aankoop van helikopters

Geens

van Sikorsky. Daartegenover staat de oprichting van een hoog-technologisch bedrijf in een volledig nieuwe sector, waarop ik later terugkom, met zeer belangrijke toeleveringsmogelijkheden. De contracten gesloten in verband met onderdelen door United Technologies en Sikorsky met Vlaamse ondernemingen doen er niets aan af, integendeel. Bovendien kunnen wij also op een volwaardige manier deelnemen aan lucht- en ruimtevaartprogramma's. Ik herhaal dat wanneer men zulks kan doen in samenwerking...

De heer N. De Batselier : Waar zijn uw garanties ?

Minister G. Geens : . . . met een belangrijke zo niet de belangrijkste helikopterbouwer ter wereld — die trouwens niet enkel helikopters bouwt ; er staat nog een ander bedrijf achter — ik toch liever op weg ga met een sterke dan met een zwakke partner.

De heer De Batselier heeft gesproken over de Europese helikopterbouw. Die zit bij vier ondernemingen, die er niet in slagen op ordentelijke manier samen te werken.

Bekij ken wij de globale prestaties. De Amerikaanse firma Sikorsky heeft een omzet die gelijk is aan de totaliteit van deze van de Europese helikopterbouwers.

De heer L. Tobback : Voor de Amerikaanse militaire markt.

De heer N. De Batselier : Houd de Amerikaanse markt erbuiten, mijnheer de Minister, en zeg mij wat dan Sikorsky nog betekent.

Minister G. Geens : Ik spreek zo dadelijk over de markt.

De heer N. De Batselier : In de Amerikaanse markt geraakt u niet binnen. U hebt daarvoor geen enkele garantie van de heer Paul.

Minister G. Geens : Sikorsky bereikt die omzet met de helft van de arbeidskrachten van de Europese helikopterbouwers, omdat de Europeanen verdeeld zijn en slecht werken.

Een ander element, waarover ik al

gesproken heb, zijn de spin-off-mogelijkheden, die in de lucht- en ruimtevaart enorm zijn naar de civiele sector toe. Bewijs : de grote Europese autoconstructeurs zijn geïnteresseerd in de Europese helikopterbouwers. Ik kan de lijst aflopen maar ik doe dit niet want u kent hen evengoed als ik.

Is er een voldoende industriële basis om een dergelijke participatie te nemen ?

Het gaat hier in de eerste plaats over een privé-industrieel initiatief. Wij hebben tien procent, bijgevolg moet negentig procent van het kapitaal van ergens anders komen. Dat komt uit de privé-sector, zijnde 35 procent van Sikorsky en ik vind daarin andere bedrijven terug, zoals Philip-MBLE, de financiële groep Oranje Nassau en de Verenigde Edelstahlwerke AG uit Oostenrijk, om alleen maar de belangrijkste te noemen. Dat zijn toch ook zo maar geen ondernemingen die op basis van één of andere ingeving participeren in een dergelijk belangrijk project. Dit project gaat maar met een uiterst belangrijke groep op gang, en niet alleen met Sikorsky, maar ook met United Technologies zelf, dat één van de grootste bedrijven ter wereld is en dat trouwens de technologie van het grote consortium voor ons beschikbaar stelt. Het bewijs daarvan is dat er een aantal professoren van hier naar ginder zijn gegaan. Zij hebben gedurende een hele week het hele bedrijf bezocht en hebben overal over mogelijke samenwerking gesproken. De spin-off daaruit is zeer groot.

Ik zou op enkele punten een weinig verder kunnen ingaan. Wanneer u van de markt spreekt, mijnheer De Batselier, dan moet u kijken naar de markt. Produceren kan iedereen, maar men moet kunnen verkopen. Dat is natuurlijk veel moeilijker. Men heeft dus nagegaan met een marktstudie, die werd uitgevoerd op een uiterst wetenschappelijke basis, dat er in Europa alleen reeds een behoefte bestaat aan 340 helikopters van het type waarover wij hier spreken tijdens de eerstvolgende tien jaar. Een eventuele fabriek van Sikorsky in ons land, meer bepaald in Vlaanderen, mikt op een productie van 170 helikopters. Dat is zowat de helft van de Europese markt. Maar het

bedrijf zou hier ook werken voor de Afrikaanse markt en voor de markt in het Midden-Oosten. Dat is maar een fractie van de toekomstige afzetmogelijkheden die in aanmerking is genomen. Het gaat trouwens om een goed tuig. Ik ga straks iets zeggen over de militaire aspecten ervan. Er staat een wereldnaam achter. Het kan zich niet de luxe permitteren om een project waarin het zelf voor 35 procent heeft geparticipeerd zomaar te laten verwateren of de slechte kant te laten opgaan.

De commercialisering is één punt. Men moet ze nog kunnen realiseren. Welnu, wij doen het samen met Sikorsky. Wij hebben door het feit dat de Verenigde Edelstahlwerke AG uit Oostenrijk mede participeren uiteraard toegang tot de Oostenrijkse markt waar bestellingen vanuit het leger gebeuren.

De heer L. Tobback : Dit soort helikopters voor de Oostenrijkse markt ? Wat is dat voor flauwekul ? Dat is een schande voor deze Raad.

Minister G. Geens : Ik ga mij in deze zaak natuurlijk niet wagen aan de grote defensiespecialist van de SP.

De heer L. Tobback : Zelfs de kleinste defensiespecialist weet dat Oostenrijk zulke helikopters niet koopt.

Minister G. Geens : Ik zeg alleen maar dat de Verenigde Edelstahlwerke uit Oostenrijk participeren...

De heer L. Tobback : Dat is juist, maar niet voor de Oostenrijkse markt.

Minister G. Geens : . . . en dat wordt gewerkt — en daar hebben wij een deel in — aan de ontwikkeling van een nieuw type van helikopter van de volgende generatie. Het business-plan waarover de heer De Batselier zoveel opmerkingen had, voorziet in een netto-rendement vanaf het vierde jaar van exploitatie. Over de weerslag van de Westlandaffaire op het geheel zal ik mij niet uitspreken.

De heer L. Tobback : Ze veegt heel uw project van de baan.

Minister G. Geens : Het heeft geen zin daarnaar te verwijzen. **(Onderbrekingen van de heer Tobback en van de heer**

G e e n s

De Batselier) Ik ga hierover niet debatteren. Hierover is trouwens geen beslissing genomen.

De heer N. De Batselier : Mijnheer de Minister, zoals wij leest u toch ook in de „Financial Times” — en dat staat ook in uw brieven — dat er een dreiging is vanuit Sikorsky. Sikorsky doet inzake de mogelijke afzetmarkt dezelfde belofte aan Engeland met het voordeel dat zij in Westland door onderlinge concurrentie in feite altijd maar de invloed van Sikorsky kunnen verkleinen, waardoor Westland als maatschappij hoofdzakelijk Engels blijft, maar altijd met een groter aanbieding inzake markt. Als het aandeel van Engeland in de markt groter wordt, hoe gaat u dan die 170 helikopters verkopen langs Eurair ? Alleen met de Europese markt geraakt u nooit aan 100, want u weet ook zeer goed dat zelfs in Italië ondanks Fiat, Craxi zich uitgesproken heeft tegen dit soort van elementen in Westland, omdat hij pleit voor een Europese benadering in plaats van voor een Amerikaanse, zelfs met Fiat. Zowel Nederland, als Duitsland als Frankrijk hadden kritiek ; wat blijft er dan van uw Europese markt nog over ?

Minister G. Geens : Wat Engeland betreft werd nooit aan afzetmogelijkheden gedacht. Als wij het over die 170 hadden, werd Engeland altijd buiten beschouwing gelaten. In dit businessplan werd geen rekening gehouden met een mogelijke afzet in Engeland.

De heer N. De Batselier : Ik zeg gewoonweg dat men aan Westland een deel van de Europese markt heeft gegarandeerd, net zoals aan u werd gedaan. Bijgevolg betekent dit dat, wanneer Sikorsky niet instapt in Westland, u een groot deel van deze markt kwijt bent. Dit kunt u toch niet loochenen. Ik heb het dus niet over de Engelse markt.

Minister G. Geens : Mijnheer De Batselier, aangaande deze aangelegenheid hebben wij in de maand september een beslissing genomen.

De heer N. De Batselier : Ten onrechte blijktbaar !

Minister G. Geens : Als de collega's

van uw partij, die in de Vlaamse Regering zetelden, nu beweren dat men deze overeenkomst heeft doorgedrukt, hebben zij in deze zaak ook hun mening kunnen zeggen.

De heer L. Tobback : Hebt u dit ja dan neen bij mededeling gedaan ?

Minister G. Geens : Neen.

De heer L. Tobback : Ja.

Minister G. Geens : Ik heb een mondelinge mededeling gedaan nadat de onderhandelingen waren gevoerd.

De heer N. De Batselier : Het is spijtig dat de heer Schiltz niet meer aanwezig is.

Minister G. Geens : De heer Schiltz heeft het dossier mede goedgekeurd. Het dossier werd in de Executieve goedgekeurd met 7 stemmen voor en 2 onthoudingen.

De heer L. Tobback : Drie onthoudingen.

Minister G. Geens : Ik heb een eerste mededeling gedaan toen de onderhandelingen reeds ver waren gevorderd, duidelijk zeggende dat ik op het dossier terugkwam op het ogenblik dat het helemaal rond was. Ik heb het dossier in de meest perfecte vorm tijdig ingediend. Iedereen heeft de kans gehad hierover te spreken. Ik meen zelfs dat het dossier bij voorbaat door een werkgroep is behandeld waarin alle leden van de Executieve zitting hadden. Men zal mij niet kunnen verwijten dat ik mijn collega's tussen twee deuren in tot een beslissing heb gedwongen.

De heer L. Tobback : Volgens „Het Laatste Nieuws” van vandaag is dit niet zo. Ik stel alleen maar vast.

Minister G. Geens : Als wij moeten praten over „Het Laatste Nieuws” . . .

De heer L. Tobback : Het is Minister Dewael die laat weten dat hij weigert uw diners bij te wonen, omdat u bepaalde dossiers probeert door te drukken zonder uw collega's te kennen.

Minister G. Geens : Mijnheer de Voorzitter, ik doe mijn best om beleefd te zijn en antwoord te verstrekken. Indien men echter met deze insinuaties

en prietpraat verder 'gaat, weiger ik nog verder te antwoorden.

De Voorzitter : Mijnheer Tobback, mag ik vragen niet meer aan te dringen en de Minister het woord te laten.

Minister G. Geens : Wat betreft de militarisering, weet ik niet wat men daarmee bedoelt. Het zal zeker niet dit project zijn dat de militarisering van de Vlaamse industrie zal meebrengen ! Bovendien, de Belgische krijgsmacht is vrij te kopen waar en wat zij wil. Het is zelfs zo ver waar dat, indien de Belgische krijgsmacht een ander type van helikopter verkiest, het huidige project niet doorgaat. Ik meen dat nooit van onzenuwege een welkdanige oriëntatie tot militarisering van onze industrie naar voren is geschoven. Men brengt een hoogwaardige technologie naar ons geweest. Dit is belangrijk. Aan dit project kunnen heelwat toeleveranciers participeren. Iedereen weet dat de spin-off uit de lucht- en ruimtevaart enorme civiele toepassingen heeft. Het is ook niet de bedoeling hier een sector te creëren die nadien alleen maar dank zij overheidsbestellingen van de Belgische Regering en het Belgisch leger kan in stand blijven. Het gaat hier duidelijk om een privé-bedrijf. Wij participeren daarin voor maximaal 10 procent.

Over het globalisatie-akkoord kunnen wij nogal bondig zijn. De heer Maystadt heeft daarover een verklaring afgelegd, maar de Eerste Minister heeft het standpunt van de Regering kenbaar gemaakt. Ik heb daaromtrent geen enkele moeilijkheid. Wij hebben vanuit de Vlaamse Regering ook voor het helikopter dossier nooit een 100 procent participatie van Vlaanderen gevraagd. Anderen hebben dat misschien wel gezegd maar ik heb altijd gesproken over een overwegend deel. Men moet ervan uitgaan dat ook in het Waalse en Brusselse Gewest op dat stuk potentialiteiten bestaan die misschien goed en op een evenwichtige manier kunnen worden ingeschakeld. Wanneer men zinspeelt op de briefwisseling die ik gevoerd heb met de Eerste Minister, dan heb ik daarmee geen enkel probleem. De Eerste Minister is op de hoogte gehouden van de toestand. al wat in die brief is vervat mag iedereen weten.

Geens

Daar waar de heer De Batselier zei dat het alleen maar om assemblage ging, wil ik hem erop wijzen dat de assemblage een belangrijk deel van de toegevoegde waarde vertegenwoordigt.

De heer N. De Batselier : Niet voor alle delen.

Minister G. Geens : Maar wel voor het geheel. Ik weet pertinent dat Wallonië voor de assemblage als dusdanig vragende partij is. Een groot aantal randapparatuur heeft een heel grote betekenis en men kan dit niet zomaar opzij zetten. Wij waren indertijd ook assembleurs van wagens. Nu zijn wij producenten geworden.

De heer L. Tobback : Ik vind het heel belangrijk dat u zegt nooit 100 procent van het helikopterdossier te hebben geëist en dat in de toekomst ook nooit te zullen doen. Mag ik er u attent op maken dat u in de 100 miljard frank van het globalisatieakkoord, waarvan Wallonië sowieso 60 miljard frank heeft gekregen met de F16, nooit aan het Vlaamse deel van die 100 miljard frank zal komen, wanneer u geen 100 procent krijgt van de helikopters. U kan dit cijfer nooit halen, want intussen is de artillerie al weggevallen op basis van een 60-40 verhouding, die echter maar slaat op ongeveer 20 miljard frank. Hoe geraakt u dan aan de 54 minimale procenten van dat globalisatie-akkoord voor Vlaanderen als uzelf zegt geen 100 procent van die helikopters op te eisen ?

Mijn tweede zeer concrete vraag is hoe u zelfs de 66 procent kan waarmaken die de heer Eyskens heeft toegezegd, of liever de 34 procent die hij aan Wallonië heeft toegezegd, daarin slechts 66 procent latend voor Vlaanderen ? Hoe kan u met die 66 procent een project waarmaken dat eigenlijk 100 procent, of toch minstens 80 à 90 procent in Vlaanderen veronderstelt ? Want als u de fabriek in Vlaanderen bouwt, met alles wat Sikorsky dan nog maar gewoon wil toeleveren en dat u dan mag monteren, hoe moet u dan aan die 66 procent geraken ? Dat moet u mij eens uitleggen, mijnheer de Minister.

Minister G. Geens : Ik heb natuurlijk zeer nauwkeurig de gegevens in verband met de compensatiebestellingen bijgehouden. Het spijt me dat ik de cijfers nu niet bijheb. Indien ik mij niet vergis is onze achterstand ten opzichte van wat bij een rechtlijnige toepassing het geval zou zijn van de sleutel 55-35-10, voor het ogenblik een bedrag van 4,2 miljard frank, met dien verstande dat het programma nagenoeg halfweg is. Er zijn dus kansen genoeg om dit volledig op te vullen.

De heer L. Tobback : Dit globale akkoord is toch ver over de helft, mijnheer de Minister ?

De Voorzitter : Mijnheer Tobback, u heeft aan de Minister vragen gesteld. Laat de Minister daar nu op antwoorden en onderbreek hem niet voortdurend. U krijgt straks nog het woord indien u dat wenst.

Minister G. Geens : Een tweede vraag van de heer Tobback had betrekking op de globalisatie. Over het feit of dit toestel dienstig is voor het Belgisch leger heb ik mij nooit uitgesproken. Ook de Vlaamse Raad heeft zich daarover niet uit te spreken. Het leger zal een beslissing nemen en die beslissing is conditioneel voor het verder doorgaan van het project. Het is vroeger nog gebeurd dat wij in dergelijke projecten hebben geïnvesteerd. Ik ben geen neo-liberaal en nog minder een neo-socialist. Voor dergelijke dingen ga ik gewoon uit van een pragmatische aanpak. Wanneer bepaalde initiatieven niet tot stand kunnen komen tenzij met medewerking van de overheid, dan doen wij dat. Ik heb hier nooit een reactie gehoord tegen onze participatie in MIETEC, waar wij over de helft van het kapitaal beschikken. Wanneer ik sommige collega's, vooral uit uw partij, zou geloven, moeten wij bijna voor alles wat moeilijk gaat participaties nemen.

De heer N. De Batselier : Dat is niet juist, mijnheer de Minister, het is net omgekeerd. Waar het goed gaat moet u participaties nemen.

Minister G. Geens : Dit project is iets dat goed gaat.

De heer N. De Batselier : Neen, mijnheer de Minister, dat is het helemaal

niet.

Minister G. Geens : Mijnheer De Batselier, de kostprijs is niet overdreven. Indien dit project lukt is het een belangrijke industriële hefboom. Dat is nogal duidelijk. Natuurlijk zijn er een aantal risico's en die zal ik niet relativeren, maar wij hebben maximaal garanties genomen opdat die risico's zich niet zouden voordoen. Wanneer men daarvan uitgaat, is dit een zeer goed dossier.

In alle opzichten kan ik dit ook verdedigen. Als u ervan uitgaat dat wij nooit welkdanig risico zullen nemen, dan beklaag ik natuurlijk dit land en ook het Vlaamse volk, want dan zullen wij binnen enkele jaren reeds een land zijn dat overvol steekt met industriële archeologie. Het is ook niet dat wat wij moeten doen. **(Applaus bij de cvp)**

De Voorzitter : De heer De Batselier heeft het woord.

De heer N. De Batselier : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, in verband met het risico heb ik gezegd dat de startmiddelen op dit ogenblik geen groot financieel impact hebben. Wanneer het niet doorgaat is dit dus nog niet zo erg. Ik betwist dit ook niet. Ik heb alleen grote vraagtekens en blijf stellen dat ook dit verloren geld is. Maar in dit verband denk ik eerder aan de 75 miljoen frank en de 180 miljoen frank terugvorderbaar voorschot zoals het in het contract bepaald wordt. Ik heb de cijfers genomen uit de nota van de Executieve aan de toenmalige koers. Indien het wel doorgaat is het een groot risico. Ik ben niet tegen risico's. Bij vroegere gelegenheden hebben wij het zelfs over seed money gehad waar het risico zeer groot is. Daarvan zijn wij geen tegenstander. Wij hebben liever dat men het geld voor dergelijke zaken aanwendt, dan voor onnutige zaken die geen doel op zich zijn. U heeft blijkbaar niet gemerkt dat wij vanuit de oppositie nooit gevraagd hebben om bedrijven in moeilijkheden op louter micro-economische overwegingen te steunen. Van mij, die toch meestal namens onze fractie het woord voer inzake economische aangelegenheden ging er zeker geen enkele vraag uit. Bedrijven in moei-

De Batselier

lij kheden kunnen echter eveneens van belang zijn om te steunen uit macro-economische overwegingen of voor de sterkte van ons industrieel weefsel of voor de machtsverhoudingen.

Wel is het risico zeer groot wat de markt van dit bedrijf Eurair betreft. Hier ben ik het dus hoegenaamd niet eens met wat u zegt. Sikorsky is een wereldnaam op voorwaarde dat men de Amerikaanse markt erbij rekent. Dan komt men op dit ogenblik tot 38 procent van de wereldmarkt. Neemt men Sikorsky zonder de Amerikaanse markt, dan heeft het nog 3 procent van de wereldmarkt. Terwijl u dus 35 procent van de wereldmarkt wil bereiken.

In de analyse die u heeft over de helikopterindustrie heeft u net als ik deze cijfers gekregen. Dit betekent dat de sterkte van Sikorsky buiten Amerika veel geringer is omdat de diverse landen van Europa niet Sikorsky-minded zijn wanneer het om dit soort van helikopters gaat. Bovendien vallen Afrika en het Midden-Oosten moeilijk te bewerken gezien hun financiële situatie, tenzij met compensaties en goedkope staatsleningen. U moet mij nu maar eens uitleggen hoe u dit vanuit uw Vlaamse situatie gaat doen.

Ook betreur ik dat u op de discussie rond de Westland-affaire en haar invloed op uw beslissing niet bent ingegaan en dit minimaliseert. De affaire Westland heeft naar mijn appreciatie nog een groot risico-element toegevoegd. Wij weten op het ogenblik niet wie het zal halen, Amerika of Europa. Er staat vandaag een artikel in de „Financial Times” waarin wordt gezegd dat Europa opnieuw een hoger bod heeft gedaan en nu 21 procent van de aandelen zou hebben. Dat betekent dat u in ieder geval, zonder de internationale gegevens in ogenschouw te nemen, een groot risico hebt genomen. Ik verwijt u vooral dat u geen echte verbintenissen hebt vanuit Sikorsky. Dus uw risico is zo groot en uw dossier zo zwak omdat wij geen enkele garantie hebben, ook niet inzake de hoge technologieën. U spreekt dan over gevaar voor militarisering. Minister Geens, dit zal niet de militarisering van onze volledige industrie tot gevolg hebben. Ik zeg alleen dat dit een aanzet kan zijn en dat het voor ons

ontoelaatbaar is dat het argument van de hoge technologieën wordt gebruikt zonder de aard van de industriële structuur te onderkennen. Als SP willen wij de militariseringsgraad van de Vlaamse industrie laag houden. U zou dit, die toch verantwoordelijk is voor de industriële structuur in Vlaanderen, als hoofdelement van het dossier dienen te beschouwen.

Het is waar zoals u zegt dat de Belgische krijgsmacht vrij is om te kopen waar zij wil, maar waarom hebt u dan niet gevraagd waar ze wilden kopen. Hoe komt het dat u dan nog brieven moet schrijven waarin u zegt dat het om een drukkingsmiddel gaat. Wij hebben de Eerste Minister hier, op deze zelfde plaats, horen toegeven dat de 100 procent voor Vlaanderen in dit dossier noodzakelijk is om te komen tot de verhoudingen zoals die werden afgesproken in de kabinetsraad van augustus 1983. Dus niet tussen 1984 en 1985. De Eerste Minister heeft er wel aan toegevoegd dat het misschien nog nodig was het tijdens deze Regering te herhalen. Wij vragen u : gaat u vanuit Vlaanderen deze eis van de 100 procent stellen of zult u ruimte laten zoals u in uw brief aan de Eerste Minister hebt geschreven ? Gaat u vrijwillig afstand doen ten gunste van Wallonië om toch maar Sikorsky erbij te kunnen betrekken ? Wij zouden dat ten zeerste betreuren, maar uit uw antwoord kunnen wij afleiden dat het inderdaad zo zal gebeuren.

U blijkt dus de 100 procent compensaties voor Vlaanderen niet te willen binnenhalen. Wij nemen daar akte van, maar vragen ons af welke hogere belangen de heer Geens te verdedigen heeft boven deze van de Vlaamse Gemeenschap.

De heer L. Tobback : Mijnheer de Voorzitter, er zijn natuurlijk twee soorten doven : zij die een fysieke handicap hebben en zij die niet willen horen omdat zij een slecht dossier verdedigen. Ik hoop voor de Minister dat hij tot de tweede reeks behoort.

Ik zou een paar punten nadrukkelijk naar voren willen brengen.

Ten eerste, het is de eerste keer dat u, openlijk zegt dat u voor het Vlaamse Gewest geen aanspraak maakt op 100 procent van het helikopter dossier. Ik neem daar nota van want dat zal nog wel te pas komen. Het is evenwel een

belangrijke bekentenis. Indien dat de prijs is, zoals de heer De Batselier het heeft gesteld, die u bereid is te betalen om toch maar het Sikorsky-dossier er door te krijgen, dan heeft u zich toch wel zeer ver in die Sikorsky-affaire geëngageerd.

Ten tweede, het gaat toch om de militarisering van een gedeelte van onze industrie. Vlaanderen diende tot op heden, in tegenstelling tot Wallonië met zijn FN, niet in het buitenland te gaan lobbyen voor militaire producten.

Het getuigt van een zelfdzame openhartigheid wanneer u zegt dat wij ons vooral op het Midden-Oosten en de Afrikaanse markt gaan richten. Hierbij wil ik er toch op wijzen, want u schijnt dat niet te weten, dat het hier om een zware gevechtshelikopter met nachtopdrachten gaat en dus niet om de Alouette waarover het leger thans beschikt. Volgens het verdrag mag het Oostenrijkse leger deze niet in zijn bezit hebben. Bijgevolg is de bewering dat u ook een gedeelte aan het Oostenrijkse leger zult kunnen leveren prietpraat. **(Ontkennend gebaar van de heer Geens)**

Wanneer u dus stelt dat het iets is dat op de Oostenrijkse markt kan worden verkocht dan is dit nonsens. Want Oostenrijk kan het niet kopen.

Uit uw antwoord en uit wat ik weet over het nationaal dossier stel ik vast dat de grote industriële durver van de CVP nu de lobbying financiert van een Amerikaanse maatschappij. Daarvoor dient de begroting van het Vlaamse Gewest !

Minister G. Geens : Dat is belachelijk.

De heer L. Tobback : Toch niet. U betaalt hier de lobbying van Sikorsky langs het kanaal van een maatschappij die is opgericht door een aantal van haar subcontractors in Europa. Dat is wat u doet. Verder staat dit dossier niet.

De aankoopdienst van het leger heeft zelfs het aanbestedingsdossier nog niet gelanceerd. Het bestaat zelfs nog niet. U financiert dus in het stadium van de lobbying.

Wat ik ook niet begrijp is dat, waar u reeds andere Vlaamse private initiatieven heeft waarvan u het overkoepe-

In het kader van de interpellatie van de heer N. De Batselier (SP), Ondervoorzitter van de Raad, i.v.m. de participatie van het Vlaams Gewest in de European Aerospace Company, stelt SP- Volksvertegenwoordiger L. Tobback, dat het produkt waarvoor de Executieve een industriële infrastructuur wil financieren, het uiteindelijke doel, met name het Belgisch Leger, moet dienen

lend orgaan, met name Flag, subsidieert op de begroting van het Vlaamse Gewest, u hier nu de lobbying financiert die gaat optreden tegen Flag en tegen de belangen van die andere private Vlaamse initiatieven.

Dat was de draagwijdte van mijn vraag. Ik dacht dat dit niet mis te verstaan was, maar u hebt het blijkbaar niet begrepen.

Ten slotte, mijnheer de Voorzitter, had ik graag gehad dat voor één keer „Mister Europe” hier in deze Vlaamse Raad aanwezig was geweest. Inderdaad, de manier waarop ik hier heb horen spreken over al „die Europese maatschappijtjes” die proberen tegen de grote big Paul, de „dear friend” van mijnheer Gaston, op te tornen is een zeldzame Europese geloofsbelijdenis ! Men weet dat dat MBB, Augusta, het Britse Aerospace en het Franse Aérospatiale erin geslaagd zijn samen een tegenbod te doen, en dus in een gevecht op leven en dood voor de Europese markt zijn gewikkeld met Sikorsky. Dat is de draagwijdte van het Westland-dossier. Men hoort hier dan

een Vlaams Minister spreken over al deze „maatschappijtjes die zelfs niet in staat zijn samen iets te doen”. Ik denk dat u te verstandig is om niet beter te weten. Vermits u echter zo verstandig is en beter moet weten moet u toch echt bijzonder verknocht zijn aan het welslagen van het opzet van Sikorsky, en dit om redenen die wij ook na vandaag nog niet kennen. U zal nu echter een tegenstander in uw Regering hebben. Het is nog niet zo lang geleden dat de heer Theo Kelchtermans een Vrije Tribune publiceerde waarin hij zei dat Vlaanderen geen behoefte heeft aan een eigen Sonaca. We nemen hem op zijn woord.

Indiening van moties

De Voorzitter : Door de heer Tobback werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie ingediend die luidt als volgt :

„De Vlaamse Raad,

— gehoord de interpellatie van de heer De Batselier en het antwoord van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve ;

ve ;

— betreurt de lichtzinnigheid waarmee financiële middelen van het Vlaamse Gewest in Eurair werden geëngageerd”.

Overeenkomstig artikel 5 1, punt 7 van ons Reglement zal de Raad zich daarover tijdens een volgende openbare vergadering moeten uitspreken.

Door de heren Verhaegen en Decoster werd tot besluit van deze interpellatie een eenvoudige motie ingediend die luidt als volgt :

„De Vlaamse Raad,

— gehoord de interpellatie van de heer De Batselier tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de participatie van het Vlaamse Gewest in de European Aerospace Company in het licht van de beroering rond het helikopterbedrijf Westland in Groot-Brittannië ;

— gehoord het daarop door de Minister verstrekt antwoord ;

— gaat over tot de orde van de dag”.

Overeenkomstig artikel 5 1, punt 7 van ons Reglement zal de Raad zich daarover tijdens een volgende openbare vergadering moeten uitspreken.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden.

Ik stel voor het bepalen van datum, uur en agenda voor de volgende openbare vergadering aan het Bureau en uw Voorzitter over te laten.

Geen bezwaar ? **(Instemming)**

De vergadering is gesloten.

De vergadering wordt gesloten om 23.30 uur.

Trefwoordenregister

Achtergebleven regio Westhoek

Europees beleidsinstrumentarium, blz. 208

Begroting

Voorlopige kredieten 1986, blz. 152, 162, 181, 182

BRT-dotatie

Gebruik, blz. 185

BRT

Objectiviteit jaarnaal, blz. 149

Commissies

Benoeming, blz. 177

Wijzigingen vaste en plaatsvervangende leden, blz. 141, 177

Cultuurbeleid Vlaamse Executieve

Verzoek indiening beleidsnota, blz. 144, 179

Dringende vragen

Zie Europees Sociaal Fonds voor de Westhoek

Kanaal Leuven-Dijle

Kanton Lokeren

Minimumleeftijd deelnemers wielervedstrijden

NMBS-station Antwerpen-Centraal

Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

Vlaamse bedrijven

Erkende jeugdinstanties

Inspectie en toezicht, blz. 188

European Aerospace Company

Participatie Vlaams Gewest, blz. 217

Europees Sociaal Fonds

Verlies steun Westhoek, blz. 145

Ingekomenstukken

Aanbevelingen van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, blz. 140

Advies van de Raad van State, blz. 139

Arresten van het Arbitragehof, blz. 141

Begrotingen, blz. 137

Beraadslagingen van de Vlaamse Executieve, blz. 140

Boek van het Rekenhof, blz. 140

Jaarverslagen, blz. 140

Mededelingen van het Rekenhof, blz. 140

Ontwerpen van decreet, blz. 137

Opmerkingen van het Rekenhof, blz. 140

Schriftelijke vragen, blz. 141

Verslagen, blz. 139

Voorstellen van decreet, blz. 137

Voorstellen van resolutie, blz. 139

Inspecteur-generaal Vlaamse Gemeenschap

Vacantverklaring betrekkingen, blz. 194

Interpellaties

Zie Achtergebleven regio Westhoek

BRT-dotatie

Erkende jeugdinstanties

European Aerospace Company

Inspecteur-generaal Vlaamse Gemeenschap

OVAM

Vlaamse oppervlaktewaterkwaliteit

Vrije radio's

Investeringsfondsen

Wijziging decreet 24 januari 1985, blz. 166, 176, 183, 184

Kanaal Leuven-Dijle

Vissterfte, blz. 147

Kanton Lokeren

Massaal arbeidsplaatsenverlies, blz. 149

Leden

Berichten van verhindering, blz. 137

Zie ook Commissies

Minimumleeftijd deelnemers wielervedstrijden

Toepassing decreet 5 maart 1985, blz. 148

Moties besluit interpellatie

Indiening, blz. 200, 207, 226

Motie van orde

Regeling werkzaamheden, blz. 214

Voorstel spoedbehandeling, blz. 144

NMBS-station Antwerpen-Centraal

Mogelijke sluiting, blz. 146

Ontwerpen van decreet

Zie Begroting

Investeringsfondsen

Opnieuw aanhangig gemaakte stukken

Ontwerpen van decreet, blz. 141

Voorstellen van decreet, blz. 141

OVAM

Personeelsbeleid, blz. 204

Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

Aanbevelingen van 20 december 1985, blz. 146

Verdaging aanwijzing 7 leden, blz. 177

Stemmingen

Aangehouden stemmingen

Investeringsfondsen, blz. 183

Voorlopige kredieten 1986, blz. 181

Hoofdelijke stemmingen

Investeringsfondsen, blz. 184

Voorlopige kredieten, blz. 182

Vaste Nationale Cultuurpactcommissie

Verdaging benoeming 13 vaste- en 13 plaatsvervangende leden, blz. 179

Vlaamse bedrijven

Instellingen exportbevordering, blz. 147

Vlaamse diensten geestelijke gezondheidszorg te Brussel

Bevoegdheid Gemeenschap, blz. 151

Vlaamse Mediaraad

Samenstelling en werking, blz. 151

Vlaamse oppervlaktewaterkwaliteit

Nefaste invloed Franse waterhuishouding, blz. 214

Voorstel van resolutie

Zie Cultuurbeleid Vlaamse Executieve

Vragen

Zie BRT

Vlaamse diensten geestelijke gezondheidszorg te Brussel

Vlaamse Mediaraad

Vrije radio's

Chaotische toestand door overheidsbeleid, blz. 201

Werkzaamheden

Regeling, blz. 201, 214, 226

